

BAZEN BİR GÜLÜŞ
VEDAYA SEBEP OLABİLİR

KUŞ parkı

ROMAN

© 2018, AZ Kitap

© Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri
Yasası gereğince AZ Kitap'a aittir.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 27414

AZ Kitap: 260

Bireysel Gelişim: 33

Yayın Yönetmeni: M. Endülüs Özbay

Yayın Koordinatörü: Fatih Alemdar

Editör: Çiğdem Aktepe

Kapak Tasarım: Murat Karanfil

İç Tasarım: Burhan Maden

Baskı: Nur Basım Yayın

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Güven San. Sitesi

C Blok: 83/3 No: 258 Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0507 466 20 69

Sertifika No: 35276

ISBN: 978-605-2186-85-5

1. Baskı: 2018

internet: www.azkitap.com

e-mail: az@azkitap.com

AZ Yayıncılık Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Organize Sanayi Bölgesi, Heskop San. ve Tic. Mrkz.

M5 Blok, No: 77, İkitelli-Başakşehir-İSTANBUL

Tel - Faks: 0212 512 86 64

YUSUF BİTİM

KUŞ

PARKI

A'dan Z'ye İyi Kitaplar

Yazar İletişim

Sosyal medya

Facebook : Yusuf BİTİM

Instagram : bitim_yusuf

Twitter : yusuf_bitim

Yayınlanmış Kitapları:

Yeminli Gözlerim

Gitmeyecektin

Dokunma

1. Bazen Bir Gülüş, Vedaya Sebep Olabilir

İnsan ne olursa olsun gülmeli. İster yalnız olsun, ister kalabalıkta olsun, insan kendine bir gülüşü çok görmemelidir. Ailesine, akrabalarına, arkadaşlarına gülümseyebilmeli. İnsan, hiç tanımadığı insanlara bile tebessüm edebilmeli...

Gülmek, güvendir. Gülmek, umuttur. Gülmek tüm başarıların temelidir. Ruhu besleyen, kalbe ferahlık veren ve mutluluğu zenginleştirir. Gülmek sevginin bir parçasıdır.

İnsan her fırsatta gülebilmeli. Bazen bir çocuk umursamazlığıyla, bazen de bir delinin utanmazlığıyla kahkahalar atabilmeli...

Gülebilmek zenginliktir. Azla yetinmektir. Maddiyattan ziyade maneviyata yönelmektir. Gülebilmek bir yabancı ile aynı evi paylaşabilme sebebidir. Çocukla çocuk olacak kadar bedenini küçülmesi ve kalbin kocaman hale gelmesidir.

Oysa gülmek bazen, tüm bu güzelliklerin yanı sıra, kim bilir, belki de bir veda sebebidir!

Ben hayatta pek az güldüğümden olsa gerek, uzun zamandır bu hislere uzak, uzun zamandır gülmeye hasrettim..

* * *

Kuş Parkı, yürüyerek ortalama on dakika sonra ulaşabileceğim bir parktı. Fırsatını buldukça pek çok insan dinlenmek için buraya gelirdi. Kimi arabası ile kimi benim gibi yürüyerek gelir, parkın ahşap banklarında etrafı seyredirdi. Şehrin içinde sığındığımız bir cennetti.

Sırf burada birkaç saat oturmak için, değil on dakika, yarım saat bile yürürdüm. Buranın havası ve manzarası yalnızlığıma çok iyi geliyordu.

İçimdeki yalnızlık ne kadar da beyhude, bir o kadar da ürperticiydi. İnsan yalnız kaldığı zaman bütün acıları bir bıçak kesigi gibi ortaya çıkıyor. Sonunda kendini, dört bir yanı penceresiz duvardan oluşan soğuk bir harabeye hapsedmesi kaçınılmaz oluyor.

Yalnızlık bazen geceleri buz gibi koynuma giriyordu ve bir yılan gibi her yerimde dolaşıyordu. Çok yalnızdım. Bunu o gecelerde öyle iyi anlıyordum ki; o an yastığımın bile bana yabancı olduğunu düşünüyordum. Belki de yastığıma gözyaşımın düşmeşi bu yüzdendi.

Kuş Parkı yalnızlara arkadaş, sevgililere aşk, ayrılıklara acıydı. İnsanlar için son zamanlarda yaz aylarının vazgeçilmezi olmuştu. Monoton hayatımdan sıyrılmamı sağlamış, adeta benim için bir kurtuluş yeri olmuştu. Eminim ki buraya gelen herkes de benim gibi düşünüyordu.

Hayat genelde monoton bir düzen haline gelir ve yapılanlar ezberlenecek kadar aynıdır. Sabah güneş doğmadan önce uyan, gözler yarı açık bir şekilde lavaboya git, ihtiyacını gör, elini yüzünü yıka ve varsa saçlarını tara, sonra uyuduğun odaya geri gel ve yatarken giydiğin eşofmanla-

rını çıkar, yerine günlük elbiselerini giy ve işe gitmek için evden çık. Çalış, çalış dur. Sana verilen maaş karşılığında görevini yap, akşam yorgun argın eve gel...

Tek başıma yaşıyordum. Ailem uzakta, şehir dışındaydı. Kapımı çalıp beni karşılayacak kimsem yoktu. Anahtarımı anahtar deliğine tam sokacakken kapının birden açılmasını ve karşımda birinin beni karşılamasını çok istemiş miydim, hiç hatırlamıyorum.

Her akşam anahtarımı ceketimin cebinden çıkarır, kapımı açar, içeriye girerdim. Apartmanın olmazsa olmaz kuralı; ayakkabıları dışarıda, kapının önünde bırakmaktı. O pis ağızlı, koca burunlu yönetici adamın “dışarıda duran ayakkabılar binayı kokutuyor” demesini diye, ayakkabıları içeri alır, sonra kapımı kapatırdım. Haklıydı, lâkin bu ikazı ağzından tükürükler saçarak yapması bence ayakkabı kokusundan çok daha rahatsızlık vericiydi.

İçeri girince doğruca lavaboya gider, elimi yüzümü yıkar, eşofmanlarımı giyer, mutfığa girerdim. Çok yorgunsam bir şey yemezdim. Çoğunlukla eve geldiğim zaman hiçbir şey yemeden yatar, uyurdum. Bazen yarım ağızla, o an elime ne geçerse onu yerdim. Çok yorgun değilsem, makarna yapar, yoğurtla yerdim. Bir keresinde üç tane yumurtayı tereyağda kırıp pişirmeyi denediysem de beceremedim, çöpe attım. Allah beni ve tüm yemekleri çöpe atan adamları affetsin...

Aslında temiz ve titiz biriydim. Bulaşıkları yemek bittikten hemen sonra toplar, yıkar ve yerlerine koyardım. Öyle de olmak zorundaydım. Aksi halde evi benden başka temizleyecek biri olmadığından ev er ya da geç pislik yuvasına dönerdi. Belki de sırf bunun için temiz ve titizdim.

Televizyonu açtım, tam karşısındaki koltuğuma uzandım. Ayaklarım bedenimin ağırlığını iş yerinde saatlerce taşıdığı için oldukça yorulmuştu. Ayaklarımın altına yastık koyup dinlenmeyi öğrendiğimden beri bunu hep yapardım. İyi de gelirdi. Birkaç gün öncesine kadar son zamanların modası haline gelmiş, duvara monte edilmiş televizyonu biraz seyreder, kitap okumaya başlardım. İş yerinde, yakın bir arkadaşımın aramda ciddi bir sorun yaşadığından beri pek kitap okuyamaz olmuştum, sadece televizyondaki haberleri izler, sonra televizyonu kapatır, elime kitabı alınca da çok geçmeden elimdeki kitabı aldığım yere bırakır, uyurdum. Kafamı kitaba veremiyordum. O yüzden hiç okumamak daha iyi deyip vazgeçiyordum kitap okumaktan.

İşe gitmenin vermiş olduğu bir alışkanlıkla sabah erkenden, tam işe gideceğim saatte uyanırdım Gözlerimi açtığımda saat 07.00 olmuştu, gözlerimde zerre uyku yoktu. Can sıkıntımın vermiş olduğu sebepten ötürü evde durmak istemedim.

Can sıkıntımından kaçarcasına kendimi dışarıya attım. Seyyar simit arabasından bir tane susamlı simit aldım. Birkaç metre ilerideki Kuş Parkı'nda boş bir banka oturdum. Etraf sessizdi. Araba giremezdi buraya. Parkın çevresine bitişik ve sık aralıklı evler sıralanmıştı, evlerin altında sıra dükkânlar vardı.

Parkın zemini beyaz, gri ve siyah renklerde geniş, kare mermerlerle döşenmişti. Mermerler titizlikle yan yana hizalanmıştı. Parkın tam ortasında altı tane büyük bank

vardı. Banklar altı beton, üstü tahta ile sağlam bir şekilde yapılmış, daire şeklinde sıralanmıştı. Her iki bankın arasında ise heybetli ağaçlar vardı. Bu ağaçların yaprakları yazın gür bir ormana dönüşür, kışın ayrılığın en iyi sembolü haline gelirdi. Ağaçlar yapraklarına veda ettikten sonra ortada kuru bir görüntüden başka hiçbir şey kalmazdı.

Kuşlar, ağaçları sanki sevgili edinmişti, ağaçlardan başka hiçbir yere gitmiyorlardı. Bazen yerlerde simit parçacıklarını ve susamları yemekle meşgul olurlardı. İnsanlardan hiç korkmazlardı. Hâlbuki insan insandan korkardı. İnsan hayvanlardan da korkardı, ama kuşlar insanlardan korkmuyorlardı. Hem kuşlar insanları tanıyorlar mıydı?

Yanıma oturan bayan, çantasından ufak bir beyaz poşet çıkardı. Bildiğimiz bakkal poşeti idi. Başka boş yer olmadığı için yanıma oturduğunu sağa sola bakınca fark ettim. Herkes gibi düz değil; arkası olmayan düz banka ayaklarını bağdaş kurup oturmuştu. Ufak bir dalgınlıkta arkaya doğru düşebilirdi. Belki de buna alışıktı. Ya da düşeceğini hiç umursamıyordu.

Acaba hiç düşmüş müydü? Dizleri yara mıydı? Hem düşmek, sadece diz üstü ya da arkaya doğru yere düşmek değil ki, insanların acımasızlığına yenilip düşmek de var. Diz üstü düşen kişi belki bir hamlede yerden kalkar; ama manevi olarak düşen kişi kolay kolay kalkamaz.

Yaz ayları buraları, özellikle pazar günleri, sabah akşam hınca hınç dolardı. Öyle zamanlarda bazen bu kadar kalabalığın bünyeme ağır geleceğini hissedip ayağa kalkar, birkaç dakika kalabalığa karışır, ayaklarımın yorgunluk-

tan ağrımına aldırmadan eve geri dönerdim. Hafta içi ve cumartesi akşamları da tıklım tıklım dolardı, ama pazar günleri kadar kalabalık olduğunu hiç görmedim.

Yanıma oturan bayan beyaz poşetin içinden iki tane simit çıkardı. Çok zayıf biri olmasından ötürü şaşkınlıkla iki simidi nasıl yiyebileceğini düşündüm. Simitlerin yanında çay ya da su da yoktu.

Boyu 1.65 vardı, görünüşe göre en fazla 50 kiloydu. Saçları siyaha çalıyordu. Güneşin göz alıcı ışıkları saçlarının koyuluğunu gizliyordu. Omuzlarına inen saçları arkadan şırl şırl akan bir akarsuyu andırıyordu. Dizlerine kadar inen, kol uçlarında gri desenleri olan siyah bir elbise giymişti. Cep kenarları belli olsun diye olsa gerek, cep keşim yerleri de gri renkteydi. Az topuklu, önü düz, simsiyah, klasik bir ayakkabısı vardı.

Yüzünü göremedim. Nasıl olduysa bir anda yanımdan geçmiş ve arkası bana dönük, tam yanıma oturmuştu. Hem yüzü bana dönük olsa bile sanırım yüzüne bakamazdım. Hiç tanımadığım bir bayana ne diye bakacaktım ki... Belki birini bekliyordu, birazdan gelecekti. Gelen kişi sevgilisi olsa, beni ona bakarken görse, ne cevap verirdim.

Simidin bir tanesini bir eliyle kavramış, diğer eliyle ufak ufak parçalara bölüp ağzına atıyordu. Elleri ufacıktı. Yirmi dakikadan beri yanımda oturuyordu ve yirmi dakika boyunca ellerine sadece dört ya da beş kez bakabilmişim.

Doymak için yemediğini, başka bir sebebinin olduğunu o gittikten sonra düşünmüştüm. Aklım, arkadaşla yaptığım tartışmadaydı. Neredeyse yumruk yumruğa gelecek kadar

tartışmıştık. Arkadaşım başka bir arkadaşına yalan söylemişti. Ben de tarafsızca kendimce doğruyu söylemiştim. Böylelikle de arkadaşımın yalanı ortaya çıkmıştı. Uzun zamandır tanıştığımız halde, aramızın çok iyi olmasına aldırmamış, kendisini sattığımı düşünmüştü. Hâlbuki ben, eğer yalan söyleseydim, masum biri haksız duruma düşecekti ve belki de hayatım boyunca vicdan azabı çekecektim.

Geceleri zaten pek uyuyamıyordum. Belki de yalnız olduğum için uyuyamıyordum. Bazen duvarlar üstüme üstüme geliyor gibi oluyordu. Yorganım soğuk, sanki yastığım taş oluyordu.

Gözlerime uyku girene kadar, öyle saçma sapan hayaller kurardım ki, bazen Süpermen gibi gökte uçardım. Sonra da işe gitmek için kurduğum çalar saatimin sesi kulaklarımda yankılanırdı. Bazen saçma hayallerin işe yaradığını düşünürdüm. Ben yalnızlıkla baş edemezken bir de sırf arkadaşım diye, başkasının hakkını yiyemez, vicdan azabını hiç kaldıramazdım.

Sonra bayan hemen yanındaki poşetten ikinci simidini çıkardı ve daha ufak parçalara bölerek yerlere atmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine konuşuyordu. Hemen yanımda oturduğu için mecburen ben de söylediği her şeyi duyuyordum. Kuşlara bugün yine simit getirdiğini, ama bu sefer önce kendini düşünerek ilkinin önce kendisinin yediğini söylüyordu. Bu parça sana, bu parça sana diye simitten kopardığı ufak parçaları koymuş olduğu isimlerle atıyordu her birine. Kuşları ayırd etmesi, hangisi-

ne hangi ismi taktığını bilmesi mümkün değildi. Belki de her geldiğinde onlara yeniden rastgele isimler veriyordu.

İsimler ise renklerden ibaretti. Bu parça sana sarı, bu parça sana kırmızı, bu parça sana siyah... O öyle kuşlarla konuşurken ben de sessizce dinliyordum. Bir an farkında olmadan sesli sesli güldüm. Çok hoşuma gitmişti. Uzun zamandan beri böyle içten ve doğal gülmemiştim. En son ne zaman böylesine güldüğümü de hatırlamıyorum.

Ben gülünce birden, kuşlarla konuşmayı kesti, artık simit de atmıyordu. Nedendir bilmiyorum, o an sanki herkes susmuştu. Sanki hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ne bir yaprak, ne havada dans eden o efsunlu bulutlar... Çocukların koşuşturmaları, “Taze Simit, Gevrek Simit” sesleri de kesilmişti. Ben de kıpırdamadan durmaya başladım. Bu koca kalabalıktan bu suskunluğun çıkması beni ürkütüyordu. Kalabalığın nefes alışverişini dahi duyuramayacak suskunluğu hiç hayra alâmet değildi. Bu koskoca sessizlik kulaklarıma hükmetmişti. O an sadece bir ses duymak benim için her şeyden daha önemliydi. Bundan sonraki hayatım için sadece bir ses...

Oysa sadece gülmüştüm. Dünyanın en güzel şeyini yapmıştım. Masum bir gülüşten daha içten ve daha doğal ne vardı ki... Birden yüzünü bana çevirerek saçlarını çok şiddetli bir rüzgâra kaptırmış gibi arkaya doğru savurdu. Gözlerimi hiç kırpmıyor, hareket etmiyordum. O bana doğru döndükçe saçları arkasına saklanıyordu. Ve saçları tamamen, bir geminin limandan kaybolması gibi yavaş yavaş başının arkasında kayboldu.

2. İlk Bakışmamız

İlk bakış, ilk izlenimdir. İlk izlenimler birçok insan için hep önemli olmuştur. Çünkü insanların birçoğu, tanıştığı insanlara ilk izlenimlerine göre davranır. Ön yargılar bile ilk izlenimlerden kaynaklanır. İyi insanlar sırf ön yargılar yüzünden kötü bilinebildiği gibi, kötü insanlar da ön yargılar sayesinde iyi insanlar olarak tanınabilir.

Ön yargı bazen koca bir hayatı iyi veya kötü etkileyebilir. Biri hakkında izlenim edinen kişi, gördüğü insan hakkında kim bilir neler düşünür. Mesela ailem, akrabalarım, arkadaşlarım beni ilk gördüklerinde acaba hakkımda neler düşündüler. Ve bundan sonra da beni ilk görenler hakkımda kim bilir neler düşünecekler.

Yüzü bana doğru döndü. Gördüğüm bu yüz beni derinden sarstı. Kulaklarımdaki sessizlik boşa değildi. Gözümün kimseyi, hiçbir şeyi görmemesi boşa değildi. Herkes hala parktaydı, ancak ben kimseyi göremiyordum. Çünkü gördüğüm tek bir şey vardı.

Bana sadece bir kere baktı ve vücudumda ne varsa sanki hepsini yaktı. Öyle bir bakışı vardı ki, sanki gözlerim kapalı, güneşe doğru koşar adımlarla yürümüştüm. Ateşe koştuğumu bilmeden, sonsuzluğa giden pervaneler gibiydim. Nedendir bilmem, ateşe yaklaştıkça gözlerim zifiri karanlığa bürünen gece gibi kapanıyordu. Ateşi görmüyordum. Sadece sıcaklığını vücudumda ve içimde ziyadesiyle hissediyordum.

Acaba gözlerimi açıp ateşi görseydim, bu sıcaklık yok olur muydu? Belki de... Bense sıcaklığın yok olmasını de-

ğil, beni daha çok yakmasını istiyordum. Gözlerimi daha çok yummalıydım o halde... Ve ben de sımsıkı yumdum gözlerimi. Çünkü bu ateş şu ana kadar bana hiç tatmadığım huzuru vermişti.

O ana kadar var olan onca derdim sanki birden yok olmuştu. Canım yanıyor, ama canım acımıyordu. Böylesine bir ateş bir insanı belki ömründe bir kere yakardı. Gözlerim hala kapalıydı ve gözlerimi, hiç açılmaması için, yumdukça yumuyordum. Bu bir rüya mıydı? Ya da bir düş... Bir amakı hayal...

Uykuda mıydım yoksa? Bedenimin her bir parçasını ilk kez o an iliklerime kadar hissettim. Sanki hayatımda ilk kez tüm benliğimin farkına varıyordum. Çünkü her yerim sadece yanıyordu. Ayaklarım yere basmıyor gibiydi. Sanki yerlerde çiçek gibi birbirini ardı sıra tamamlayan taşlar, ayağımın altından kayıp gitmişti. O an her şey aklımdan uçup gitti ve hiçbir şey umurumda değildi. Ev kirası, çalıştığım sürece alacağım maaş, üç beş arkadaş, kavga ettiğim arkadaş ve daha nicesi hiç umurumda değildi. Varlığım sadece bakışlarından ibaretti.

O bana baktıkça, ben var olduğumu hissediyordum. O an gözlerini benden alsa, eminim yok olacaktım. Beni yakan ateş, beni küle çevirip yok ederdi. Sanki sırf onun bakışları hürmetine yemek yiyor, su içiyordum. Sanki o bana bakıyor diye nefes alıyordum. Sırf onun gözleri kahve diye her yer kahvenin tonlarına bürünmüştü. Kaşlarının kalem çizgisi beni adeta iki parçaya bölmüştü. Bir parçam bir kaşında, diğer parçam diğer kaşındaydı. Kaşları deni-

zin dalgaları gibi asil ve koca bir gemiyi batıracak kadar sert duruyordu. Dudaklarının ince kıvrımları, ömrümün güzergâhını çizmiş gibiydi. Ne konuşsa, ömrüm o tarafa sorgusuz sualsiz akıp gidecekti.

O ana kadar sadece arkadan gördüğüm saçlarının önden görünüşü, sanki iki dağı yan yana yatırmış ve tam ortasında ince bir yol varmış da o yol yarınlarıma, umutlarıma ve hayallerime gidiyormuş gibiydi.

“Kusura bakmayın” diyerek poşetini ve elinde kalan yarım simidi alıp yerinden kalkıp gitti. Sanki o hali bana idam hükmümü vermiş bir savcı gibiydi. Tek bir söz ile bütün bir hayatımı 15 saniyeye sığdırmıştı. Şu an içinde olduğum Kuş Parkı mahkeme salonuna dönüşmüştü. Ben mahkûmdum, o ise savcıydı. Evet mahkûmdum. Evet, onun gözlerine, kaşına, bakışına mahkûm olmuştum. Çevredeki herkes ise suskun birer şahitti. Allah kahretmesin ki hiç kimse onun gidişine itiraz etmiyor, hepsi onun gidişine sessizce seyirci kalıyordu. Hepsi idam hükmüme razıymış gibi susuyordu.

Tam o anda sert bir cismin yüzüme çarpmasıyla irkildim. Yanı başımda beliren boynunu bükmüş küçük çocuğu da o an fark ettim. Topunun yanlılıkla yüzüme çarptığını söyleyene kadar yüzüme çarpan şeyin top olduğunu dahi fark etmemiştim. Yüzüm biraz acıyordu. Karşımda duran çocuk beni savcının kesin hükmü olan idam cezasından kurtarmıştı. Bir topun yüzüme verdiği acı, idam acısının yanında bir hiçti.

Tebessüm ettim karşımda çok mahcup duran çocuğa ve yüzüme çarpıp hemen ayağımın dibine düşen topu

alıp çocuğa uzattım. Özür dileyerek gitti yanımdan. Bense teşekkür ederim dedim. “Teşekkürler çocuk “ Ben de bir an özgürlük hissine kavuşan biri olarak hemen yerimden kalktım. Derin derin nefes alıp vererek hızlı adımlarla parktan uzaklaşmaya başladım.

3. Aşkı Her Zerremi Yaktı

Başımın arkası yastıkta, gözlerim tavanda, ellerim iki yanımda aklım özgürlük ile içimdeki yangındaydı. Bir yandan idamdan kurtulmanın rahatlığını yaşıyordum, bir yandan da içimdeki yangının acısı beni yakıp kavuruyordu.

Ne gariptir ki sanki gerçekten idam edilecekken son anda kurtulmuş gibiydim. İçimdeki yangının canımı acıttığını şimdi hissetmeye başlamıştım. Hem özgürdüm hem de canım acıyordu. Özgür olmanın vermiş olduğu acı, acaba idam olmanın vereceği acıdan daha mı çoktu. Hâlbuki hiçbir özgür insan idamı istemezdi. Ya ben... Ben istiyor muydum?

Bir filmde izlemiştim. Bir grup arkadaşın oturduğu bir kafede, içlerinden bir adam, bir kızla göz göze geliyor ve o an öylece sessiz ve pür dikkat kıza bakarak duruyordu. Sonra kız da aynı şekilde ona bakıyordu. Öylece bakışıp duruyorlardı. Arkadaşları kendi aralarında konuşup gülüşüyor, ama ikisi onları hiç duymuyordu. Yanındaki kız arkadaşı durumu fark edip kızı dürttükten sonra kızla adam kendine geliyordu.

Filmin ilerleyen sahnelerinde adam kıza aşkın gözü-nün kör olduğunu söylüyordu. Bu yüzden kişi âşık olduğu

kişiden başka hiçbir kimseyi göremezmiş. Neden böyle olduğumu şimdi anlıyordum. Ben ona âşık olmuştum. Gözlerine, bakışlarına, dudaklarına, kaşına, saçlarına âşıktım.

Aşkın gözü kördü ve bu yüzden gözlerim açık olduğu halde kapalı gibiydi. Ondan başka kimseyi göremiyordum.

Ben ona âşıktım, gözlerine mahkûmdum. Onsuz bir idam cezası yemiş mahkûm gibiydim. O olmazsa idam edilecektim. O varlığım için var olmalıydı. Çünkü mahkûmdum, oysa bir suç da yoktu ortada, suçlu da yoktu. Eğer bir suçlu varsa, o da onun gözleri idi. Çünkü şu anki zamanımı çalıyordu. Bir suçlu varsa, o da gönlümdü. Çünkü gönlüm benden ve ondan habersiz ve izinsiz ona âşık olmuştu.

Aşk masumdu. Âşık masumdu. Hem filmdeki adam kıza, aşk asla izin almaz diyordu. Aşk birden gelir, tüm gönlü ve vücudu yakar, aklı baştan alır ve her şeyi ve herkesi “o” yapardı. Yani aşk “o” olmaktı.

Hemen yerimden kalktım, filmi izlemek için cd’yi aradım. Yavrusunu kaybetmiş bir ceylan gibi aradım, aradım, bulamadım. Film izlemeliydim. Hem de bu gece, defalarca, ama film cd’si yoktu. İnternette bulup izlemek için bilgisayarımı açtım. Tam o anda aklıma geldi; cd bilgisayarın içinde duruyordu.

Işığı kapattım, üzerime bir şey örtmeden yatağıma uzandım. O an her şeyi, tüm sorunlarımı bir kenara bırakıp filmi sabaha kadar izlemek için hazırlandım...

Filmi kaç defa izledim hatırlamıyorum. Her karesini, her saniyesini soluksuz izledim, her repliğini nerdeyse ez-

berledim. İŖe gitmek için kurduğum saatin alarmı çalınca gözümü bilgisayarın ekranından ancak alabildim. Sabah olmuŖtu. “Acaba bu sabah erkenden iŖe gitmek yerine parka mı gitsem” diye dŖnmeye baŖladım.

Saati hep evden çıkmadan yarım saat öncesine kurardım. DŖnmek için yarım saatim vardı. Bir an yerimden kalktım, bilgisayarı kapattım. Kapımın hemen sağ tarafında duran  kapaklı gardırobumun orta kapağının önündeki boy aynasına baktım. Gözlerimin altı uykusuzluktan ŖiŖmiŖ, yüzüm sararmıŖtı.

Kel olduğumdan dolayı tarayacak bir saım yoktu, ama olsaydı eğer, Ŗu an darmadağın görünürdü. O an “iyi ki saçlarım yok” diyecek duruma gelmiŖtim.

Hemen cep telefonumu çıkardım ve iŖ yerini aradım. Bugün rahatsız olduğumu ve iŖe gidemeyeceğimi söyleyip haber verdim. HaŖmet meraklanmış ve neyim olduğunu sormuŖtu. BaŖımın ve midemin çok ağrıdığını sylemiŖtim. Elbette yalan sylemiŖtim, çünkü yine dünkü gibi aynı saatte, sabah tam 8’de onu görme umuduyla parka gidecektim.

Hiç zaman kaybetmeden hazırlanıp saat buçuk olmadan evden ıkmıŖ, arabamla yola koyulmuŖtum. En erken vakitte gidip onu orada bekleyecektim. Kırmızı ıŖıėa takılıp parka varmam 4 dakikamı almıŖtı. Gnlm titrete-nim, beni bir bakıŖıyla peŖinden sürükleyen “o” yoktu.

Saatin daha erken olmasından dolayı henüz gelmediğini dŖnp biraz rahatlamıŖım. Bu kez, aynı bank yerine, arabamda beklemeyi tercih ettim. Eğer gelirse ve beni burada görürse, belki dünkü durumdan dolayı oturmaz diye...

Saat 08.00 olmuş ve hala gelmemiştii. Umudumu biraz yitirerek beklemeye devam ettim, ama gelmedi. Belli ki işe giden sadece ben değildim, belki o da çalışıyordu.

Tam arabamı çalıştırmış gidecektim ki birden bir polis arabası yanaşıp arabamın hemen önünde durdu. Arabamın tam arkasına da başka bir polis arabası yanaşıp park etti.

Şaşırmıştım, polisler arabalarından inip ellerinde silahlarla arabamın etrafını sarmışlardı. Polislerden biri, elini geriye doğru sallayarak işaret veriyor, beni arabadan dışarı çıkmam için uyarıyordu.

Kapıyı açtım ve ben tam “memur bey” diyecektim ki sol kolumu sırtıma bastırıp yüzümü arabama dayadı. Üzerimi aradıktan sonra kelepçeyi koluma takıp beni polis arabasına bindirdi. Gidene kadar ne sorduysam hiçbir şey söylemediler. Önde sadece şoför oturuyordu. Arkada ise ben dâhil, sağımdaki ve solumdaki polislerle beraber üç kişiydik. Diğer polis arabası ise arkamızdan bizi takip ediyordu.

Acaba ne yapmıştım? Kimseyle selam alıp vermekten başka işim olmazdı. Mutlaka sebebini bilmediğim bir suçtan ya da yanlış anlaşılmaktan dolayı karakola götürülüyordum. Yol bitmek bilmiyordu, yol gözümde gittikçe büyüyordu. Cevabını bulamadığım sorular kafamı ütülyordu. Bir ara bir taşın üstünden geçmiş olmalıyız ki olduğumuz yerden tavana doğru zıpladık.

Komiser karşısında bulunan masanın hemen yanındaki iki sandalyeden sağdakini göstererek “otur” dedi. Beni karakola neden getirdiklerini sordum.

Beni fötr şapkalı, numaralı gözlüğü olan, kel bir adam sanıyorlardı. Benim de gözlüğüm vardı, ama benim gözlüğüm dinlendiriciydi. Yine de görüntü olarak aynı olduğu için fark etmezdi. Ancak renginden fark edilirdi.

Boyumdan ve siyah 2005 model arabamdan söz ederek bir hırsızlığın olduğunu ve mağdur olan kişinin ifadesine göre hırsıza çok benzediğimi ve evi aranıp çağrılan mağdur gelene kadar orada mecburi tutulacağımı söyledi.

Hırsız dün sabah saatlerinde parkın çok gerisindeki pazar alanında, sabah tam sekiz çeyrekte, mağdurun elindeki çantayı alıp kaçmış. Öylece bekliyordum ve şu anki sonumun belirsiz durumu dünkü idam düşüncesi kadar canımı acıtmıyordu.

Masayı ve masanın üzerindekiileri inceleyerek uzun uzun varoluş sebeplerini düşünürcesine seyrettim. Duvar-da olanları, polisleri inceledim. Canım çok sıkılmıyordu. Hatta bir an karakolda olduğumu bile unutmuşum. Burada sadece bedenim mahkûmdu ve işte komiser beyin odasında bedenimi avutacak bir şeyler bulmuştum.

Her zaman bedeni oyalayacak ve avutacak bir şeyler vardır. Yeter ki insan kalbi ile bakıp görebilsin. Çünkü kalp bedeni görür, lâkin beden kalbi göremez.

Dün bedenim özgür, ruhum ve kalbim esir olmasına rağmen kendimi avutacak hiçbir şey bulamamıştım. Şimdiyse başıma ne geleceğini bilmeden, sakince bekliyordum.

İki polis memuru sağıma ve soluma geçerek beni yeniden polis arabasına bindirdiler; devlet hastanesine gidi-

yorduk. Komiser Bey mağdurun kızıyla konuşmuş, mağdurun evden çıkıp gelmek üzereyken rahatsızlandığını, hemen hastaneye kaldırıldığını kızından öğrenmişti.

Hastaneye gidiyorduk; kadıncağız belki bir anda kendine gelirse diye polisler kadına beni gösterip hırsızın ben olup olmadığımı soracaklardı.

Ya biz hastaneye gitmeden mağdur ölürse? O zaman kendimi nasıl temize çıkarırdım. Eminim o zaman senelerce hapis yatardım. Ailemden, çevremden, işimden de olurdu. Yanımdaki polislerin birinin tabancasını alıp kaçmaya mı çalışsaydım... Ancak kaçarsam suçlu duruma düşerdim. Sonunda mutlaka yakalanır, bedavadan hapis yatardım. Yine de kaçma fikrinden kendimi alamıyordum.

Sağ tarafımdaki polis arabasının kapısı kaldırıma yakındı, sağ tarafımda duran polisin önce duruşuna, sonra silahına baktım. Sonra ellerine baktım. Elleri silahından uzaktı. Sol tarafımdaki polis ile şoför koltuğundaki polis beni unutmuşçasına konuşuyorlardı. Bir yandan kaçma planları yapıyor, bir yandan kaçacak olursam bunun sonuçlarını hesaplıyordum.

Eğer kaçarsam tek bir şansım olacağını biliyordum. Ellerim önden kelepçeliydi. Çok zor olacaktı, ama başka şansım yoktu. Kelepçeleri arkadan değil, önden takmış olmaları belki de benim için avantajdı. Çünkü ellerim arkadan bağlanmış olsaydı hiç kaçma şansım olmazdı. Kusursuz bir plan olmalıydı. Çünkü kaçamazsam o kızı bir daha hiç göremezdim.

Sağ tarafımda, kapıda duran polise aklı başka yere yönel sin diye sorular sormaya başladım. Kaçış planım hazır dı. Bu niyetimin bedeli çok ağır olabilirdi. Ama umurumda değildi. Çoktan sonucu göze almıştım ve bu riske girecektim.

Sol tarafımda duran polis, önde şoför koltuğunda oturan polisle sohbete devam ediyordu. Ben de bu durumu kendi lehime kullanmak için aksi hiç bir hareket yapmıyor ve yüksek sesle konuşmamaya özen gösteriyordum.

Sağımdaki polise adının ne olduğunu, nereli olduğunu soruyor, laf arasında gözlerimle camdan dışarıyı gösteriyordum. Niyetim polisin aklını tamamen dışarıya vermesini sağlamaktı. Böylelikle direkt bana bakan gözleri bana bakmaktan vazgeçip dışarıya adapte olacaktı. Ellerimle de dışarıda onun ilgisini çekecek insanları, kedileri, sokağın köşesinde çöpleri toplayan belediye işçilerini işaret ediyordum. Onun da ellerini aynı şekilde yapmasını sağlıyordum.

Polis elleriyle dışarısını gösterirken silahı tamamen boşta kalacak ve silahı kılıfından çıkarıp onu rehin alarak arabayı durdurmasını söyleyecektim öndeki polise. Araba durduğu zaman, önce ellerimde duran kelepçenin anahtarını isteyecek ve ellerimden kelepçeleri çıkarınca üç polisin kelepçesini üç polisi kelepçelemekte kullanacaktım. Sonra da kaçacaktım. Niyetim asla hiçbirine zarar vermek değildi. Kaçıp kurtulmaktı.

Sağımdaki polis eliyle dışarıyı gösteriyor ve diğer ikisi de sohbete devam ediyordu. Silah adeta beni beklercesi-

ne boş haldeydi. Her şey hazırđı. Fırsat bu fırsattı ve bu fırsatı bir daha asla bulamayabilirdim. Ellerimi tam silaha uzatıyordum ki hemen geri çektim. İçimden kendime sorduğum tek bir soru tüm kaçış planımı ve uğraşımı yok etti.

Planım kusursuz görünüyordu, uygulasaydım polislerden kurtulacaktım. Hatta o şehirden de. Peki, vicdanımdan nasıl kurtulacaktım. Suçsuz olduğum halde kaçtığım için suçlu duruma düşecektim. Kendime bu haksızlığı yapamazdım. Bir ömür kaçmak için uğraşamazdım. Kaçmak için her şeyden vazgeçmem gerekecekti. Uğruna kaçmak istediğim o kızdı bile!

İnsan kendisine haksızlık yapmamalıydı, hele böylesine bir haksızlığı asla. “İnsanın en ağır vicdan azabı, kişinin kendisine yaptığı haksızlıktır” demişti filmdeki adam ve eklemişti: “ Aşk acısı geçebilir, hatta ölüm acısı bile, lâkin vicdan azabı asla geçmez”. Vicdan azabı her an her yerde karşımıza çıkabilir. Gece yastıkta, belki bir filmde, belki bir arkadaşın bir çift sözünde... Bir çocuğun ağlamasında, bir dilencinin bakışında, bir kedinin hırıldamasında ve daima kalpte, son nefese kadar...

Vicdan azabı her zaman ve her yerde ruhumu daraltacak, geceleri beni uyutmayacak ve beni köşeye sıkıştırarak kendime yaptığım haksızlığı daima yüzüme vuracaktı. Bu vicdan azabı bedenimi özgür bırakabilirdi, ama ruhumu asla. Ruhumu mahkûm edecekti.

O an ilk bakıştaki âşık oluşum ve mahkûm oluşum aklıma geldi, içim ürperdi. Bir an manevi bir soğukluk hissettim. Herkesten ve her şeyden uzak olmak demek, di-

kenli tellerin arasından karanlığa yalınayak ve çıtırçıplak yürümek demekti.

Öyle bir yol ki yanında ne insan var, ne hayvan, ne ağaclar, ne de çiçekler... Çöl gibi bomboş bir alan... Zifiri karanlık, saçma sapan sesler, yerlerde çamurlu sular... Nereye gittiğini bilmiyorsun, aç ve susuz bir şekilde yorula yorula ve düşe kalka gidiyorsun...

Hastanenin kapısının önüne geldik. Polisler arabadan inip beni de ellerimde kelepçeyle arabadan ite kaka indirdiler. Hastane kapısına doğru yürüdük. Polisler danışmadaki siyah gözlüklü kıza hasta kadınla ilgili sorular sordular. O sırada ben yanımdaki iki polisle birkaç adım geride duruyordum ve çevreyi izliyordum. Kulağıma birkaç kelime çalındı. Danışmadaki kız, kadının kalp krizi geçirdiğini söyledi. Kaldığı odayı da söylemişti, ama ben duyamadım, çünkü kulaklarım tıka basa özgürlüğümün anahtarının ölmek üzere olduğuyla doluydu.

Polislerin peşinden robot gibi gidiyordum. Asansöre doğru yürüdük. Hasta dokuzuncu kattaydı, biz giriş kattaydık. Asansör çalışmıyordu. Bunun üzerine polisler merdivenlere yöneldi. Ben de mecburen onlara uydum.

Merdivenin ilk basamağına adımımı atmamla dizlerimin üstüne düşmem bir oldu. Kolumdan tutup kaldırma-ya çalışan polis, kulağıma eğilerek "Hırsız, şimdi ne yapacaksın lan? En az sekiz sene yatarsın. Merak etme, içeride hırsızları bazı mahkûmlar özel muamele ile karşılıyor, sen sekiz sene geçmeden çıkarsın içeriden, ama gebererek. Bir

de üstüne ölürse kadıncağız, vay haline vicdansız!” diyerek sertçe beni çekip ayağa kaldırdı.

Bataklığa batmak bu olsa gerekti. Battıkça dibe batıyordum. Hâlbuki ben masumdum, ama bir Allah’tan, bir de benden başka kimse masum olduğumu bilmiyordu. İnsanın kendisini çaresiz hissetmesi, hiçbir şeyinin olmaması demekmiş, anlıyordum. İnsanın başkalarına kendisini ifade edememesi zavallılığın en yalın haliymiş. Ben şimdi hem zavallı hem de çaresizdim. Merdivenlerin her birini sanki bir saatte anca çıkıyor gibiydim. Çaresizce içimden kadının ölmemesi ve bu işten kurtulmak için Allah’a yalvarmaya başladım.

Merdiven basamaklarının her basamağında ayaklarım, dizlerim git gide ağırlaşıyordu. Artık son basamakta dizlerim dayanamadı, son merdivende yere yığıldım. Sağ dizimde bir sıcaklık hissettim. Sanırım dizim kanıyordu, acıyordu. Acıya teslim olmuşum adeta. Kendimi bir uçurum kenarından aşağıya bırakır gibi beton zemine bırakmıştım.

Yanımdaki iki polis, kollarımdan tutarak beni kaldırırken oradan geçen iki hemşire hızla yanıma geldiler. Hemşireleri bir şeyimin olmadığına ikna ederek gönderdim. Sanki her şeyin son bulacağı bir anın içinde yaşıyordum. Belki de birkaç dakika sonra üzerime kalan suçu tamamen benimseyip bana verilecek cezaya katlanacaktım. Cezam neyse artık!

Polisin dediği gibi sekiz sene yatar mıydım? Vicdanım rahattı, çünkü kadını ben gasp etmedim. En azından bir

ömür sürececek vicdan azabına esir değildim. Vicdanımın rahat olması, sanki bana verilecek hapis cezasını kabullenmemde etkili olmuştu. Sekiz sene dört duvar arasında, güneş yüzü görmeden durmak... Hırsızlara özel muamele neydi ki? “Gebereceksin” demişti. Sanırım erken öldüreceklerdi beni. İçten içe hala Allah’a dua ediyordum.

Mağdurun odası birkaç adım attıktan sonra hemen sağ taraftaydı ve odasının kapısına bakmamla şaşırmam bir olmuştu. Arayıp bulamadığım, kalbimi sarıp sarmalayan, dün sabah gördüğüm kız, mağdur kadının odasının hemen önünde, doktorla konuşuyordu.

Az önce tutmayan ayaklarım birden can bulmuştu, birkaç adım sonra kızın yanındaydım. Yanımda gelen ve bir adım önde duran polis, kıza geçmiş olsun dedikten sonra beni göstererek “sizi ve annenizi gasp eden kişi bu muydu?” diye sordu. Hiçbir şey demeden, şaşkın ve dilsiz gibi duruyordum. İçimden bir an “insan aşığını gasp eder mi?” diye geçirdim. Kız polise hırsızın benim olmadığımı söyleyince nasıl rahatladığımı anlatamam.

Başımдан ayakuçlarıma kadar rahatlamıştım. Bana özgürlüğümü vermişti. Sanki yeniden doğmuştum. Allah’a yalvarışım, dualarım kabul olmuştu. Masum olduğum anlaşılmıştı. Hırsızın ben olmadığımı söyleyen kelimeler, dudaklarından inci gibi dökülüyordu. O kelimelerin her harfini tek tek toplayasım geldi. Sadece “geçmiş olsun” diyebildim.

4. Çalan Telefonum ve Sonrası

Bir hafta, on gün sonra...

Ayakta durup duvara doğru bakarak kendi kendime konuşuyordum. Önce polisin ben merdivene takılıp düşünce kulağıma fısıldadığı söz aklıma geldi. “Sekiz sene hapis yatarsın” demişti. Değil sekiz sene, Ahlânın kalbinde bir esir gibi seksen sene hapis yatarımdı. Ne de olsa insanın başına her an her şey gelebilirdi. Her şeyi varken, hiçbir şeyi olmayabilir; hiçbir şeyi yokken, her şeyi olabilirdi.

Üzerimi çıkardım. Banyoya yöneldim. Her adımında duvarlara bakıp duruyordum. Duşakabine girdim. Suyu en soğuğa ayarladım ve buz gibi suyu başımdan aşağı dakikalarca durmaksızın akıttım. Telefonun çaldığını duyunca havluyu üzerime sarıp banyodan çıktım. “Alo, Yusuf Bey mi?”

“Evet, siz kimsiniz” dememle, kalbimin sahibi adının Ahlâ olduğunu ve başıma gelenlerden ötürü üzüldüğünü söyledi.

Telefonu onun bir parçasıymış gibi sımsıkı tutmuştum ve ne diyeceğimi bilemeden, sırf kapatmasın ve konuşmaya devam etsin diye, yarı düzgün yarı saçma konuşmaya başladım. Telefonumu karakoldan almış. Annesini sordum, sesi titredi; o günden itibaren hastanede üç gün kaldığını, şu an iyi olduğunu söyledi.

Annesini hiç tanımasam da çok üzölmüştüm. Aslında annesinin hastalanmasına değil, sesinin üzgün oluşuna üzölmüştüm. Geçmiş olsun diyebildim ve elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım.

Parka hangi günler gittiğini öğrenirim umuduyla, yaşanan o tatsız olayı sordum. Her pazar olduğu gibi o pazar

günü de annesi ve erkek kardeşi ile kahvaltı yaptıktan sonra, saat 08.00'de parka gittiğini, dönüşte parkın çıkışında annesiyle buluştuklarını, hırsızın annesini gasp ettiğini ve daha birçok şey anlattı. Ama kulaklarımda sadece, parka pazar günleri gittiği yankılanıyordu.

Ondan öğrendiğim bu bilgi sanki aklımdaki her şeyi yok etmişti. Bu bilgi, sanki aklımdaki tüm bilgileri silmişti. Sanki hayatımda tek bildiğim şey, hangi gün ve hangi saatte parka gittiği idi. Öğrendiğim bu birkaç kelime, benim için okuduğum yüzlerce kitaptan daha önemli hale gelmişti. Sadece birkaç kelime, kalbimin attığını hissetmeme yetmişti. Gözlerimi kapattım, oturduğum yere uzandım.

İlk kez, zamanın hemen geçmesini ve pazar gününün gelmesini bu kadar çok istiyordum. Ellerimi ve bacaklarımı iki yana doğru açtım, sanki gökte bir uçurtma gibi duryordum. Özgürdüm, sanki göğün içindeydim, istediğim her yere gidebileceğim bulutsuz bir gökyüzündeydim.

Her şeyim, her yerim aştı. Sağım aştı, solum aştı, önüm arkam aştı. Uykuya dalana kadar sesi kulaklarımda, yüzü gözlerimin önünde kaldı.

5. Buluşma Anımız

Yine aynı bankta oturuyordu. İki ayağını yan yana ikiz kardeş gibi oturduğu banktan aşağıya doğru sarkıtmıştı. Griye çalan, siyah ve kırmızı desenli bir elbise giymişti. Saçlarını bu sefer biraz dağınık bırakmıştı. Saçları omuzlarını sarıp sarmalamıştı. Saçları rüzgârda her dalgalanışında, beni aşk denizine bir batırıp bir çıkarıyordu.

Boğulmak ne mümkün, sadece nefesim kesiliyordu ve ben de daha derin nefes alıp vermeye ihtiyaç duyuyordum. Güneşin parlak ışınları yüzünü aydınlatıyor, yüzünün tüm güzelliği ay gibi ortaya çıkıyordu. Bence güneş bile daha önce böyle güzel bir yüz görmemişti.

Dar kesim İtalyan modeli ceketimin yakasının bozulduğunu sanıp düzelttim. Ayakkabılarımın bağcığına baktım, gayet iyi görünüyordu. Ceketimin altına giydiğim tişört hala gecedен ütülenmiş haliyle duruyordu. Bir elimle ön tarafını, diğer elimle arka tarafını tutarak şapkamı düzelttim. Hazırdım. Peki, yüreğim hazır mıydı?

Çok heyecanlıydım. Sadece kendim duyacak şekilde öksürüp boğazımda gıcık var mı diye kontrol ettim ve bir mecnun edasıyla aşka doğru yürümeye başladım. Yanına birinin, hatta bir erkeğin oturabileceğini bir an düşününce koşar adımla yanına vardım. Nefes nefese kaldığımı görünce, merhabalaşmadan önce, “İyi misiniz?” diye sordu. İyi olduğumu söyledim.

Kuşları ve çocukları çok severmiş. Dünyada en masum varlıklar ona göre bu ikisiymiş. Her geldiğinde iki simit alır, birini kuşlara atar, diğerini kendi yemiş. “Biliyorum” dedim bir an. Sonra yüzümü yere doğru çevirdim ve utandığımı hissettim. Ahlâ’nın güldüğünü fark ettim. “Ahlâ ne demek biliyor musun?” diye sordum. “Peki, sen?” diye karşılık verdi. Ben de bildiğimi söyledim ve yanımda getirdiğim poşetten üç tane simit çıkardım. Anlamıştı gerçekten bildiğimi, çünkü yine güldü.

Sırf sesini duyayım diye, hiç susmasın diye, hep o konuşsun diye sorular soruyordum. O bana sorular sorunca, ben kısa cevaplar veriyor ve uzun konuşması için tekrar tekrar uzun cevaplar verebileceği sorular soruyordum. Bana kuşları ve çocukları anlatmasını rica etmiştim. Yarım saat kadar durmadan, susmadan anlattı.

Ey aşk! Seni değil yarım saat, bir ömür konuşsan da soluksuz dinlerim. Sen her konuştuğunda ben susarım. Senin dudaklarından dökülen her kelime, benim için bir hazinedir. Ah dudaklarından düşeni yüreğime serpmek ve yüreğimi yüreğine verebilme isterdim.

Önce bir simidi alıp ikiye böldüm. Yarısını Ahlâ'ya verdim, yarısını ben aldım. Bu kuşların hakkıdır, önce onları doyuralım dedikten sonra simidi ufak ufak parçalara bölüp birlikte kuşlara serptik.

Yüzündeki tebessüm, geceye yakışan ay gibiydi. Gündüze yakışan güneş gibiydi. İçimi erittikçe eritti. Sonra diğersimidin birisini Ahlâ'ya verdim, diğerini de ben yedim.

Eve doğru yaklaşırken onu mutlu etmeye başladığımı düşündüm. Aşk bazen çok zahmetsizce mutlu olmak ve mutlu etmektir. Altı üstü herkesin alabileceği üç tane simitle yüzünü güldürmüştüm. Zahmetsiz ve masrafsızdı.

Aşk bir çift gözde saatlerce kalmaktı. Birkaç sözde kaybolmaktı. Ve rüzgârdan kısıkanılacak perçemi de alıp başını huzura gitmektir. Yine de aşk çok zordu. Yine de pes etmemektir, sonucun ne olacağını düşünmeksizin vazgeçmemektir. Sevgili için her şeyi göze almaktır. Çünkü güç aşktır. Güç âşıktır.

Ahlâ'yı gördüğümünden bu yana neler yaşamıştım ve aklımdan bir saniye olsun çıkmamıştı. Hep aklımın bir yanı Ahla'daydı. Gönlüm ise dopdoluydu, çünkü o aşktı. Aşkın gözü kördü ve sonucu görmezdi âşık. Aşk nerdeyse âşık adeta sorgusuz, sualsiz, hesapsız oraya doğru sürüklenirdi.

6. Çocuklar, Gökyüzü ve Balonlar

Sözleştiğimiz üzere pazar günü önce parka gidip kuşları besleyecektik. Sonra da kahvaltı yapacaktık. Sonra kitap okumaya kütüphaneye gidecektik. Kuşları her gördüğünde gözlerinin içi gülüyordu.

Parkın kapısı iki arabanın aynı anda girebileceği genişlikteydi. Kapıdan içeriye girdiğimizde karşımıza birden 15 tane, yaşları 9 ila 14 yaşında değişen çocuklar çıktı ve her birinin ellerinde renkli ve üzeri yazılı balonlar vardı. Hepsi sırayla ellerindeki balonları Ahlâ'ya verdi. Ahlâ, her eline aldığı balonun üzerindeki yazıları yüksek sesle okuyor, sonra gökyüzüne bırakıyordu:

1. Hoş geldin. (bu balonun rengi bembeyazdı, çünkü aşk tertemizdi)

2. Gözlerinin kahvesi. (bu balonun rengi kahverengiydi)

3. Gökyüzünün mavisi eksik, tamamla. (bu balonun rengi mavi)

4... 5... 15...

Ne olduğunu anlamamıştı. Banka oturunca her şeyi anlattım; önceki gün gelip bu çocukları benim ayarladığımı ve yazıları balonların üzerine benim yazdığımı söyle-

dim. Teşekkür ederkenki o kadife sesi ruhumu okşamıştı. Elimi pantolonumun sağ cebine attım ve iki tane balon daha çıkardım. Bu balonları üfleyip şişirdikten sonra birini kendisine vereceğimi, diğerini benim alacağımı söyledim. İkimiz de balonların üzerine içimizden geleni yazıp yazılanları okumadan gökyüzüne bırakacaktık.

Ben bendeki balonun üzerine sadece “hoş geldin” yazdım. Ahlâ ise elindeki balonun üzerine ne yazmıştı bilmiyordum ve yazdığı şeyle birlikte balonu şimdi göklerdeydi. Hem de hiç ulaşamayacağım kadar yukarıda. Şu an bir kuş olup o balona yetişmeyi nasıl isterdim anlatamam ya da bir sapan alıp balonu patlatmayı. Balon patlarsa yere düşer, böylece ben de yazıyı okuyabilirdim.

7. Kütüphane

Ahlâ’ya kütüphaneleri sever misin diye sorduğumda gözleri parladı. Bana benziyordu, o da benim gibi kitapları çok seviyordu. Kütüphane’ye gidelim mi diye sordum, hemen kabul etti.

Ahlâ’ya daha yakın olmak için her fırsatı değerlendiriyordum. Yolda yürürken hafifçe kolumu koluna geçiriyordum. Ben kolumu koluna deşdirdikçe kendini geri çekmiyordu. Acaba bana karşı bir şey hissediyor muydu?

İçerisi kitap kokuyordu. Bazı insanlar “kitabın kokusu da mı olurmuş” derler, ama vardır. Bu kokuyu sanırım yalnızca kitap sevenler duyuyor ve seviyor.

Ahlâ’yla rafları dolaşılıyor, kitapların bazılarını elimize alıp inceliyorduk. Bir şiir kitabını elime aldım ve şiir sever

mi diye sordum. Çok severmiş ve hatta bazen yazarmış da. Ama yazdıklarını şimdiye kadar hiç kimselere göstermemiş. Belki bir gün ben görürüm umuduyla o an içimden çok dua ettim. Eğer isterse kendisine kendi şiirlerimden bir tane okuyabileceğimi söyledim. Sevinci yüzündeki tebessümden açıkça ortadaydı; iki defa “olur, olur” dedi.

Kütüphanede en az yirmi kişi vardı. Onlara seslenip sesimi yükselterek dikkatlerini üzerime çektim. Kütüphaneye görevlisi de oturduğu sandalyenin yanında ayakta, elleri birbirine kenetlenmiş ve sırtını duvara dayamış halde bizi izliyordu.

Ahlâ'nın gözlerinden gözlerimi ayırmadan insanlara seslendim. Eğer müsaade ederlerse huzurlarında Ahlâ'ya bir şiir okumak istediğimi söyledim. Ahlâ şaşırmış bir halde susuyor ve beni dinliyordu. Hayatımın en önemli anlarından biriydi ve ona karşı duyduğum hisleri belli etmek için elime geçen en iyi fırsattı.

Gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadan şiiri okuyup bitirmiştım, o da bir çocuk gibi beni alkışlamaya başladı. Orada bulunan diğer herkes de ona katıldılar.

Kitap okumak bahaneydi. Ben önceki gün balonları ayarlamak için parka gittikten sonra kütüphaneye de gitmiş, görevliye durumu anlatıp izin istemiştım. Görevli de sağ olsun elinden geleni yapacağını ve hatta kütüphaneye gelenlerden herhangi birinin o anı bozmaması için biz gitmeden önce oradaki herkese durumu anlatmıştı. Herkes biliyordu, bir Ahlâ bilmiyordu.

8. Aşkına Şahit Güller

İşe gitmek için evden çıkmasına tam 3 dakika vardı. Benden 45 dakika önce gidiyordu işe. Bir saat önce kalktım, giyindim süslendim. Evlerine yakın bir yerde gizlenip kapıyı gözledim. Kapıyı açtı ve gördükleri karşısında olduğu yerde bir dakikaya yakın durdu.

Evin kapısından, gideceği sokağın sonuna kadar yerlere güller serpmiştim. Gülleri gördükten sonra olduğu yerde durmuş gözleriyle gülleri takip ediyordu. Toplaya toplaya yürümeye başladı. Son gülü alacaktı ki, ondan hızlı davranıp, eğilip yerden gülü aldım, Ahlâ'ya verdim. Elindeki gülleri bir elinin kollarına koymuş, diğer eliyle bana sarılmıştı bir anda.

Bana aşk sarılmıştı. Aşk beni sarmıştı. Ben de sarıldım, hem de sımsıkı. Gözümüzden damla damla mutluluk akıyordu. Kördüğüm olurcasına ve hiç bırakmamacasına birbirimize sarılmıştık. O an ne zamanın, ne mekânın, ne de insanların önemi yoktu. Aslında hiçbir şeyin aşkın yanında önemi yoktu. Aşk varsa her şey vardı zaten. Yoksa hiçbir şey yoktu. O an gökyüzü var mıydı? Rengi neydi? Saat şu an kaçtı? Bugün günlerden neydi? Biz neredeydik? Sahi burası neresiydi?

Hepsinin tek cevabı sadece “aşktı” ve ben başım onun omzunda şu an tüm dünyaya sarılmış duruyordum. Böylelikle ben tüm dünyayı sımsıkı sarmıştım. “Aşk, koca bir dünya... Aşk, yaşamın merkezi... Aşk, yaşam sebebim...” diye fısıldamıştım kulağına. Aşk tertemizdir, kokusu üzerinde gül gibidir. Ama aşk, eğer sahip çıkamazsan gülün dikenini gibi acıtır. Aşk eldeyen kıymetlidir. Şu an aşk kollarımda daha kıymetliydi işte ve daha temiz...

9. Hoş Geldin

Akşam televizyondan haberlere bakıyordum. Telefonumun mesaj sesi çaldı “dıt dıt” diye. Mesajı atan kişi Ahlâ idi. Merak ve heyecanla baktım. Bir an şaşırdım, durdum ve kalakaldım. Ahlâ’ya dair kurduğum, hatırlayabileceğim tüm sözler aklımdan film şeridi gibi hızlı geçti. Yüzüm güldü. Sanki o an ufacık bir çocuk çıkmıştı içimden.

Öyle şen, öyle yaramaz, öyle hür olmak istedim ki, yalınayak koşmak, alabildiğince koşmak... Park’a gitmek bir solukta... Kuşlara Ahlâ’yı haykırmak aşk diye. Simitçiye sarılmak sebepsizce... Kütüphane görevlisine koşup çay ısmarlamak, bir sürü balon alıp şişirip göğe bırakmak. Sonra susmak her dinlediğim şarkıya Ahlâ dercesine.

Telefonuma gelen mesaj tek kelimeydi. Yüzüme en güzel rengi katan, bütün iş stresimi ve yorgunluğumu yok eden, her şeyi bana güzel gösteren tek kelimeydi. “Hoş geldin” yazıyordu. Hemen “Hoş buldum” diye cevap yazdım ve balona o gün ne yazdığını sordum. O da benim gibi hoş geldin yazmış. Beni ilk gördüğü zamanki yüzümün masumiyetini çok sevmiş. Balon olayının yaşandığı güne kadar ona yaklaşımlarımı çok beğenmiş. Hoşuna gitmişim. Hele balon sürprizinden sonra kalbine girmişim ve bana âşık olmuş. Hayatıma, gönlüme, ömrüme, dinlediğim müziğe, baktığım her yerde varoluşuma hoş geldiğimi yazmış.

Bir kelimenin insan hayatında nelere yol açabileceğini, hayatının geri kalan kısmını nasıl tamamen değiştirebileceğini, en mutsuz anında nasıl mutlu edebileceğini ve bir kelimenin en güçlü silah olduğunu o gün çok iyi anlamıştım. Hoş geldin, aşk ile bu günüme ve her günüme. Hoş geldin yarınıma, umuduma. Hoş geldin...

10. Yetimhane

Telefonda konuştuktan yarım saat sonra evine gittim, kapısının ziline bastım. Dışarı çıktı. Elimdeki iki tane büyük siyah poşeti görünce ne olduğunu sordu. Bir sürprizin olduğunu ve bu poşetkilerin içindekilerin de sürprizin bir parçası olduğunu söyledim.

Arabayla gelmiştim. Hemen çıkacağımız için arabayı bahçe kapısının oraya park etmiştim. Arabayla 20 dakika kadar gittik. Sonra ona, gözlerini arabanın torpidosundan çıkardığım siyah kalın bez parçasıyla bağlayacağımı söyledim. Çok şaşırılmış haldeydi, ama hiçbir şey sormadan “olur” dedi.

Gözlerini bağladım ve arabayı sürmeye devam ettim. Arabayı durdurduğumu ve gözü kapalı şekilde kapıdan çıkacağımı ve bir süre yürüyeceğimizi söyledim. Koluma girdi.

Biraz yürüdükten sonra durduk. Sabırsız bir şekilde gözlerini ne zaman açacağımı sorup duruyordu. Her seferinde “az sonra” diye cevap verdim. Gözlerini açtığımda ise hemen boynuma sarıldı. Sonra, karşısında duran tabeladaki yazıyı yüksek sesle okudu: YETİM HANE.

Karşımızda parkta Ahlâ'ya balon veren çocuklar duruyordu. Siyah poşete baktı. “Oyuncak” dedim sadece. Yine boynuma sarıldı.

Oyuncakları tek tek yetimhanenin önünde duran çocuklara dağıttık. Bazıları ile sohbet ettik. Bazılarına sorular sorduk. Onlar da bize sorular sordu, biz de onların sorularını cevapladık. 16 yaşında zayıf, kısa boylu olan bir çocuk “Hoş geldiniz, benim adım Burak” diyerek karşılamıştı bizi.

Müdüre hanım bizi odasına davet etmiş, odasında Burak'ın buraya gelmeden önceki hayatının çok kötü olduğundan, birçok ağır travma yaşadığından, geceleri uyurken kabuslar gördüğünden söz etmişti. Kahveler gelmişti. Kahvelerimizi içerken müdire hanım da anlatmaya devam ediyordu.

Biz de hayret ederek, gözlerimizdeki yaşlarla dinlemeye devam ediyorduk. Duyduklarımız aklımızın almayacağı şeylerdi. Babası alkolikmiş, çalışmazmış. Devletten gelen yardımlarla ve komşuların sadaka niyetine verdiği üç beş lira parayla alkol alır, zıkkımlanırmış. Bir gün alkol alacak parası hiç kalmamış. Devletin vereceği yardıma da daha varmış. 3-4 gün boyunca hiç içememiş ve evde ne var ne yoksa satmaya başlamış. Yetmemiş, karısını Burak'ın gözü önünde satacağını söylemiş.

Burak masanın altına girmiş kulaklarını kapatırcasına iki eliyle iki kulağını bastırıyormuş, ama duymamasına engel değilmiş. Sonra kadını dövmüş ve maalesef boş odada bekleyen adama karısını satmış. Aldığı parayla da alkol almış. Sonra yetmemiş, yine... Sonraları kadını biraz daha fazla para karşılığında başka bir adama bir daha geri almak üzere vermiş. Burak o gün saklandığı masanın altına her gün girer, iki eli kulağında öylece dururmuş.

Bu olayın üzerinden çok geçmeden babası yanında iki adamla gelmiş. Elllerinde alkol şişeleriyle eve girmişler. Gecenin ilerleyen saatlerinde babasının arkadaşları mutfağa geçmişler, babası da Burak'ı yanına çağırmış. Odaya girince babası Burak'ın kolundan tuttuğu gibi kendine

çekmiş. Leş gibi kokan ağzı ile Burak'ın hayatını karartan kelimeleri döküvermiş; elindeki paraları göstererek "Annen gibi seni de sattım, defol git" diye bağırmış, küfürler yağdırmış. Sonra adamlara seslenmiş. Adamlar da Burak'ı alıp gitmişler evden.

Adamlar Burak'a her türlü zulmü etmişler. Evden gidişinin ikinci günü, adamın biri dışarı çıkmış, diğeri ise Burak'ı öldürürcesine dövmek düşüncesi ile odasına götürmüş ve yere atmış. Adam sadist miymiş neymiş. Burak ağlamış, çığlık atmış ve onun çığlığını duyan evdeki temizlikçi kadın koşarak sesin geldiği odaya gitmiş. Kapı tam kapalı değilmiş. Sessizce kapıyı aralamış ve gördüğüne çok üzülüp doğru mutfığa koşmuş. Bıçağı almış. Geç kalma korkusuyla olabildiğince hızlı koşarak tekrar odaya gelmiş.

Adam Burak'ı bir sandalyeye oturtmuş, ellerini arkadan bağlamış. Çıplak sırtına elindeki sopayla vurdukça vuruyormuş. Temizlikçi feryat figan, adama durması gerektiğini, yoksa elindeki bıçakla onu öldüreceğini söylemiş. Adam korkudan Burak'ın ellerini çözüp bırakmış.

Burak Müdire Hanıma bunları yetimhaneye geldikten bir buçuk sene sonra anlatabilmiş. Müdire Hanım, Burak'ın bize "hoş geldiniz" demesine hem çok şaşırmış hem de çok sevinmişti, çünkü Burak dört yıldır kimseyle konuşmuyormuş.

Ahlâ bana o evin nerede olduğunu sormaya çalışırken, müdire hanım anlayıp cevap verdi. O ev, iki sokak ilerideydi. Burak, müdire hanıma her şeyi anlattığı gün hemen polislerle haber vermişti. Polisler hemen gidip eve

bakmışlarsa da evde kimsecikler yokmuş, yine de polisler araştıracaklarını söylemişler.

Sonrasını bilmiyordu Müdire Hanım. Burak'ın bu olayları anlatmasının üzerinden 1,5 yıl geçtiği için, yapabilecekleri bir şey kalmamıştı. Acaba temizlikçi kadına ne olmuştu, o adamı öldürmüş müydü?

11. Huzur Evi

Günlerden yine pazardı. Biz tanıştığımızdan bu yana her pazar muhakkak parka gider, parkın girişinde duran simitçiden simitlerimizi alır, parkta yerdik. Yine öyle bir gündü.

Ahlâ ile ne kadar gezsem azdı. Ne kadar konuşsam azdı. Ne kadar bakışsam azdı. Ne kadar sevsem azdı. Ne kadar buluşsak azdı. Hiçbir şeyin aşkın boyutuna yetişemediğini biliyordum artık. Aşk her şeyden daha çoktu.

Ahlâ o pazar günü “huzurevine gidelim” demişti. Aşk bana bir şey derdi de ben yapmaz mıydım? Hem de severek yapardım. Hem hayır deme lüksüm yoktu, çünkü aşk, aşığa istediğini yaptırabilirdi. Hiçbir aşığın gücü yetmezdi aşka.

Gideceğimiz huzurevinin adını, yerini önceden belirlemiştik. Zaman kaybetmeden koyulduk yola. Kapının hemen üstünde “Huzurevi” yazısını görünce birbirimize baktık. Göz göze geldiğimiz o an Ahlâ elimi sıkıca tuttu. Zile bastık, kapıyı huzurevinden sorumlu bir adam açtı. Adı İbrahim Çağrı idi...

İbrahim Çağrı Bey 20 yıldır bu huzurevinde çalışıyor-
muş. Önce annesi, sonra trafik kazasında karısı ve tek kızı
öldüğünden beri hep buradaymış. Evinde tek başına yaşı-
yormuş. Pazar dâhil her sabah evden çıkar, durağın büfesi-
ne uğrayıp gazete ve kahvesini alır, buraya gelirmiş. Akşam
da geç vakitlerde çıkar, süt ve gevrek alıp eve gidermiş. Her
günü böyle geçermiş. Evine de kimseyi almazmış.

Eskilerde çok birikmişlik vardır. Yaşlı insanları din-
lemeyi çok severim. Saatlerce anlatsınlar, hiç sıkılmadan
dinlerim. O gün de zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık,
hiç farkında olmadan neredeyse dört saat orada kaldık.

Huzurevine gelmeden şekerler, tatlılar, lokumlar ve
her birine hediyeler almış, dağıtmaya başlamıştık. Her biri
ile sohbet edip özellikle onları dinlemek istiyorduk. Nahi-
de Sultan diye tanınan, 65 yaşlarında, hala güzelliği ve asil-
liği üzerinde bir teyze vardı. Gençken çok erkek peşinden
koşmuş, ama o gönlünün sevdiğine varmış. Hiç de pişman
olmamış. 35 sene evli kalmışlar ve kocası vefat etmiş bir
trafik kazasında. İki çocuğu varmış. Biri kocası ölmeden
ölmüş. Diğeri de “pek hayırsız çıktı” diyerek hüznlenmiş-
ti anlatırken. Kimi kimsesi de olmayınca huzurevine gel-
mişti. Hem yalnız kalmıyordu, hem de bakıma muhtaçtı;
en iyisini yapmıştı. “Burada bize çok iyi bakıyorlar, ne de-
sek hemen yapıyorlar. Her bir çalışan şeker gibi” diyordu.

Biz kalkıp gitmek için müsaade istedik. Nahide Sultan
bizi durdurdu ve hemen geliyorum diyerek ortadan kay-
boldu. Birkaç dakika sonra tekrar yanımıza geldi. Bizi bek-
lettiği için özür dileyerek elinde tuttuğu yüzüğü gösterdi;

Ahlâ'nın elinden tuttu ve yüzüğü Ahlâ'nın parmağına taktı. Ahlâ'nın elini avuçlarına alıp öptü, sol tarafına, kalbine götürdü:

“Benim rahmetli kocam beni istemeye geldiklerinde parmağıma bu yüzüğü takmıştı. Düğünde de parmağımda bu yüzük vardı. Pek maddi değeri yoktur, ama manevi değeri çoktur” dedi. Anlatınca gözlerinden yaşlar gelmişti. Hala kocasını ilk günkü heyecanla seviyordu. Birkaç anısını daha anlattı bize. Ahlâ'yı üzmemem konusunda bana tavsiyelerde bulundu. Hem de bize bir ömür mutluluklar diledi.

Kocasından yadigâr kalan ve tek mirası olan yüzüğü bize vermişti. Ahlâ yüzüğü parmağından hiç çıkarmadı. Benim aşkıma, benim değerime sadık olduğu gibi Nahide Sultan'ın hediyesine de çok sadık kaldı.

12. Manevi Soğukluğumun Manevi Sıcaklığa Dönüşmesi

Ne sevdiğini, onu neyin mutlu ettiğini hep ezberlemiştim. Benim ezberim hâlbuki hiç iyi değildi. Okulda dersleri kopya ile geçiyordum. Ama Ahlâ'nın her adımını, her şeyini öğrendikçe ezberliyordum. Ahlâ öğretmendi, dersimiz aştı, ben de öğrenciydim.

Her buluştuğumuzda alışveriş merkezlerine pek gitmezdik, ama birlikte olduğumuz zamanlar olabildiğince zamanımızın çoğunu gezerek harcardık. Deniz kenarına gider, balık ekmek yerdik. Balık yemeyi çok severdi. Onun iştahla balık yemesini soluksuz izlerdim. Bazen de sandal

kiralar, balık tutardık. Balık tutmayı da balık yemek kadar çok severdi.

Bazen arkadaşlarımızla görüşürdük. Görenler bize çok imrenir, sevgilisi olanlarsa bizden mutlu olmanın sırlarını isterlerdi. Bizim mutluluğumuzun sırları, aslında herkesin bildiği, ancak uygulamaya gelince görmezden geldiği basit gerçeklerdi.

Seven bir insan sevdiğine her fırsatta sevdiğini söylemelidir. Aşk ertelemeye gelmez. Aşka ve sevgiye dair sözleri insan asla sevgiliden esirgememelidir. Sevginin oluşması ve güçlenmesi için ilgi, hoşgörü, anlayış kadar sevgililerin birbirlerine zaman ayırmaları mecburidir. Tüm bunlar, olmazsa olmazdır sevgi için. Bunlar yoksa eğer, var olan sevgi de zamanla kaybolabilir.

Ahlâ ile birlikteyken gördüğüm renkleri ve yaşadığım güzellikleri önceden yaşamamış, bilmemiştim. Mavi renk ne demekti? Kuşlar nasıl bir hayvandı? Umursamazdım. Çocukları sever, ama pek yaklaşmazdım. Yalnızlığın benim için en iyi liman olduğunu düşünmüştüm hep. Bu yüzden yalnız yaşamak için buralara gelmiştim. Hiçbir zaman elimi yüzümü yıkarken baktığım aynada, yüzümde sudan başka bir şey görmemiştim. Hâlbuki yüzümde şimdi neler var, neler...

Önceden umursamaz bir tavrım vardı. Sırf karnım doysun diye çalışırdım. Aç ve açıkta kalmayacağımı bilsem onu da yapmazdım. Çocuklara yaklaşmak, onlarla konuşmak, onları dinlemek, onların gülüşlerini, neşeli hallerini

izlemek kadar hiçbir g z ll k yoktu Şimdi benim için; hiçbir g z ll k bir çocuğun gülüşü kadar güzel değildi.

Ahl 'nın varlığıyla, bir çocukların gülüŐünü, bir de kuşların özgürlüğünü sevmiŐtim. Kuşlar özgürlüğünü en güzel resmiydi. Nasıl da güzel yakışıyordu gökteki maviye. İstedikleri yere gidebilmek için özgürce uçuyorlardı. Hiçbiri bir başka kuŐa engel olmuyordu. Kardeş gibiydiler...

Ya renkler... Mavi, yeŐil, sarı, mor, siyah, beyaz, pembe ve dahası... Her bir renk ayrı güzeldi. Mavi yeryüzünü ve gökyüzünü nasıl da güzel birleŐtiriyordu. Damat ve gelin gibi dünyayı donatıyordu. YeŐil, belki de dünyayı anlatan en iyi renkti. Gece ise karanlıktı, simsiyahtı, kötülüğü sembolize ederdi. Ama ben Ahl dan sonra siyahı bile sevdim.

Geceleri dışarıya çıkıyor, biraz yürüyüp gökyüzünü seyrede seyrede eve geliyordum. Güzel yaşamak için en güzel his sevgiydi. AŞktı. İnsan sevince hem kendi varlığını hem de kendi dışında var olanları güzel görüyor. Seviyorsa mavi, yeŐil güzeldi. Seviyorsa kediler, köpekler, kuşlar güzeldi. Seviyorsa su, kar, güneş güzeldi. Seviyorsa kalem, silgi, kâğıt güzeldi. Seviyorsa hayat vardı, yaşamak vardı ve aşk vardı...

13. Bu Davetim Evime İlk Davetim Olmayacaktı

Őubat ayıydı ve çok kar yaĖmıŐtı. Yerde 20 santim kadar kar vardı. Sokaklarda işe gidenlerden ve mecburi marketlere gidenlerden, kartopu oynayıp kardan adam yapan çocuklardan ve üç beş tane de çocuklara eşlik eden büyüklerden başka kimseler yoktu.

Parkta bizimle birlikte 6 kişi daha vardı. Simitlerimizi her zamanki gibi yedik ve kuşlarla paylaştık. Ahla'yı eve davet ettim; itiraz etmedi. Doğruca arabaya atlayıp eve doğru yol aldık. Kar yağışını sıcacık evde, cam kenarına kurulup birlikte çay içerken izlemek ne güzel olacaktı.

Kar yağdığında çay demler, elime kulplu mavi fincanımı alır, cam kenarına geçer ve kar yağışını izlerdim. Kar yağışını izlerken içimdeki soğuşu daha çok hissederdim. Sanki kar, içimdeki beni donduran boşluk kadar soğuk değildi.

Ahlâ son zamanlarda sürekli evimi merak ettiğini söylüyordu. Resimlerini çekip göstereyim dediysem de “olmaz, bir gün belki canlı canlı görürüm” diyordu. Ben de merakını gidermek için sonunda evime davet etmiştim onu. Hayatımda ilk defa kız arkadaşım olmuştu. İlk defa sevdiğim biri olmuştu ve ilk kez bir kız arkadaşım evime gelecekti.

Arabadan önce ben indim, sonra da Ahlâ indi. Sokak kapısının önünde birkaç saniye kalakaldı öylece. Sonra iyice yaklaştı kapıya. Kapıya bant ile yapıştırdığım ufak kâğıdı eline aldı. “Hoş buldum” dedi gözlerini kâğıttan ayırmadan. Kâğıda “hoş geldin” yazmıştım.

İçeri girdiğimizde bir kâğıt parçası daha gördü yerde, kâğıdın yanında iki tane kırmızı gül duruyordu. İki gülün arasına koymuştum kâğıdı. Birden dönüp önce sağ taraf-taki duvara, sonra sol tarafındaki duvara, sonra da bana baktı. Girişte yerdeki kâğıttan başka kâğıt yoktu. Baktığı

duvarlar boştu. Ben tebessüm edip dudaklarımı az ileri çıkartıp buruşturdum “bilmem ki” dercesine.

Kâğıda, “Sakin bir şey sorma ve sağ taraftaki kapıya doğru devam et” yazmıştım. Bir an beni sanki tamamen unutup hızlıca odaya doğru yürüdü. Beni gerçekten tamamen unutmuştu. Odanın her yerinde kimisi ufak, kimisi büyük yüzlerce kâğıt vardı. Ahlâ’yı gördüğüm günden beri her gün kâğıtların üzerine yazılar yazar, odanın bir yerine koyardım. Kimileri tavandan sarkan iplere asılmış, kimileri cama yapıştırılmış, kimisi perdelerle iştirilmiş, kimileri duvarlara yapıştırılmıştı, kimileri ise yerdeydi.

Hepsini okumaya başladı tek tek. Her kâğıda Ahlâ’ma aşk ile ilgili yazılar yazmıştım. Sanki o an her şeyi unutmuş, tüm dünyası o kâğıtlar olmuştu. Öyle nazlı bir hali vardı ki, onu hep böyle görmek için tüm dünyaya ona sevdiğimi yazmak isterdim. Biliyordum, buna ne gücüm ne de ömrüm yetmezdi. Hem buna gerek de yoktu, çünkü beni gördüğü her an, sesimi duyduğu her an, böyle nazlıydı. Bütün kâğıtların üzerindeki yazıları okuduktan sonra tüm iliklerime kadar sıcaklığını hissettiğim, ömrümün en güzel sözünü söylemişti. “Seni seviyorum” demişti. Ardından da hemen sarılmıştı.

Sarılmış vaziyette yavaş yavaş ikimizi arkaya doğru çektim ve şarkıyı başlatmak için elimle müzik setinin tuşuna bastım. Muhteşem bir dans müziği olan bir aşk şarkısı çalmaya başladı. İki elimi beline dolayıp sarmaladım. Ahlâ da kollarını omzuma doladı. Kuşların gökyüzünde

özgürce uçuşu gibi göz göze, burun buruna dans etmeye başladık. Çocukların kırlarda durmadan koşması gibi...

Ömrümde ilk kez özgürlüğü bu kadar güçlü hissediyordum. Şu an Ahlâ'mın gözlerinin içinde ve kollarının arasında parkta kuşların özgür halinden çok daha özgürdüm.

Gözlerinden gözlerime bakması yağmurun sağanak yağışı gibiydi. Kollarının tenimdeki sıcaklığı dört mevsimin hep yaz olması gibiydi.

Genelde hep düz elbise giyerdi. Elbise hevesi ona anesinden bulaşmış. Kıpırmızı, ayak bileklerine kadar inen çiçekli elbisesi sanki sadece onun için dikilmişti. Bu kadar mı yakıştırdı bir elbise bir kıza...

Elbiseyi Ahla'nın üzerinde en iyi şekilde görmek için, dans ederken sağ elinden tutup vücudunu ileriye doğru uzattım, onu kendi etrafında döndürdüm. O döndükçe elbisesi de uçuşuyor, renk renk havalanıyordu. Kalbim de onunla beraber dönüyordu.

Ayakta zor duruyordum. Tüm çiçekler eteğine dolanmış, onunla birlikte dönüyor, dönüyordu. Güllerin arasında bir güldü. O geri gittikçe yeniden onu kendime çekip sarmalıyordum.

Şarkının ritmine göre içimizden geldiği gibi dans ediyorduk. Aynı şarkıyla üç kez dans ettik. Ne şarkıdan usandık ne de dans etmekten... Sonra, kendiliğinden durduk. Bir an hiçbir şey konuşmadan öylece kalakaldık.

Onu sessizce bir elinden tutup tam karşıdaki odaya götürdüm. Televizyon hemen kapının yanında sağ tarafı-

mızda duvara asılıydı. Televizyonun tam karşısındaki duvarda ise pencere, pencerenin önünde yalnızlığımı duyuran tek kişilik koltuğum...

Odanın diğer iki tarafında birbirine dönük iki kişilik uzun koltuklar... Tam ortada genişçe, eski bir marangoza yaptırdığım eskitme sehpa... Üzerinde iki tane büyük fincan tabağı ile birlikte iki fincan, sehpanın üstünde duruyordu. Sırf bu anı yaşayacağız diye almıştım bu fincanları. Neredeyse bir su bardağı kadar büyük olan fincanların üzerinde tek bir kalp ve aşka dair kısacık bir yazı vardı.

Çok eşyam yoktu. Fazla eşya boşuna kalabalık ederdi, bu yüzden sevmezdim çok eşyayı. Ahlâ ile koltukların yerini değiştirdik. İkili koltuklardan birini pencerenin önüne, tekli koltuğun yerine koyduk. Televizyonu karşımıza aldık. Televizyon kapalı duruyordu.

Çay demleyelim dedim Ahla'ya. Mutfağa yöneldik. Mutfağa girince masanın üzerinde duran ikimizin kocaman fotoğrafını görüp gülümsedi. Geçen hafta Kuş Parkı'nda çektiğimiz bu fotoğraf, onun en sevdiği fotoğrafımızdı. Fotoğrafi çektikten sonra fotoğrafçıda büyütmüş ve çerçeveletmişim.

Cam kenarında hem çayımızı içiyor hem de dışarıyı izliyorduk. Karın yağması bir başka güzel geldi bana. Üç beş tane çocuk kartopu oynuyordu. Önce sırayla kendimizden söz ettik. Sonra sevgimizden söz ettik. Hayaller kurduk. Bizli ve hiç bitmeyen hayaller. Aşkın bize neler kazandırdıklarından söz ettik. Aşkın öncesinden ve sonrasında bahsettik. Evimizin camından saatlerce kar ya-

ğışını izledik. Tekrar mutfağa geçip kahvaltı yaptık. İkimiz de çok acıkmıştık.

Bilgisayarı televizyona bağlayıp benim defalarca izlediğim aşk filmini bu sefer de Ahlâ ile izlemeye başladık. Filmi izlerken ara sıra filmdeki kızın erkeğe söylediği sözleri Ahlâ da bana söylüyordu; yaramaz çocuklar gibiydik. Filmi çok beğendiğini söyledi. Geç olmuştu; sonra yenisinden izleriz diye sözleştik. Ahlâ'yı yolcu ettim ve odaya sinen kokusu ve hayali ile baş başa kaldım.

Saat akşam 07.00 haberlerinde bir psikolog Obsesif Kompulsif Bozukluk denen bir hastalıktan söz ediyordu. Takıntı kısmını anlatırken bir anda durdum ve derin derin nefes alıp vermeye başladım. Pür dikkat psikologu dinliyordum. Psikologu dinlemek yetmemişti. Televizyondan ikinci kez psikologu dinlemek mümkün olmadığından bilgisayardan aynı psikologun OKB ile ilgili videolarını tekrar tekrar izledim.

Psikolog OKB hastalarının kontrol edemedikleri düşünce ve davranışlara sahip olduklarını söylüyordu. Örneğin, bir OKB hastası arabanın kapısını kapattığı halde defalarca kontrol etmek ihtiyacını duyuyordu. O an Ahlâ'nın da arabanın ve evin kapısını kapattığı halde defalarca kontrol ettiğini hatırladım. O zaman Ahlâ'nın bu rahatsızlığı olduğuna hiç ihtimal vermemiştim doğrusu.

Obsesif Kompulsif Bozukluğu mu vardı yoksa Ahlâ'mda. Bunu kesinlikle anlamalıydım ve eğer bu hastalık onda da varsa ne gerekiyorsa yapmalıydım. Pazar gününe kadar bekleyemezdim. Belki geç olurdu. Ne de olsa her zaman

her hastalıkta erken teşhis çok önemlidir. Acaba gerçekte bu hastalık onda da varsa, ne zamandan beri vardı. Acaba varsa, kendisinin haberi var mıydı?

Hemen elime telefonu alıp, yarın akşam iş çıkışı tekrar görüşüp görüşemeyeceğimizi sordum. Hatta ona bir sürprizimin olduğunu söyledim.

14. Soğuk Duvarlar

Doğal gazı kapattım, dış kapıyı ve evin tüm pencerelerini açtım. Ev birkaç dakika sonra soğuyuverdi. Saat gecenin 12 buçuğu olmuştu. Kazağımı ve atletimi çıkardım. Ayakta durup sırtımı soğuk duvarlara dayadım. Gözlerimi kapattım.

Dışarıdaki rüzgâr pencere açık olduğu için perdeye vuruyor, perde savrulup duruyordu. Pencerenin açık kanadı çarparak kapanıp açılıyordu. Evin tüm ışıklarını kapatmışım. Halıyı kenara çekmiş, çorapsız ayaklarımla yerlere basıyordum. Kırk beş dakika, belki de bir saat öyle durmuştum. Nedendir bilmiyorum, çok yorulmuştum. Gözlerim kapalı, buz gibi olmuş bedenimle güçlü olmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Beş dakika içinde doğal gazı açmış, pencereleri ve kapıyı kapatmış, halıyı eski haline getirmiş, ayağıma çoraplarımı giymiş ve üzerime daha kalın bir şeyler giyerek başımı yastığa koymuştum.

15. Aşkın Gücü Her Şeyden Daha Güçlüydü

Eve geldiğimiz zaman kapıyı açıp önce ben girdim. Ahlâ içeri girdikten sonra kapıyı kapatmasını rica ettim. Kapıyı kapattığı halde belki on defaya yakın kontrol etmişti. Yine doğruca şiir yazılı kâğıtların olduğu odaya koşarcasına gitti; kâğıtlar yerli yerinde duruyordu. Her şeyin aynı olduğunu görünce, yeni sürprizimin o odada olmadığını anladı.

Nazlanarak sürprizi sordu. Mutfağa gitmesini ve kahve için su kaynatmasını rica ettim. Birkaç dakika sonra su kaynadı, ocağı da kapatmıştı, ama kendine engel olamayarak defalarca ocağı kontrol etti. Bense gizlice kapının yanında durmuş onu izliyordum. Eline şakaymış gibi sabun sürdüm. Ellerini yıkadıkça yıkadı. Altı üstü bir el yıkaması dakikalarca sürdü.

OKB hakkında yaptığım araştırmalarım sonucunda artık emindim. Ahlâ da bir OKB'liydi. Güç önce maneviyatta sonra bedende olmalıydı. Yoksa güç eksikti. Eksik bir güç ise çabucak tükenirdi. Önce aklımı toplamalıydım. Kalbim dopdoluydu zaten. Pes etmeyi aklıma dahi getirmeyecektim. Kendimi yitirene kadar durmayacaktım.

Kalbim dolu, aklım yerinde, gücüm tamdı. Kendimi dipteyken, birden dimdik ayakta, çok güçlü hissettim. Tüm bunlar, Ahlâ'nın sürpriz yapacağım odaya geçene kadar olmuştu.

Sadece birkaç adımda bir insanın çok güçlendiğine ilk defa şahit oluyordum ve o insan bendim. Bu kadar çabuk zamanda aniden güçlenmemin tek sebebi de sanırım aşktı. Yok, yok, kesin aşktı.

Kapı kapalıydı ve açmadan önce derin derin nefes almıştım üst üste birkaç defa. Fark etmişti, ama bir şey sormamıştı. Sanırım sürprizden ötürü heyecanlı olduğumu sanmıştı. Kapıyı açmasını söyledim; gördüğü sürpriz Burak'tı. Önce heyecanla Burak'ın yanına koşup sarıldı. Burak da ona sarıldı. Ben de ikisine...

Bu hastalıktan onu nasıl kurtarabilirim diye düşünüp durmuş ve araştırmalar yapmıştım. Farklı farklı psikologlara sormuş, internette bakmıştım. Yaptığı takıntıları tekrar etmemesi gerektiğini öğrenmiştim ve buna engel olmalıyım.

Ne kadar soğuk olursa olsun pazar günleri Kuş Parkı'na gitmemize hiçbir şey engel değildi. Her pazar giderdik, hep aynı saatte... Yine parka gittik. Yağmur yağmaya başlayınca bize gidelim dedim. Artık eve daha çok gidiyorduk.

Eve gidince kapıyı kendisinin kapatmasını sağladım, ama bu sefer hemen yanında durdum. Tam kapattıktan sonra kontrol edecekti ki birden kolundan tutup hemen onu içeri çektim. Gözü kapıdaydı, ama kontrol etmesine izin vermedim.

OKB'li insanların hissettikleri en temel duygu korkudur. Neredeyse her şeyden korkarlar. Özellikle hata yapmaktan... Cep şubesinden birkaç yere para göndermem gerekiyordu. Kendisinin yapmasını istedim. Önce "olmaz" dedi. Üsteledim; yazması gereken iban numarası 24 rakamdan oluşuyordu ve OKB'li olduğu için böylesine karmaşık numaraları daha çok kontrol etme ihtiyacı duy-

yordu. Rakamları yanlış yazmaktan korkuyordu adeta. O korkulu gözlerini asla unutmam. Telefon elinde, kâğıtta yazılı iban numaralarını para gönderme kısmındaki iban yerine yazdı. Benden yardım isteyemesin diye de ellerimi mahsus yemek yaparken yağlamıştım. Mutfak tezgâhındaydık. Gözlerim telefondaydı.

İban numarasını yazar yazmaz elinden kâğıdı alıp çöpe attım; lüzumsuz bir kâğıt parçası olduğunu sandığımı söyledim. Belki de iban numarasını yanlış yazmıştı. Ama bunun önemi yoktu. Bu uğurda elimden gelen her şeyi yapmayı göze almıştım. Her şeyden vazgeçmeyi... Hatta kendimden bile.

Her buluştuğumuzda tekrar edebileceği bir şeyler yapmasını sağlıyor ve tam kontrol edecekken ona engel oluyordum. Telefonumdaki bazı numaraları bilerek silip gizlice kâğıda yazıyor, kâğıttaki numaraları ise ondan telefona yazmasını istiyordum.

Birkaç esnaf arkadaşımınla üstü kapalı bir şekilde para gönderme konusunda konuşup anlaştım. Güya çalıştığım iş yeri için malzeme alıyor ve parasını telefona yüklediğim cep şubesi ile gönderiyordum. Onda en çok bu para gönderme olayı korkuya neden oluyordu.

En çok korktuğu şeylerin üzerine gitmesi için çok uğraştım. Her gün muhakkak üstüne gitmesi gereken bir şeyler buluyordum. Arkadaşlarımızla da daha sık görüşmeye başladık. Ahlânın toplum içinde de tekrar eden hareketlerini yapmasını sağlıyordum. İnsanlardan çekinip toplum içinde yaptığı bir şeyi ikinci, üçüncü kez kontrol

edemiyordu. Kontrol edebilmek için yalnız kalmak istese de bu sefer ben izin vermiyordum.

Ahlâ'yı iş yerime davet ediyor, ofisimde arkadaşların yanında da bir şeyler yapmasını sağlıyordum. Yanlış yaptığı zaman insanların Ahlâ hakkında ne düşüneceği hiç umurumda değildi. Ahlâ'nın işten çıkış saati benden bir saat önceydi ve aramızda 15 dakika yol mesafesi vardı. İlk zamanlar iş yerime davet ettiğimde bahaneler uydurup gelmedi. Sonunda onu rahatlatıp ikna etmeyi başardım. Artık kendi işinden çıkar çıkmaz hemen benim yanıma geliyordu.

Artık anlamıştım ki kendisi de bu hastalığın farkındaydı. İnsan fobilerinden kaçan varlıklardır. Korkularından hep kaçıyor. Hâlbuki korkuyu yenebilecek güce sahipti. Sadece gücünün farkına varmalı ve korkularının üstüne gitmesi gerekiyordu. Ben insanoğlunun çok zayıf olduğu kadar, çok güçlü olduğuna da hep inandım. Belki Ahlâ da psikolog desteği görüp çaba sarf ediyordu, belki de hiçbir şey yapmıyordu, bilmiyordum. Tek bildiğim onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Yapmalıydım da...

Çok şükür, elimden fazlası geliyordu ve ne gerekiyorsa yapıyordum. Ahlâ'mın haberi olmadan bir psikolog ile her hafta gizli gizli bu durumu görüşüyor, ondan neler yapmam gerektiğini öğreniyordum. Maaşımın neredeyse dörtte birini psikologa veriyordum. Gerekirse hiç yemez, içmez, bütün maaşımı verebilirdim. Yeter ki Ahlâ kurtulsun.

16. Ahlâ Bana Çok Büyük Bir Sürpriz Yaptı

Günlerden yine bir pazar günüydü. Yine aşkımızın ilk başladığı yerdeydik. Elimizde yine taze ve bol susamlı simitler vardı. Kuş Parkı'nda simit yemelerimiz adeta gelenek haline gelmişti Simitçinin simitleri de çok güzeldi doğrusu.

Dün gece telefonda bana bugün için sürpriz yapacağını söylemişti. Hem çok heyecanlanıyor, hem de çok meraklanıp sabırsızlanıyordum. Akşama kadar önce Kuş Parkı'na, sonra benim evime, sonra da arkadaşların yanına gittik. Ben her saat başı, ona sürprizi soruyordum. Akşam sadece sürprizindeydi. Sürprizi her sorduğumda gece söyleyeceğini söyledi. Nereye gidersek gidelim sürprizden başka bir şey düşünmüyordum. Sürprizin kendisi için çok önemli olduğunu ve hayatını etkileyeceğini söylemişti. Hatta benim hayatımı da...

Söz konusu olan Ahlâ'nın hayatıysa, ondan başka hiçbir şey düşünemezdim. Meraktan ölmek üzereydim. Sabırsızlandığımdan, gittiğimiz her yerde tabağımdaki yemekleri yarım bırakıyor, bir an önce zamanın geçmesini istiyordum.

Sahil boyu yürüyelim demişti. Hava güzeldi. Mayıs ayı olmasına rağmen hava sıcaktı. Sahilde bağırarak beni sevdiğini söylemişti durmadan, nefes almadan bir kaç kez üst üste. Bu sözün benim hayatımda çok önemli bir yeri vardı. Ama bunu söylemesi için bu kadar bekletmezdi beni ve bunu her yerde söyleyebilirdi. Ben de onu çok sevdiğimi söyledim. Durduk sonra...

Gözlerimin ta içine bir bakışı vardı ki, sanki gözlerimden içime düşmanını vuran bir ok gibi girmişti. İki eliyle iki elimden tuttu. “Fark etmedin mi?” diye sordu. Şaşır-mıştım ve “Neyi?” ,diye sordum. Yine sordu gülererek ve ben de yine aynı cevabı verdim. Tam 14 defa sordu ve ben daha çok merakla ve daha çok şaşkın halde yine “Neyi?” diye sordum sabırla ve asla o kadar çok sorduğu için kızmadan. Bin defa da sorsa, bıkmadan ve kızmadan aynı sabır ile bin defa aynı şekilde yanıtlardım.

Başarmışım. Başarmıştı. Biz başarmıştık. Gözlerimden mutluluktan damla damla yaşlar akıyordu. Kördüğüm olurcasına sarılmıştık. Kimseye aldırmadan beni sevdiğini söyleyen Ahla’ma ben de kimseye aldırmadan, haykırarak, defalarca, gözlerimden yaşlar akarak sevdiğimi söyledim. Sürprizi gerçekten tam bir sürprizdi. Bu sürpriz gerçekten de hayatlarımızın en önemli parçasıydı. Belki de bu sürp-riz hayatlarımıza bambaşka bir yön verecekti.

Sonrasında içimdeki mutlulukla defalarca evden işe arabayla gitmeyip, daha erken kalkıp, yürüyerek işe gittim. Yolda gördüğüm çocuklara sarıldım. Şeker ve çikolatalar alıp üçer beşer dağıttım. Tanıdığım tanımadığım eşlere, sevgililere şiirler okudum. Yaşlıların koluna girip onlara eşlik ettim. Kedilere, köpeklere mamalar alıp verdim. Koş-tum, koştum, koştum...

Son zamanlarda hastalığını fark ettiğimi ve yenmesi için uğraştığımı anlamış. Kendisi de hastalığını fark ettik-ten sonra psikologa gitmiş, lâkin etkisi olmamış ve sonra boş vermiş. Boş verdiği hastalığını, benim çabam ve beni

sevdığı için yani benim için yendiğini söyledi. Bugün kapıları sadece bir kere kapatıp hiç kontrol etmediğini, numaraları tuşladıktan sonra ikinci kez hiç doğru mu diye bakmadığını, arkadaşların yanında bunu çok rahat yaptığını göstermişti ve sürprizi buydu. Ama ben aklımı sürprize verdiğim için bunların hiçbirini fark edememiştim. Yenmiştik. Biz kazanmıştık. Aşk kazanmıştı. Aşk hangi savaşı kazanamazdı ki? Hangi engeli aşamazdı? Hangi menzile varamazdı?

Aşk çok güçlüdür ve âşık kendini aşk ile güçlendirip yenilmez bir savaşçı haline getirebilir. Yeter ki aşığı yanında olsun. Çünkü âşık maşukla bir bütündür. Maşuk olmazsa âşık yarımdır. Eksiktir. Çaresiz ve zavallıdır. Aşk tamamlanmaktır. Tam olmaktır. Aşk iki yarımın bir bütün halidir. Ve aşk kazanmıştı işte...16 ay sonra büyük zafer bizimdi...

17. Benim de Ahlâ'ya Büyük Sürprizim

Ahlâ ile ilk tanıştığımız günün ardından tam iki sene geçmişti. Arabadan inmeden gözlerini kapatacağını söyledim. Yetimhaneye gittiğimiz gün aklına gelmiş ve oraya gidip gitmediğimizi sormuştu. Hayır, cevabını vermiştim. Merakı yüzündeki mimiklerden belli oluyordu.

Bir ara nereye gittiğimizi sordu, söylemedim. Bir zaman sonra arabayı durdurup gözlerini geçen sefer bağladığım bezle tekrar bağladım. O bez hep cebimde durur. Tekrar devam ettim arabayı sürmeye. Varacağımız yere geldiğimde arabanın kapısını açtım, onu dışarı çıkarıp ko-

luna girdim, bir süre öylece yürüdük. Gözlerini açtığımda bir önüne bir bana, bir sağ yanına bir bana, bir sol yanına bir bana, bir ayağının yanına yere bir bana, bir arkasına bir bana, bir yukarı bir bana bakıyordu. Bunu defalarca durmadan yaptı. Gördükleri karşısında dili tutulmuş gibi hiçbir şey söylemiyordu. Sadece çevresine bakıyordu.

Huzurevinde çalışan birkaç hemşire ile gelebilecek durumdaki herkes bizi karşıladı; yani hasta olanlar ve birkaç hemşire hariç herkes. Bazıları çok yaşlıydı, bazıları tekerlekli sandalye ile karşımızda duruyordu. Hemen arkamızda ise yetimhaneden gelen çocuklar, çalışanlar ve Müdüre Hanım duruyordu. Çocukların her birinin ellerinde üzerine Ahla'ma yazdığım şiirler ve aşk sözleri olan, gökyüzünde özgürce dolaşacak balonlar vardı.

İki yanımızda şiirler yazdığım kâğıtlar iplerle ağaç dallarına bağlanmış, sarkıyordu. Yerde ise kocaman harflerle yazılmış bir yazı vardı: “Hoş geldin”

. Herkes susmuş, beni ve Ahla'yı izliyordu. Çevreden merakla gelenler de vardı ve çevremizdeki kalabalık gittikçe arttı. Burası aşk yerimizdi. İlk ve tek âşık olduğum kız yanımda duruyordu. Burası hayatımın değiştiği yerd. Burası gönlümde dört mevsim hep yaz olan yerd. Burası hiç fark etmediğim güzellikleri bana fark ettiren ve hissettiren yerd. Burası başlangıcım ve ilk adımım olan yerd. Burası Kuş Parkı'ydı.

Bir elimle Ahla'nın elini tutmuştum. Diğer elimle dün gece parlatma bahanesi ile Ahla'dan aldığım Nahide Sultan'ın Ahla'ya hediye ettiği yüzüğü cebimden çıkarıp, elim-

de duran elinin yüzük parmağına doğru götürüp evlenme teklifi ettim. O yüzüğü, Nahide Sultan ve eşi gibi bir ömür boyu mutlu olalım ve o manevi değeri çok yüksek olan yüzüğe en iyi şekilde sahip çıkalım diye evlenme teklifini bu yüzükle yapmış ve başka yüzük almamıştım. Çok mutluydu. Çok mutluyduk. Bizi izleyen herkes cevabı duymak için meraklı ve sabırsız bir şekilde bize odaklanmıştı.

O an hapşırıldı. “Benimle yaşa “ dedim. ÂMİN dedi ve oradaki herkes de ÂMİN dedi...

18. İçimde Kalan Gizli Yara

Cuma akşamıydı. İşten çıkınca bir değişiklik yapıp, Kuş Parkı'na uğrayıp eve gideyim dedim. Kuş Parkı'na Ahlâ ile sevgili olduğumdan beri doğru düzgün yalnız başıma gitmiyordum. Günün stres ve sıkıntısının tüm yorgunluğunu ayaklarımda hissetsem de tüm gücümle yürümeye başladım. Parka vardığımda gördüklerim karşısında “keşke gelmeseydim” dedim. İçimi yoğun bir kıskançlık duygusu kaplamıştı.

Karşı koyamadığım, çok büyük, çok güçlü bir duyguydu bu... Hayatımda ilk kez hissettiğim bu duygu, nasıl da esir almıştı beni... İki elimi iki yanıma sarkıtıp tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gözlerimi birkaç kez hızlıca kapatıp açtım; gördüğüm belki de bir rüyadır diye.

Evlenme teklifim, onca mutluluğumuz, birbirinden güzel anılarımız, hayallerimiz ve geleceğe dair umutlarımız ne olacaktı? Hepsi buraya kadar mıydı? Boğazıma iki

el gibi yapışıp nefesimi kesen kravatımı gevşettim. Yetmedi, öfkeyle çıkarıp yere fırlattım. Tüm gücümü kaybetmiştim, ayakta zor duruyordum. Çok güçsüzdüm. Özenerek tek tek okşadığım saçları yanındaki adamın omzunda sallanıyordu.

Ahlâ başını başka bir adamın omzuna yaslamıştı. Çıldırarak haldeydim. Yüzlerini göremiyordum, arkalarındaydım. Aklımı bir türlü başıma toplayamıyordum. O an hiçbir şey düşünemiyordum. Ayakta zar zor durmaktan başka hiçbir şey de yapamıyordum. Kendimi en yakınım-daki banka yavaşça bıraktım. Azrail'in (A.s.) canımı alışını izler gibi onları izliyordum. Canımdan can çıkıyordu, ama ölmüyordum. Benimle buluştuğunda giydiği siyah elbisesi ile şimdi aynı parkta ve aynı bankta başkasıyla oturuyordu. İçim keskin bir bıçak gibi doğranıyordu adeta.

İki-üç dakika sonra geldiğim gibi geri gitmek üzere yerimden kalktım, Ağır adımlarla zavallı bir şekilde yürümeye başladım. Böyle bitmemeliydi. Son kez yüzünü görüp öyle veda etmeliydim. Başkasıyla olsa bile son kez sesini duymalıydim. Her zaman özleyeceğim Ahla'mı bir daha hiç görememek de vardı. Bir daha sesini hiç duyamayacaktım. O başkasınındı artık. Son kez dokunabilmeliydim ellerine.

Daha fazla adım atmadan durdum ve onlara doğru dönüp şuursuz bir şekilde yürümeye başladım. Onlara yaklaştıkça iyice kaybediyordum kendimi. Tüm duygu ve düşüncelerimi kaybetmiştim. Neler olabileceğini kestiremiyordum. Ahlâ ile karşı karşıya gelince belki çok şey ola-

caktı, belki de hiçbir şey. Tam arkalarında durduğum an, elimi Ahlânın omzuna atıp kendime çektim.

Meğerse başka bir kızdı bu. Giydiği elbise aynıydı. Saç rengi ve saç şekli de aynı Ahlânın saç rengine ve şekline benziyordu. Tabi o an, sevgilisinden çok sağlam bir yumruk yedim. Sol gözüm şişmiş ve morarmıştı. Burnumdan kanlar aktı. Yere yığıldım boylu boyunca. Deyim yerindeyse şaftım kaymıştı. Neyse ki bir yumruktan fazlasını yememişim. İkinci yumruğu yememe fırsat kalmadan Ahlâya benzettiğim kız ağlayıp yanındaki adama “Yeter aşkım, ne olur” diye bağırmişti.

Sonra, çevrede bulunanlar da araya girdi. Parkın yakınındaki eczaneye götürdüler beni, yüzüme pansuman yaptılar. Bir an birinin bana “sapık” diye seslendiğini duydum. Sonra durumu oradakilere anlattım ve işi tatlıya bağladık.

Her şey yoluna girmişti, ama bir suç işlemiştim; Ahlâya güvenmemiştim. Bu benim içimde hep gizli bir yara olarak kaldı. Kimsenin ve Ahlânın bile bilmediği bir suç işlemiştim. Bu bir suçtu. Belki Ahlâya söylesem beni affederdi. Peki, ben kendimi nasıl affedecektim? Bu suçun hem tek şahidi, hem de suçlusu bendim. Kimseye bir şey söylemedim ve Ahlâya da. Hiçbir zaman bilmeyecekti. Öylece içimde kaldı koca bir yara olarak.

Ertesi gün buluştuğumuzda yüzümün halini görüp hem çok korkmuştu, hem de telaşla sormuştu:

- Ne bu halin?
- Önemsiz bir şey güzelim.
- Söyle! Ne oldu dedim.

Sesi yükseliyor ve daha ısrarla soruyordu:

-Arkadaşlar kavga ettiler, araya girince bir yumruk da ben yedim.

Parmak uçlarıyla yaralarımaya öyle güzel dokunuyordu ki, tüm acılarım yok oluyordu.

Ey aşk sen varsan acı kalır mı yanımda? Sen varsan her şey ilaçtır bana. Günlerim güllük gülistanlık olur, her mevsimim bahar olur bana. Yüzüm gözüm acıya hem ne olur? Yüreğim seninle ferah. Seninle gülüyor gözlerimin içi.

Ey aşk, bakma yüzümün dağınık durduğuna, gönlüm derli toplu. Hem yara dediğin nedir ki? Bir gülüşüne bakar! Sen bir kere gülersin, ben bin kere şifa bulurum. Ey benim şifa sebebim, sırf sen varsın diye benim canım acımaz. Sen bir kere tutarsın ellerimden, ben her gün kendime bayram ilan ederim. Ellerin yüzümde gezerken arife günü bayramı bekleyen çocukların sevinci gibi, sevinir dururum. Sevindir beni her nefesimde. Çünkü her nefesim senin adına adanmış bir adak gibi durur aklımda. Söylesene nedir bu gözlerindeki esrar? Bırakmadı bakışlarının bende zerre ar...

19. Ahlâ

Ben – “Geceyi ne aydınlatır, bilir misin?”

Ahlâ – “Ay parçası mı?”

Ben – “Hayır, gözlerin...”

Ahlâ – “Peki geceyi ne ısıtır, sen bilir misin?”

Ben – “Bilemedim.”

Ahlâ – “Dudaklarından dökülen her söz yakar beni ve benimle birlikte ısınır gece.”

Ben – “Hep yan o halde.”

Ahlâ – “Hep yak o halde.”

Ben – “Peki, aşk yakmaktan başka ne yapar insana?”

Ahlâ – “Aklını başından alır.”

Ben – “Başka?”

Ahlâ – “Günaha ve sevaba ortak eder.”

Ben – “Benimle her zaman günaha ve sevaba var mısın?”

Ahlâ – “Sen varken gözüm senden başka her şeye çok uzak. En yakınımıdaki sensin. Sen en yakınımsın.”

Ben – “O halde daha da yaklaş bana.”

Ahlâ – “Yüreğimdeyim, yüreğimdesin. Daha yakını var mı ki?”

Ben – “Hayır yok.”

Ben – “Yakınlık nedir?”

Ahlâ – “Gönlümün, ruhumun ve bedenimin her parçasının sende olmasıdır.”

Ben – “Ben sana çok yakınım desem.”

Ahlâ – “Ben de sende kayboldum derim.”

Ben – “Kaybolmak nedir ki?”

Ahlâ – “Gözlerimi açıp uykuya dalana kadar sende olmak demektir.”

Ben – “Ben kayboldum sende.”

Ahlâ – “Seni seviyorum, hoş geldin aşk.”

Ben – “Seni seviyorum, hoş geldin aşk.”

Aşkın belli bir sureti yoktur. Bazen bir bakışın dakikalarca baktığı yerde, bazen tutulan bir elin sıcaklığında, bazen özlerken titreyen bir yürekte, bazen uykusuz gecelerde. Bazen içilen su ve yenilen aşıta. Bazen deli bir başta... Bazen saatlerce suskunlukta, bazen de iki kelimededir. Bazen sokakta bırakılan ayak izinde, bazen ayazın tam ortasında, bazen özgürlüktedir.

AHLÂ

Herkesten gidip bir sana gelesim var
Ya da tam olduğum yere düşüp ölesim var
Ben düşmeden sen gel Ahlâ
Nazına, cilvene ölesim var

Gel İstanbul’u sana alıştır
Gel de İstanbul’u gözlerine yakıştır

Bana çok gelen şehir sende azalıyor
Bana beni sevdirenim, bana sen lazımsın
Yüreğimi, umudumu, hayallerimi
Emanet edeceğim tek sen varsın

Seni bana soranlara, ben yüzümü gösteriyorum

Yüzüm diyorum Ahlâ, sen gülünce yaza, hüznülenince kışa bürünüyor

Yüzüm diyorum, yüzünde ayrı güzel duruyor

Gel İstanbul'u sana alıştır

Gel de İstanbul'u gözlerine yakıştır

Beni öyle sevki Ahlâ, aşka olan hasretliğimi gider

Bendeki bu hasret, ancak senin sevginle gider

Başkası deme bana! Senden başka bana herkes başka

Ben bir tek seninle geldim aşka

Artık şiir yazamıyorum Ahlâ

Çünkü ilk gözlerine dokunmalıyım, sonra şiiri dokumalıyım

Gel ve öpeyim şiir kokan gözlerinden

Öpeyim de kendime geleyim

Gel İstanbul'u sana alıştır

Gel de İstanbul'u gözlerine yakıştır

Bir çocuk düşün, kimsesiz ve kurşun yağmurlarının tam ortasında

Bir de umudunu, bir de kurtuluşunu düşün

Babasını aradığını, annesine koştuğunu düşün

Düşün ki anla beni, düşün ki yüzüme yüzünü sür, öyle
sev beni

Yokluğunda savaşın tam ortasındayım Ahlâ, varlığın-
da barışın

Ve düşün ki, bir hastanın her duası kadar
İdam hükmü yemiş bir mahkûmun son arzusu kadar
İstiyorum seni...

Kapıya kim gelirse gelsin boş çevrilmezmiş
Ben de kapına Allah rızası için geldim
Malını mülkünü istemem,
Gözüm gönlünde kaldı, seni istiyorum
Gel bana Ahlâ

Gel İstanbul'u sana alıştır
Gel de İstanbul'u gözlerine yakıştır

"Şairler susmaz" demiştin
Bu şairin de sustuğu anlar oluyor
Mesela sen bir konuş, ben bin susarım
Anlasana, senin bir kelimene bile muhtacım

Ahlâ sana aşk olsun, çünkü bana aşk oldun
Sen aşka aşk oldun
Meğer aşkın tek tarifi senmişsin
Seni yazmak, tüm şiirleri silmekmiş

Artık şiirsizim. Çünkü aşkın ta kendisiyim

Ahlâ, her dua gönülden gelir
Sen benim gönlümün duasısın
Duaların bir de niyeti vardır
Tek niyetim sensin
Sen dualarımın niyetisin

Ahlâ, sen bana geldiğinden beri
Ben benden gittim, sana geldim
Ben sendeyim artık, seninim artık
Beni ne zaman görmek istersen
Aynaya bak! Yüzünde hep bir ben olacak artık

Salına salına gel bana, savrulsun saçlarındaki yıldızlar
O yıldızlar ki geceden kalma
Ve ben de hala geceden kalmayım, tenim hala sıcak
Sana dair özlemlerim de geceden kalma, terim hala
sıcak

Ahlâ dokunsan tenime, tenin yanacak
Bir de dilin bir konuşsa, dudakların en güzel şiiri oku-
yacak

Hadi fısılda kulağıma seni, fısılda ki papatyalar hep
seviyor çıksın

İhlamurlar vuslat bekleyenler için çiçek açsın

Adımız kavuşmak olsun

Gel Ahlâ

20. Doğum Günü Hediyesi

“İnsan sevdiğini olabildiğince mutlu etmeli. Her fırsatta sevgisini dile getirmeli. Seviyorsa bununla da yetinmeyip sevgisini göstermeli. Aşkta eylem şart! Yoksa aşk eksik ve yarım kalır. Eksik ve yarım aşk ise, aşk değildir. Mutlu olmak için illa pahalı hediyelere, lüks restoranlara, çok şık elbiselere, zengin tatil yerlerine gerek yok ki. Çünkü aşk varsa, çok ucuza, hatta bedavaya bile mutluluk olur.” demişti filmdeki adam kıza ve eklemişti.

“Bazen, belki de her zaman, kalpten söylendiği ve hissettirildiği sürece sevileni “Seni seviyorum” sözü çok mutlu edebilir. Bazen bir sahilde baş başa oturmak, dalga seslerini birlikte dinlemek... Bazen sadece bir omuza başını yaslamak mutlulukların en güzeli olabiliyor. Bazen bir şiir yazmak, okumak paha biçilemeyecek kadar mutlu edebiliyor. Bazen bir pazar günü, taze bir simit ve bir bardak sıcacık çay ile vapurda İstanbul’u seyretmek mutlu olmak için yetiyor.”

“İstanbul’u onda seyretmek kadar mutlu olmak hangi ölçüye sığar. İnsan sevdiğini mutlu etmeli ve bunu kusursuzca yapabilmeli. Hayatında yapacağı en iyi şey bu olması. Çünkü sevgi, ilgi ile artar. Sevginin olmazsa olmazıdır ilgi. İlgisiz bir çiçeğin solması gibi, var olan sevgi de ilgisizlikten biter.” diye bitirmişti sözünü.

Filmdeki adam ne güzel tarif etmişti mutlu olmayı. Ahlâ hayatımdayken benim mutlu olduğum gibi... Sanki bizi anlatmıştı her kelimesinde. Bu filmi bu yüzden defalarca izlemiştim, çünkü bizi anlatıyordu.

Ahlâ'yı sevdiğimden beri bu duyguları yaşıyordum. Filmdeki kız, adamın tüm bu söylediklerine şöyle cevap veriyordu:

“Mutlu etmek sevenin en önemli görevi” Görev demişti, lâkin âşık insan, severek mutlu eder sevdiğini. Ahlâ'yı mutlu etmek adına yaptıklarım hep bana az geliyordu. Çünkü hem yaptıklarımı ziyadesiyle hak ediyordu, hem de o mutlu olunca, ben daha da çok mutlu oluyordum. İçimdeki bütün güç Ahlâ'yı hep mutlu etmem için beni cesaretlendiriyor, güçlendiriyordu. Enerjimi neredeyse hiç kaybetmiyordum.

Hemen telefonumu cebimden çıkardım. Aslında yürürken telefonla pek konuşmazdım. Yürürken telefonu yere düşürürdüm hep, bu konuda çok sakardım. Birçok kez düşürdüğümünden dolayı da artık yürürken telefonla konuşmama kararı almıştım. Eğer gelen aramalar önemli değilse ve arayan Ahlâ'm değilse... İlla birini arayacaksam, ya bir yere oturur ya da bir kenarda durur, öyle arama yapardım.

- “Efendim Yusuf”
- “Selamun Aleyküm Hamit”
- “Aleyküm Selam”
- “Nasılsın Hamitçiğim?”

– “Teşekkür ederim, sen nasılsın?”

– “Ben de iyiyim, teşekkür ederim. Senden çok önemli bir konuda yardım isteyeceğim. Sakın “hayır” deme, lütfen. Şimdi yüzeysel bahsedeceğim, ama pazar akşamı görüşürüz ve ayrıntılı anlatırım. Tabi müsait olursan...”

– “Tabi, buyur bakalım.”

Hamit uzun yıllardır var olan, çok köklü bir yayınevinde editördü. Belki de bana bu konuda en iyi şekilde yardımcı olacak tek insandı. Hem de çok iyi arkadaşlık. Hiç zaman kaybetmeden konuya girdim:

– “Hamitçiğim şaşıracaksın, ama ben bir şiir kitabı çıkarmak istiyorum”

– “Gerçekten mi? Sen ve şiir!”

– “Evet, hem de şiirlerimin hepsi hazır. Ben ve aşk olunca, ben ve şiir de oluyor”, dedim gülerek.

– “Elimden geleni yaparım. Ortalama 3 ay kadar sürer kitabın çıkması.”

– “Yok, bir ay içinde çıkmalı kitap”

– “3 ay kadar doluyuz. Neden bu acele? Bekle, geç olsun, temiz olsun”

– “Olmaz! Doğum günü hediyesi olacak. Ayrıca kitabın tüm gelirleri yetimhaneye bağışlanacak. Lütfen Hamit. Yetişmeli doğum gününe”

– “Tamam, halledeceğim dostum. Adı ne olacak?”

– “Ahlâ!”

– “Kaç sayfa olacak?”

- “150 sayfa. “
- “Tamamdır. O halde pazar akşamı görüşürüz Yusuf”
- “Görüşmek üzere, kendine iyi bak”
- “Sen de”

Ahlâ'mın doğum gününe tam bir ay vardı. Ona yazdığım bütün şiirleri bir kitapta toplayıp kalıcı olmasını sağlamalıydım. Aynı zamanda kimsesiz çocuklara bir faydamız dokunacaktı. Bu ise Ahlâ'mı daha da mutlu edecekti, biliyordum.

Acaba Ahlâ olmasaydı, çocuklar için bu kadar çok çaba sarf eder miydim? Bu fedakârlığı yapar mıydim? Belki de sırf Ahlâ mutlu olsun diye yapıyordum. Bu bencillikti. Sırf sevdiğim insan mutlu olsun diye başkalarına yardım etmek, başkaları için bir şeyler yapmak bencillikti. Aşk bencillikti.

Ahlâ'nın mutlu olması, aslında kendim içindi. O mutlu olursa ben de mutluydum. Onun mutluluğu benim mutluluğumdu. O mutsuz olursa, ben de mutsuz olurdum. O üzülürse ben gülemezdim. Benim üzülmemem için, o mutlu olmalıydı. Benim gülmem için, onun gülmesi gerekiyordu. Aşk bencillikti. Ve ben bencil biriydim.

Hamit ile anlaştığımız saatte Üsküdar'da güzel bir restorantta buluştuk. Şiirleri yazdığım kâğıtları ona verdim. Şaşırdı ve “Ahlâ kim?” diye sordu. Ben de ona biraz Ahlâ'dan söz ettim. Sonra şiirlerin tümünü yazdığım cd'yi de ona teslim ettim. Şiirlere baktıktan sonra bana kendi düşüncesini söyleyecek, şiirlerimi eleştirecekti. Bunu da

ancak yarın akşam yapabilirmiş. Ne gerekiyorsa yapması gerektiğini söyleyip duruyordum.

– “Yeter Yusuf, çocuk gibisin karşımda” dedi ve sonra bir kahkaha attı.

– “Aşktandır Hamit'im” dedim ben de gülerek.

Üç saat kadar sohbet ettikten sonra vedalaştık. Telefonu Hamit'in yanında kullanmamaya özen gösterdim. Sesini kısmıştım. Öncesinde Ahlâ'yı arayıp bir arkadaşım ile görüşeceğim diyerek haber vermiştim. Hamit ile ayrılır ayrılmaz telefona sarıldım ve hemen sesini buram buram özlediğim Ahlâ'mı aradım.

– “Efendim aşk” dedi. Sanki günlerce hiç konuşmamış gibi özlemiştim ve içim eridi.

– “Ne yapıyorsun?”

– “Seni düşünüyorum”

– “Nasıl?”

– “Canımın istediği gibi”

– “Canın nasıl istiyor ki?”

– “Sonra anlatırım, sen anlat, nasıl geçti arkadaşınla sohbetin?”

– “ Gayet güzeldi canım. Ama aklım hep sendeydi” Senden söz ettim, aşktan söz ettim.

– “Arkadaşının adı neydi unuttum?”

– “Hamit.”

– “Hamit evli miydi?”

– “Evet. Hatta bir ara seni de tanıştıırırım. Hamit de eşıyle gelir. Bırakalım şimdi bunları. Ben seni özledim.”

– “Ben de”

Özlemek her an sevgiliyi akılda tutmakmış meğer. Onu ne kadar özlediysem o kadar aklımda. O kadar çıkmaz sokağımda. Tüm vücudumda kan gibi dolaşıp duruyor hasreti. Ben onu özlüyorum, özlemek güzelleşıyor. Kül olmaya ramak kalmışım. Ah sevgili, bir dokunsan bana, nasıl da güzel yanarım. Alev alev sar beni, yak küle döndür beni. Senin bir kıvılcımın yok eder beni. Yok et ve yeniden aşkınla var et beni.

Aşka bula, hasretle yoğur ve kapında uyut beni. Asla büyütme, bir çocuk gibi bir gülüşünle, bir ömür sözünle kandır beni. Sen bir söz söyle, ben bir ömür kapında dururum. Düünden razıyım sözlerine kanmaya. Yeter ki dudaklarından dökülsün her bir harf. Yeter ki gönlünden sökülsün her bir harf. Alır işlerim adımın her harfine, ömrüm sadece senden ibaret olur...

Hamit’in arayıp şiirlerim hakkında yorumlarını alacağım günün akşamıydı. Telefon hemen yanımda, gözlerim telefondaydı. Beklemek ne zor geliyordu. Sabır Allah’ım, sabır deyip duruyordum. Telefon nihayet çaldı

– “Efendim”

– “Selamun Aleyküm”

– “Aleyküm Selam Yusuf, nasılsın?”

– “Teşekkür ederim iyiyim ve meraktan ölmek üzereydim. Sen nasılsın?”

– “Ben de iyiyim, teşekkür ederim. İnan, ancak fırsatım oldu. Şiirlere baktım ve senden önce patronu aradım.”

– “Hayır olsun. Neden ki?”

– “Yusuf sen neler yazmışsın öyle. Hepsi birbirinden harika... Patron senin şiir kitabını bir ay içinde kesin basacağıımızı ve tüm masrafları bizim karşılayacağımızı söyledi. Sana telif hakkı vereceğiz, yüzde 35 kadar. Ne dersin?”

– “Olur, yeter ki bir ay içinde çıksın.”

Çok sevinmiştim. Çünkü kitap sorunsuz çıkacaktı ve adı “AHLÂ” olacaktı. Bu güzel haberi de alınca, evde sevinçten nereye nasıl sığacağımı bilemedim.

Mutluluğuma yaklaştıkça daha da mutlu oluyordum. Bir yandan da bir aksilik çıkmasın diye rabbime çok dua ediyordum. Hiçbir sorun çıkmamalıydı. Her şey kusursuz olmalıydı.

İçim içime sığmazken Ahlâ’ya “Seni seviyorum” diye mesaj attım. Bu iki kelimeyi ne zaman söylesem ve duyсам, hep iyi hissederdim. Sanki telefonun başında benden mesaj bekliyormuş gibi hemen cevap geldi. “Seni seviyorum” diye yazmıştı. Kendime gelmiş, rahatlamıştım okuyunca. Mutluydum, hem de çok mutluydum. Var olan her şey bana çok güzel görünüyordu.

Huzurluydum, sanki güzel olan her şey, benim için vardı. Şimdi güzel ve soluksuz bir uyku ne güzel giderdi. Uyudum. Zaman çabuk geçiyordu. Hamit ile sık sık görüşüyor ve her konuşmamızda kitaptan söz ediyorduk. Son 10 gün kalmıştı doğum gününe. Telaşlı hallerim bazen çok belli oluyordu ve “Ahlâ” bu telaşemi fark ettikçe soruyordu:

- “Neyin var bir tanem?”
- “Ne gibi güzelim?”
- “Çok telaşlı görünüyorsun”

“Seni çok özledim, ondandır” deyip geçiştiriyordum. Son günlerdi ve elim ayağıma karışıyordu. “Sakınan göze çöp batar” sözü aklıma gelmişti ve çok ürkütmüştü beni. Bu kadar sakınmışım, bu kadar gözüm gibi değerli bilip uğraşıyordum. Allah korusun ya aksilik olursa? Büyük bir göçüğün altında kalır gibi her şeyi mahvedebilirdim; kendimi bu doğum günü sürprizine çok kaptırmışım.

Son üç gün kalmıştı ve ben son üçüncü günün sabahındaydım. Telefon çaldı. Arayan Hamit’ti.

- “Efendim Hamit?”
- “Günaydınlar olsun Yusufçuğum” demişti büyük bir keyifle. O ses ile nasıl rahatlamıştım anlatamam.
- “Günaydınlar olsun, hadi anlat. İyi bir haber ver bana.”
- “Akşam görüşüyoruz. Sana kitabından birkaç tane vereyim. Bir tanesini imzalı isterim, yoksa hiçbirini vermem.”
- “Seve seve Hamit, ama akşamı beklemeyelim. Öğlen saat bir buçukta görüşelim ya da sana kaç uyarsa.”

Hamit yine o meşhur kahkahasını atmıştı.

- “Tamam.”

Her şey istediğim gibi kusursuzdu. Elimde “AHLÂ” adlı şiir kitabım duruyordu. Harika bir duyguuydu. Ahlâma yazdığım şiirlerim artık herkes tarafından da okunup be-

ğenilecekti. Hem beğenmeseler bile bunun hiçbir önemi yoktu. Ben amacıma ulaşmıştım. Son üç gün kalmıştı. Sadece son üç gün... İçimde biraz da olsa, bir sorun çıkar mı endişesi vardı. Bu düşünceyi bir türlü atamıyordum aklımdan. Bir türlü uzaklaştıramıyordum kendimden. Bu endişelere rağmen kendi eserimi elime almış olmam çok güzeldi. O kadar emek vermişim, karşılığını da almıştım. Şu an emeğim, alın terim ve mutluluğum ellerimdeydi.

Yatağıma uzanmıştım. Sağ kolumu başımın arkasına koymuştum. Diğer elimle şiir kitabımı tutmuş, kapağına bakıp bakıp duruyordum. Yarın doğum günüydü Ah-lâ'mın ve yarın pazardı.

Yine her pazar günü buluştuğumuz gibi Kuş Parkı'nda buluşacaktık ve o her şeyden habersizdi. Belki de benden doğum günü hediyesi bekliyordu. Ama şiir kitabını sanırım asla. Kitabı hemen yanımdaki sehpanın üzerine bıraktım. O an telefon çaldı ve arayan Hamit'ti. O gün akşama doğru arayacakmış, fakat çok önemli bir işi çıktığından ancak şimdi arayabilmiş. Şiir kitabının satışlarının iki gün önce başladığını ve gayet iyi sattığını söylemişti. Bu hiç beklemedikleri bir şeymiş. Bu kadar kısa sürede bu kadar satışın olması yayınevindeki çalışanları çok şaşırtmış. Beni şaşırtmamıştı. Çünkü benim tek amacım vardı; şiir kitabımın onun doğum gününe yetişmesi.

– “Yusuf, çocuklar çok sevinecek bu duruma.”

– “Evet, en az bizim kadar. Teşekkür ederim Hamit.”

Sabah nasıl uyandım bilmiyorum. İçimde bir sevinç, bir heyecan, almış başını gidiyordu adeta, gökyüzüne gi-

den bir uçurtma gibi. Doğum günü için aldığım yeni elbiselerimi giydim. En çok beğendiğim ve sürekli kullandığım Ahlâ'mın çok sevdiği parfümü sıktım. Kuaförün yolunu tuttum. Saçlarım uzamıştı. Usturaya vurdurdum. Sakallarımı düzelttirdim. Ayakkabılarım da yeniydi. Bir hafta öncesinde Ahlâ ile birlikte beğenmiştik ve dün almıştım. Ben önceden gidip paket yaptırdığım kitabımı görmesin diye ceketimin içinde tutuyordum. Ve yine başımı döndüren güzelliği ile göründü Ahlâ. Nasıl güzel, nasıl nazlı geliyor-
du bana doğru. O yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu. Sanki kalp ritmim adımlarına göre ayarlanmıştı.

– “Merhaba aşk.” dedi.

– “Merhaba, hoş geldin gönlümün gözümün güzeli.”

Paketi uzatıp,

– “Doğum günün kutlu olsun.” dedim.

– “Teşekkür ederim canımın içi.” dedi ve boynuma sarıldı.

O bana sarıldığı an yaşamının tadını alıyordum ve sanki o an, zaman duruyordu. Paketi açtı ve kitabı gördü. Şaşkın bir şekilde kitabı evirip çevirip baktı durdu.

– “Ahlâ.” dedi.

– “Evet.” dedim.

– “Ahla.” dedi

– “Evet.” dedim. Yine boynuma sarıldı.

Bana her sarıldığında, adeta dünyada sadece ikimiz var gibi oluyordum. Kapağını açtı; “Hoş geldin. Doğum

günün kutlu olsun Ahlâm” yazmıştım sadece. Altına imza atmıştım. Üstüne tarih ve saati yazmıştım.

– “Bu kitaptaki bütün şiirler, sana yazdığım şiirlerdir. Kitabın satışındaki tüm kazanç ise yetimhaneye bağışlanacak.”

– “Çok mutlu oldum. Çok iyi düşünmüşsün.”

– “Sen yeter ki mutlu ol. Ben emrine amade bir asker gibi her şeyi yapmaya hazırım. Sen yeter ki mutlu ol. Ben daha neler yaparım senin için.

Bu muhteşem anın ve mutluluğumun yanında bir anda kalbimin sıkıştığını ve gönlümün daraldığını hissettim. Ahlâma güvenmeyip başkasıyla olabileceğini düşünmüş olduğum ve aşka yanlış yaptığım aklıma gelmişti. İçimde oluşan bu yara, bu güzel günümüzde bir kez daha acıtmıştı canımı.

21. Beyazım Bembeyaz

– “Ahlâm, seni istemeye geldiğimiz zaman ne renk elbise giymemi istersin?”

– “Beyaz. Hatta bembeyaz olsun.”

– “Neden beyaz?”

– “Ben aslında siyahı çocukluğumdan beri severim. Çünkü beni en iyi anlatan renktir. Ama sen beyaz giy olur mu? Hem sana anlatmamı ister misin siyahı neden sevdiğimi?”

– “Tabi güzeller güzelim.”

– “Burak’ı hatırlıyorsun ve babasının yaptıklarını.”

– “Evet canım.”

– “Benim babam, dövmeleleriyle, sövmeleriyle Burak’ın babasına benzerdi. Hem de çok.”

Aman Allah’ım! Ahlâ’m küçükken çok dayak yemişti demek. Öyle bir baba sevmeyi bilemezdi. Anlatırken cesaretlenip ağlamadan, eksiksiz anlatsın diye ellerinden tuttum; benden, aşkımdan güç alır ve güzel gözlerine yaş değmeden anlatır düşüncesiyle.

– “Ben daha 9 yaşındaydım bizi terk ettiğinde. Onu bir daha hiç görmedim.”

Sormaya çekindiğim bir soru vardı. Acaba şu an babasını görmek ister miydi? Bunu soramazdım. Hiç ses çıkarmadan anlattıklarını dinlemeye devam ediyordum:

– “Çok döverdi bizi. Annem bizden daha çok dayak verdi. Babam gittikten sonra annemin neden hep siyah giydiğini merak edip sordum. Ben kendimi bildiğimden beri hep siyah giyermiş. Bunu öğrendikten sonra o günden beri ben de siyahlar giydim.

Tam annesinin cevabını sormaya yeltenmişim ki cesaretimi toplayıp, kendisi açıkladı, çünkü belki ona soracağım bu soru onu kırabilirdi. Ahlâ’m kırılmamalıydı! Hele benim tarafımdan asla.

– “Sen şimdi annemin cevabını merak ediyorsundur. Ben doğmadan önce annem hamileymiş. Akşam sarhoş eve geldiğinde, babam annemi yine dövmüş. Sebep canının annemle birlikte olmak istemesiymiş. Annemin karnına tekme atmış, tekme atmasıyla karnındaki çocuğu ölmüş.”

Ahlâ, “baba” derken, sanki hiç tanımadığı, yabancı birinden söz ediyor gibiydi. Babasına o kadar uzaktı. Sonra kaldığı yerden devam etti:

– “Babam katildi. Hem doğmamış kardeşimi hem de içimdeki çocuğu öldürmüştü. Annem “birilerini kaybedenler yas tutar ve siyahlar giyermiş, demişti. Ben de o günden beri siyah giymeye başladım. Sen beyaz giy olur mu, çünkü beyaz umuttur, beyaz yaşama sevincini temsil eder. Beyaz yeniden filizlenmektir. Sen beyaz giyip gel, çünkü içimdeki ölen çocuğu sen dirilttin, çünkü anneme evlat olacaksın ve bence seni çok sevecek...”

“Bence sevecek” derken tebessüm etmişti. Ben de gülümsedim. Meğer benden annesine iki gün önce söz etmiş ve annesi de beni tanımadan sevmiş, beğenmiş. “Gelsin, tanışalım” demiş. Ahlâ da uzun zamandır birlikte olduğumuz için annesine, hemen gelip istesinler diye diretince annesi de “tamam” demiş. Demek tam vaktinde evlenme konusunu açmışım. Ben evlenme konusunu açmasam, meğer Ahlâ’m açacakmış.

Siyah yas rengi, siyah vazgeçmekti yarınılardan. Siyah çaresizliğin rengi... Siyah, umutların yitirilmesi idi. Siyah yok olmaktı. Beyaz yeniden doğmaktı, var olmaktı. Beyaz umudun rengi... Beyaz yaşamının direnişi... Beyaz koşmaktı yarınlara dur duraksız. Ben beyazdım. Ahlâ’m soluksuz koşuyordum. Ben, onun içindeki çocuğun kıpırdanışı... Ben, yüzündeki gülümsemeydim.

Meğer benim de çoktan siyah renk giymem lazımmış. Ahlâ’mdan önce güzel duyguları kaybetmiştim. Yaşamamın anlamını unutmuştum. İçimdeki çocuktan bihaberdim. Şimdi ise beyazım. Hem de bembeyaz...

22. Düğünümüz: Evet... Evet... Evet...

Mekânın tam ortasında öyle nazlı duruyordu ki, sanki gül yaprağına benziyordu beyaz gelinciğim. Yanında duran kız arkadaşları, adeta onun güzelliğiyle güzellik buluyordu. Masaların tam ortasında, arkasından iki kız çocuğunun tuttuğu, gelinliğin etek kısmının yerleri süpürmesini umursamıyordum. O da umursamıyordu.

Hem salon küçük olur, yetmez diye, hem de kır düğünü istediğimiz için düğünü açık havada yapmıştık. İkimiz de çok heyecanlıydık. O bir melekti. Benim meleğimdi. Belki orada bulunanları kendi ışığı ile aydınlatıyordu. Beni de Ahlâ'mın, meleğimin gözleri aydınlatıyordu. Dünyanın en güzel gelinine sahip olmak, çok gurur veriyordu bana. Düğün yerine gelenleri göğsümü kabartarak karşılıyordum. İnsan illa övünecekse eşiyle övünmeliydi. Dostuyla, kardeşiyle övünmeliydi. Ben de eşimle övünüyordum.

Gelenleri yarım yamalak karşılıyordum, gözlerim sevgili eşimdeydi. Birazdan memur gelecek ve eşim olması için imza atacaktık. Birbirimizin eşi olacaktık. Bir ömür boyu aynı yastığa baş koyacaktık. Karım olacaktı. Kadınım olacaktı. Vatanım, şerefim, namusum ve uğruna her şeyimi feda edeceğim ADAM olacaktım. Gözlerimi alamıyordum. Yerdeki çimlerin yeşiline nasıl da güzel yakışıyordu beyaz. Eminim kıskanıyordu Ahlâ'mı ilkbahar ve yaz.

Hamit'in,

– “Damat Yusuf, gözlerin bizi görmüyor, kıskanacağız ha” demesiyle biraz kendime gelmişim. Hamit, düğünümüze eşi Melek ile gelmişti. İkisinin de gözleri maviydi.

Saçları omuzlarındaydı Melek'in. Düz mavi bir elbise giymişti. Ayakkabısının rengi de maviydi. Ahlâ'mı onlarla tanıştırdığım gün maviyi çok sevdiğini, hatta ilk tanıştıklarında en çok Hamit'in gözlerinin kendisini etkilediğini söylemişti. Hamit de mavi takım elbise giymişti. İkisi birbirine çok yakışıyordu.

Ben ve Ahlâ yerlerimize geçip sandalyelerimize oturduk. Nikâh memurunun gelmesine az kalmıştı. Ailelerimiz gelenleri karşılıyordu. Nikâhımıza edebiyat dünyasından tanıdığım birçok kişi katılmıştı. Yetimhaneden ve huzurevinden kendini iyi hisseden herkes gelmişti. Burak da gelmişti. Nikâh memuru gelmiş ve bize o herkesin duy-mak istediği meşhur soruyu sormuştu:

Ben –“Evet. Evet. Evet.

Ahlâ –“Evet. Evet. Evet.

23. Ölüm Haberi Tez Gelirmiş

Evliliğimiz çok renkli, hareketli geçiyordu. Misafirlerimiz hiç eksik olmuyordu. Evime doğru düzgün pek kimse gelmezken, şimdi gelenlerin sayısını tutamıyordum. Bazen de biz giderdik ailelerimize, dostlarımıza, arkadaşlarımıza. Evde sinema günleri düzenler, saatlerce film izlerdik. Bazen de dışarıda sinemaya giderdik. Yağmur yağdığı zaman, üşüme-yi düşünmeden sokaklara çıkar, ıslanırdık. Hem üşümek! Ahlâ'mın yanında ne mümkündü.

Yağmur yağıyordu yine. Yaz yağmuru! Arabamızla hızlı şekilde Kuş Parkı'na gittik. Yağmur dinmeden orada olmalıydık. Arabadan iner inmez ayakkabılarımızı çıkar-

dık. Kollarımızı yukarı doğru açarak ıslanmaya başladık. Yağmur taneleri Ahlâ'mın saçlarına her vurdukça, saçlarına defalarca âşık oluyordum. Yağmur taneleri saçlarından yüzüne süzülükçe, yüzü gülüyordu. O güldükçe içim kıpır kıpır oluyordu.

Elleri yukarıda, kendini yağmura bırakıp kendi etrafında dönüyordu. Ben ise tam karşısında gözümü kırpmadan izleyip duruyordum. Karşımda meleğim vardı, perim vardı. Nasıl da yağmuru koluna takmış güzel dans ediyordu.

Ah tane tane yağmur olmak vardı. Ahlâ'mın her saç teline yağmak, yüzünün her zerresine aralıksız dokunmak... Ne muhteşemdi!

Bir an durdu, bana yaklaştı. Avucuyla başımdan yüzüme doğru düşen yağmurları aldı. Yüzüme sıcacık dokundu. Sonra da beni yüzümden öptü. “Yağmur” dedi, “Aşk” dedim. “Ben” dedi, “Aşk” dedim. “Sen” dedi, “Aşk” dedim. Ellerimden tuttu ve beni de davet etti yağmurun koynuna. Birlikte dans edercesine döndük. Sonra sıırıslıkam bir halde evimize döndük. Görenler, duyanlar, umurumuzda değildi.

Yatakta yan yana yatıyor, birbirimize bakıyorduk. Sağ kolumu başının altına koydum. Diğer elim, yüzünü okşuyordu. Bakışmak aşka bu kadar mı yakışıyordu.

Ben – “Aşk, yüzüm yüzüne esir.”

Ahlâ – “Ya gözlerim?”

Ben – “Ömrümün geri kalanı fedadır bir kere gülsen.”

Ahlâ – “Ellerim peki?”

Ben – “Beni yarınlarıma bağlıyor sımsıkı.”

Ahlâ – “Ya saçlarım ne yapıyor?”

Ben – “Yüreğimi yüreğine kördüğüm ediyor.”

Ahlâ – “Seni seviyorum adam.”

Ben – “Seni seviyorum kadını.”

Ahlâ – “Yarın yetimhaneye gideyim sen isteyken, olmaz mı?”

Ben – “Olur güzelim. Hatta işten erken gelebilirsem ben de gelirim. Gelemezsem, pazar günü yine birlikte gideriz.”

Ahlâ – “Olur, canım.”

Yatağım sıcak, yastığım huzur. Yorganım tüm günahlarımı örten karanlık. Aşk bulaşıyor her bir zerreme. Ben şimdi kor bir ateşim. Aşk ile yanmak bana nasip oldu, seni seviyorum kadını...

Önümde bir yığın dosya renk renk... Sarısı, pembesi, yeşili, moru, eflatunu, kırmızısı... İşleri erken bitirip yetimhaneye giden Ahlâ'ya yetişemedim. Saat 12.45'de cep telefonum çaldı. Arayan yetimhanenin müdüre hanımıydı.

– “Alo Yusuf Bey ile mi görüşüyorum?”

– “Evet, siz kimsiniz?”

– “Ben yetimhanenin müdüre hanımı Safiye... Hani gelmiştiniz, görüşmüştük.”

– “Evet, buyurun?”

Sesi çok üzgün geliyordu. İçime korku girmiş ve içimdeki bu korku tüm benliğimi sarmıştı. Ayaklarımın buz kestiğini fark ettim. Bir şey diyemeden Safiye hanımın ne diyeceğini bekliyordum.

– “Öldü” diyebilirdi sadece. Aman Allah’ım! Ahlâ’m yetimhaneye gitmişti ve birkaç saat sonra yetimhane müdürü hanımı aramış ve “öldü” diyordu. Arkadaşlarım beni olduğum yere yığılmış halde buldu. Bir arkadaşım telefonu kulağına götürüp olayı anlamak için “Alo alo, kimsiniz?” demeye başlamıştı. Diğer iki arkadaşım beni kendime getirmeye çalışıyordu.

Telefonu elinde tutan arkadaşım “Yusuf, ölen kişi Burak neyin olurdu?”, diye sordu. Ahlâ’m değildi ölen. Telefonu hemen arkadaştan alıp Safiye Hanım’la konuşmaya başladım.

– “Yusuf Bey, iyi misiniz? Neyiniz var?”

– “İyiym sağ olun. Sadece çok üzüldüm.”

– “Evet, biz de çok üzüldük.” dedi. Hemen Ahlâ’yı sordum. Yanında olduğunu söyledi. İşimi diğer arkadaşla teslim ettim. Sağ olsun, Necdet işimi halledebileceğini söyledi.

Hiç zaman kaybetmeden soluğu yetimhanede aldım. Burak 18 yaşını doldurduktan sonra yetimhaneden ayrılmak zorunda kalmış. Kalacak yeri ve kimsesi olmadığı için Safiye Hanım düğünümüzde iyice tanışıp kaynaştığı huzurevi görevlisi İbrahim Çağrı Bey ile Burak’ın durumunu konuşmuş. En azından Burak’ın eli iş tutana kadar İbrahim Çağrı Bey’de kalmasını rica etmiş. Önce “hayır” dese de sonra “evet” demiş ve evine alıp Burak’ı sahiplenmiş.

Akşam huzurevinden evine doğru giden İbrahim Çağrı Bey, evde Burak’ı bıçaklanmış halde, ölü bulmuş. O arada elinde bıçakla evden kaçmak üzere olan sarhoş

bir adam görmüş. Eline aldığı kalın ve uzun bir sopa ile arkasından kafasına vurmuş. Yere düşen sarhoşun ellerini bağlayıp polisler gelene kadar beklemiş. O adam meğer Burak'ın babasıymış. Hayvan adam, oğlunu öldürmüştü. Bir de utanmadan verdiği ifadede, adamlardan kaçtığı için onu öldürdüğünü itiraf etmiş.

Adamlar babasına ulaşır oğlunun kaçtığını ve paralarını geri istediklerini söylemişler. Babası da Burak'ı arayıp yerini öğrenmiş ve öldürmüştü.

24. Bilinmeyen Bir Gerçek

“İçim karardı. Her zamanki gibi haberlerde yine ölüm, yaralama, gasp var...” deyip mutfağa gideceğimi ve Ahlâma isterse kendisinin de gelmesini söyledim. Tam “ölür” demişti ki haberlerde Burak'ın ölüm haberini gördük ve mutfağa gitmekten vazgeçtik. Akşam yedi haberleri ekrana Burak'ın babasının resmini koymuş, altına “Katil Baba” manşetini atmıştı. Bu haberi daha önce öğrendiğimiz zaman bu kadar çok üzülmemişti Ahlâ. Televizyonun tam karşısındaki oturduğu koltukta çok şaşkın ve sabit bir şekilde duruyordu.

Omzuna dokundum, biraz kısık sesle “İyi misin canım?”, diye sordum. Sadece iyiyim dercesine kafasını salladı. Çok tanımadığımız ve benzer çocuk ölüm vakalarını çok izlediğimiz halde, bu kadar çok üzülmesine bir anlam verememiştim. Acaba birkaç kere denk geldik, konuştuk diye mi bu kadar çok üzülmüştü. Bu çok da önemli miydi benim için?

Evet, önemliydi. Çünkü sevdiğim kadının üzülmese-ne sebep olmuştu bu durum. Ayakta dururcasına karşısına geçtim.

– “Burak’ın ölümü daha önce duyduğunda seni bu kadar üzmemişti. Şimdi neden bu kadar üzüldün. Neden bir tanem?”

– “Yusuf” deyip boynuma sarıldı. Omzuma yasladığı başının titremesinden ağladığını fark ettim. Ahla’nın ağlamasına dayanamayan gözlerimden yanağıma birkaç damla yaş düştü.

Birkaç dakika sonra telefonu eline alıp hemen yetimhaneyi aradı. Müdüre hanıma babasının hangi hapishanede kaldığını bilip bilmediğini sordu. Haberlerden sadece İstanbul’da bir hapishanede kaldığını öğrenmiştik.

– “Ahlâ hanım kızım, bilmiyorum. Sadece tek bildiğim buradaki karakoldaydı. Sonra ben karakoldan çıktıktan sonrasını bilmiyorum. Neden sordunuz?”

– “Teşekkür ederim. Önemli bir şey yok. Peki, karakolun telefon numarası varsa bana verir misiniz?”

Telefon numarasını bulduğu bir kalemle avucuna yazdı. Telefonu kapatır kapatmaz karakolu aradı ve telefon çalmadan kapattı.

– “Olmaz Yusuf, karakoldakiler telefonda söylemezler. Hemen oraya gitmeliyiz”

– “Tamam, gidelim, ama neden Ahlâ’m? Neden bu kadar üstüne düşüyorsun bu durumun?”

– “Gördüm onu Yusuf! Onu gördüm”

– “Kimi gördün Allah aşkına?

– “Onu gördüm. Ama emin değilim o mu, değil mi diye?”

Gözlerinden nasıl da canımı acıtan yaşlar damlıyordu. Gözlerindeki yaşlardan konuşmakta ve nefes almakta zorlanıyordu.

– “Gördüm onu”, dedi. Küçük bir çocuk gibi duruyordu karşımda. Kimsesiz, çaresiz, en zayıf haliyle...

– “Ne olur biraz sakın olmaya çalış. Hiç konuşma. Derin derin nefes al.”

Kalktım ve mutfığa doğru fırladım. Sürahiden bardağa hızlıca suyu boşalttım. Bardak ağzına kadar dolup taşı, su yerlere döküldü. Az az da olsa ona suyun hepsini içirdim. Biraz kendine gelir gibi oldu. Birden sanki ilk öğrendiği iki kelimeymiş gibi onu tekrar etti:

– “Gördüm onu”

– “Kimi gördün, söyle bana.”

– “Babamı gördüm Yusuf”.

“Babamı gördüm” dediği kişi Burak’ı öldüren babasıydı. Yoksa o aşağılık katil herif Ahlâ’mın da babası mıydı? Ne yapacağımı bilemeden öylece bakıyordum. Bir elimle Ahlâ’mı sarıp başını göğsüme doğru çektim. Benim başım onun başının üstünde duruyordu. Diğer elimle yüzümü avuçlarıma alıp yüzümü kapattım.

O şerefsiz, pis katil yoksa gerçekten babası mıydı? Kısık bir sesle o adamın, babası olduğunu nasıl anladığımı sordum.

– “Sağ gözünün altında büyük bir ben vardı küçükken hatırladığım kadarıyla ve bıyıkları da hep kalındı. Hala aynı ve bıyıklarını hiç kesmemiş.”

– “Belki o değildir bir tanem. İnsan insana benzer.”

Başını omzumdan kaldırıp yüzüme doğru yaklaştırdı. Yüzü tam yüzümün yanındaydı. Aldığı nefes ta boğazıma kadar değiyordu. “Benzer değil mi?” dedi. Benzer demekle yetindim.

Bu kişinin babası olup olmadığını en iyi kayınvalidemin bilebileceğini söyledim. Annesini arayacaktı ki durdurdum. Kayınvalidemin Ahlâ’nın telefondaki sesinin kötü olduğunu duyarsa çok üzüleceğini ve Allah korusun, ona bir şey olabileceğini ekleyince aramaktan vazgeçti. Birazdan oraya gideceğimizi yazan bir mesaj yazdı annesine.

Kapıyı çaldık. Kapıyı açan kayınvalidem bizi üzgün, bezgin ve Ahlâ’yı ağlamaklı görünce hoş geldin demeden sarıldı kızına. Kızına sarılmış vaziyette bana döndü.

“Oğlum ne oldu size, söyleyin ne oldu?” diye sordu. İçeriye geçip anlatacağımı söyledim. Annesi Ahla’yı sarıp sarmalayıp kapıdan içeri geçirdi. Ben de arkalarından içeri geçip kapıyı kapattım dışarıya, dışarıdaki karanlığa. Dışarısı bir yana, biz içeride bir yana. Dışarısı cinayet, dışarısı gasp, dışarısı tecavüz, dışarısı insan pazarı adeta... Dışarısı bankların altında yatan ayakkabısız çocuk... Dışarısı birbirini kovalayan ağalar paşalar... Dışarısı zulüm ve ihanet... Dışarısı gündüz güllük gülistanlıkken, geceleri kıyamet...

İkisi ikili koltuğa oturdu. Bense ayaklarını uzattıkları yere çöktüverdim. Ahlânın ayaklarını dizlerimin üstüne koydum. Kayınvalidemi dinlemeye başladık.

Babası evi terk etmeden önce birçok kadınla birlikte olmuş. Ayrıldıktan sonra da kayınvalidem babasının bir kadınla uzun süre birlikte yaşadığını öğrenmiş. Bir erkek çocuğu olmuş. Kayınvalidem birkaç kez gizlice gidip evlerinin oralarda dolaşıp evlerini gözetlemiş. Korkudan içeriye girmeye cesaret edememiş ve emin olmak istediği için de evlerinin oralarda durup geri evine dönmüş hep. Nitekim en sonunda Burak adında gayri meşru çocuğu olduğunu öğrenmiş.

Ahlânın babasının oturduğu ev, binalardan uzak, tek katlı evlerden biriymiş. Evin viraneden farkı yokmuş. Evin ön cephesinin boyaları dökükmüş, camların birinde demir kafes varken, diğerinde yokmuş. Konu komşunun getirdikleriyle geçiniyorlarmış. İyice meraklanan kayınvalidem bir gün, daha erken vakitte gidip, kocasının evden çıkıp gittiği anı kollamış. Evden çıkar çıkmaz da evin kapısına kadar gidip beklemiş.

Kapıyı hemen çalamadan bir süre öylece beklese de, yakalanma korkusuyla daha fazla bekleyemeden çalmış kapıyı. Yüzü yara içinde, başörtüsü saçlarını yarım kapatmış halde, yamalı eteği ile karşısına o kadın çıkmış. Kadın önce kim olduğunu sormuş kayınvalideme. Kayınvalidem de sağa sola baktıktan sonra içeriye girip anlatacağını söylemiş. Kadıncağız da şaşkın bir halde onu içeri buyur et-

miş. Kayınvalidemi yardım edeceklerden biri sanmış önce, lâkin sonra mahallede hiç görmediği için tedirgin olmuş.

Biz neredeyse nefes almadan kayınvalidemi dinliyoruz. Konuşmaktan ağzı kupkuru olmuştu. Anlatmaya devam etmeden önce benden bir bardak su istedi. Yerimden kalktım, masanın üstünde duran bir bardak suyu kayınvalideme verdim. Sonra, kadının eski kocasından çektiği eziyetleri nefesimiz kesilerek dinledik.

25. Dokunuş

Bembeyaz bornozuyla duştan çıktı. Narin adımlarla yatak odamıza geldi. Aynanın karşısındaki taburesine oturdu. Tarağı ve fön makinesi ile saçlarını kurutarak taramaya başladı. O bir prenesti. Hem de pamuktan. Pamuk gibiydi teni. Dudakları bir rüyaydı. Dokunsam kaybolurum, dokunsam eriyorum. Ah, dokunsam küle dönüyorum.

Aynaya nasıl da güzel bakıyordu. Sessizce arkasına yanaştım. Adımızın baş harflerini yazdığı kolyesini alıp omzuna dokundum. Kolyesini saçlarının altından beni benden alan boynuna taktım. Bornozunu omuzlarından aşağıya sıyırdım. İki elim iki omzunda... Dudaklarım omuzlarında... Nefesim ensesinde...

Yerinden kalktı, bana doğru döndü. O efsun dudakları ömrüme denk düşüyordu. Dudaklarım dudaklarına çölde suya hasret gibi hasretti. Dokunmak, heyecandan yok olmak; dokunmak, tutkudan var olmaktı. Hem yok olmak, hem var olmak sadece dudaklarına hastı.

Yaşa ve yaşat tüm arzularımı Ahlâ'm. Şu ana kadar aldığım tüm nefesimi, bir solukta nefesine katmaktır niyetim. Biliyorum, şu an tüm sözler sükûtta. Bu akşam dudaklarından dökülen sözlere ihtiyacım yok. Sadece nefesini nefesime kat, nefesine muhtacım bu akşam. Tenimde yok ol, yok et beni teninde. Bir saniye bile geçmesin aramızdan. Zamanın tüm kavramları yok olsun ve zaman dursun, sadece sen ak bu akşam.

Ve nefesim nefesinde ve nefesi nefesimde bu akşam... Ellerim ellerinde sımsıkı, niyetim yok olmaktır. İki başımızın bir yastıkta olmasını istediğim an, bu an... Başımız yastıkta, başucumuzda karanlık, tüm günahlarımızı örtüyor. Seni seviyorum kadının...

26. Babasını Gördükten Sonraki Ağır Bunalımları

Saat sabahın 6'sıydı. Gözlerimi tuvalete gitmek için açtığımda, Ahlâ'mı yatağın kenarına bacaklarını sarkıtmış halde otururken gördüm. Arkası bana dönüktü. Yerimden doğrulup yataktan kalktım. Yanına geldiğimde yüzünü iki avucunun arasına almış, duruyordu. Saçlarını okşadım, ellerini tutup çekmek istedim, izin vermedi.

Büyüklerimiz hep sıkıntılı anlarda su içmenin iyi geldiğini söylerler. Ben de sehpanın üzerinde duran, ağzı kapalı su şişesini açıp ona su vermeye çalıştım, izin vermedi. Avucuma biraz döktüm ve alnını ıslattım. Bir süre tam karşısında öylece sırtımı duvara yaslayıp ayakta durdum. Ellerini yüzünden çekip yavaşça yukarı kaldırdı. Kıyama-

dığım gözleri yine ıslaktı. Bir hamleyle yaklaşıp parmak ucumla gözyaşlarını sildim. Yüzünü sevdim.

Öylece ruh gibi duruyordu. İki elini iki yana sarkıttı. Güç alırcasına yatağı sıkıca tuttu. Hiçbir şey demeden tekrar yatağa yatırdım, ama gözleri açıktı.

– “Ne oldu Ahlâm?” diye sordum.

– “Yine Ahlâm der misin” dedi ruh gibi sesiyle.

– “Ahlâm. Ahlâm.”

– “Yine söyle”

– “Ahlâm. Neyin var?”

– “Sarılır mısın?”

Sımsıkı sarılıp yine sordum:

– “Neyin var canım benim?”

– “En güvendiğim yer senin kolların. Ve Ahlâm değişin çok güç veriyor bana. Ne olur hiç gitme, hep kal yanımda”

– “Bunlar nasıl sözler. Bu sözleri ne olur bir daha düşünme. Unut bunları. Unut”

Bu sözleri duyunca çok kötü olmuştum. Neden böyle şeyler düşünmüştü... “Unut bu sözleri, unut” dedim, yüzünü iki elimle kavrayarak. Uyuyana kadar sarıldım ona. O uyuduktan hemen sonra da yataktan kalktım.

Mutfağa gittim olmadı. Balkona çıktım olmadı. Banyoya gittim duşa girmek için. Buz gibi suyla duş aldım. “Neden bu sözleri söylemişti? Ben mi sebep olmuşum? Ben ne yapmışım? Duş aldığım süre boyunca bunları düşünüp durdum. Tekrar yatağa girdiğim zaman sabah iş

için kurduğum alarmin sesiyle irkildim. Müdürümü arayıp bugün işe gidemeyeceğimi söyledim. Bu günümü her zaman olduğundan daha fazla Ahlâ'ma ayırmak istedim.

Ahlâ'nın iş arkadaşı olan Faika Hanım'ı da arayıp Ahlâ'mın işe gidemeyeceğini haber verdim. Fırına gidip sıcacık bir ekmek ve gevrek iki simit aldım. Çayı demledim. Kahvaltı masasını hazırlayıp hayatımın kadınına uyandırdım.

– “Günaydınlar prensesim. Hadi uyan” gözlerini her zamanki gibi ovuşturarak açtı.”

– “Günaydınlar aşk.” dedi ve hemen öptüm o küçük burnundan. Saate baktı ve “geç kaldık işe” diyerek telaşlandı.

Onu gülümseyerek durdurup bugün işe gitmeyeceğimizi, ikimiz için de izin aldığımı söyledim. Gülerek “Seni yaramaz çocuk” dedi.

– “Erkekler bayanlara göre daha az anlıyor sanırım kahvaltı hazırlamaktan.”

– “En iyisi olsun istedim, ama anca bu kadar oldu.”

– “Sen bir harikasın. Benim deha aşkım. Aşçılar halt etmiş yanında.”

Her zaman kahvaltıyı ve yemekleri Ahlâ'm hazırlardı, ben pek anlamazdım. Ama elimden geldiğince ona yardım ederdim. Çok sevdiği ve kahvaltıda vazgeçemediği kızarmış ekmekler, beyaz ve kaşar peynir. Büyük bir bardak süt... Bana çay. Zeytin, reçel, bal ve tereyağı vardı. Salam, sosisi pek sevmez, ayda yılda bir yerdi.

“Simidin yanında en iyi çay gider” diyerek benim çay dolu bardağımı önümden aldı. “Sensin yaramaz ocuk” dedim ve ben de mutfağa gidip kendime çay doldurdum. Beyaz peynir, çay ve simit üçlüsüyle kahvaltı yaptık. Ben tabi diğerlerinden de biraz biraz yedim. Kapalı alanda durmak, daha çok ruhunu daraltır diye, kahvaltıdan sonra evden çıktık. Parka uğradık. Orada, tanımadığımız sevgililerle konuştuk. Çocuklarla konuştuk. Sonra gelirken aldığımız oyuncaklarla yetimhaneye gittik. Birkaç saat orada vakit geçirdikten sonra kütüphaneye gittik.

Kütüphane görevlisi bizi görünce baya sevinmişti. ay içtik, sohbet ettik. Çok durmadık kütüphanede. Çünkü acıkmıştık. Doğru Eminönü’ne balık ekmek yemeğe gittik. Oradan da huzurevine... Akşam oluverdi. Ama bizim günümüz daha bitmemişti. Bostancıdaki lunaparka gittik. ocuk olmak tam bize g reymiş, kimseyi umursamadan çocukça eğlendik. Kapanmaya yakın ayrıldık oradan.

Eve gelir gelmez, sabah hazır ettiğim filmi izlemeye koyulduk. Filmin ortasında “Beni hiç bırakma ne olursun. Beni sensiz bırakma” demeye başladı.  lene kadar yanında olacağımı söyledim defalarca. Artık bu sözleri beynimi kemirmeye başlamıştı. Benim onu bırakacağımı d ş nmemeliydi. Ben onsuzluğu hiç düşünmezken, onu nasıl bırakabilirdim. Onsuz bir yaşam, kuru bir ağa ibi olurdu. Renksiz bir yaşam ibi olurdu. Onsuz bir hayat, yaşamaktan sayılmazdı...

“Aşk mücadele etmektir” diye yazmıştı filmin sonunda. “Aşk mücadele etmektir”. Film bitmişti, ama hala bana

sımsıkı sarılı halde, öylece duruyordu. Başını omzuma dayadı ve yine aynı sözü tekrarladı. “Beni bırakma sakın.” Daha sıkı sarıldım kördüğüm olurcasına. Defalarca “bırakmam” diyerek ağladım.

Ertesi gün işten çıkınca hemen Ahlâm ile Psikolog Bahattin Bey’in bürosuna gittik. Psikolog ile görüşelim dediğimde hiç diretmeden kabul etmişti. Biz el ele verdikten sonra her şeye elbet gücümüz yeterdi, ama ne yapacağımızı bilmiyorduk. Ne yapacağımızı bize en iyi bir psikologun yol gösterebileceğini düşündük.

Bahattin Bey, 1.80 boylarında, biraz da kilolu bir adamdı. Omuzları sporcu omuzu gibi çıkıktı. Top sakallı, pek sevecen biriydi. Biz oradan ayrılana kadar bize gayet nazik davrandı. Bizi sabırla dinledi.

Psikolog – “Buyurun, anlatın lütfen.”

Ahlâma dönüp başımı salladım anlatsın diye:

Ahlâ – “Küçükluğümden bu yana görmediğim babamı televizyonda gördüm, hem de başka karısından olan çocuğunu öldürmüş şekilde” diyerek söze başladı ve en ince ayrıntılarıyla her şeyi anlattı.”

Psikolog – “Sonra kızım?”

Ahlâ – “O günden sonra Yusuf’un beni bırakacağını düşündüm ve sürekli ağlamaya başladım.”

Ben – “Asla seni bırakmam”, kendimi tutamamıştım.”

Psikolog – “Duydun mu kızım? Yusuf seni çok seviyor bak.”

Bana dönüp yine o çaresiz bakışıyla baktı:

Ahlâ – “Bırakmaz ki benim dermanım” dedi.

Bana “dermanım” demişti. Beni ilacı bilmişti. Tek ilacı, tek çaresi beni bilmişti. Psikologun karşısında ellerinden tuttum. Cesaretlendiğini fark ettim ve devam etti konuşmaya:

Ahla – “Peki, bu durumdan ne zaman kurtulacağım, ne zaman geçer? Yol gösterin lütfen.”

Yapmamız gerekeni hafif bir tebessümle bana bakarak söyledi:

Psikolog – “Hanım kızımдан sevgini asla çekme. Daha fazlasını ver. Yoksa çekerim kulaklarını”

Ahlâ’ma dönerek de:

Psikolog – “Hanım kızım, hiç korkma. Bu anlattıkların duygusal bir anına denk geldiği için seni bu kadar etkilemiş. Kısa zaman sonra geçer. Lâkin sakın kendini bırakma. Bu delikanlı seni asla bırakmaz, bunu da hiç düşünme olur mu?” demişti.

Nasıl rahatlamıştım. Görünürde sadece Ahlâ’m psikolojik tedavi görüyordu, ama aynı zamanda ben de tedavi görüyordum. Çok rahatlamıştım. Allah’ım, hem Ahlâ’mı hem beni koru, ÂMİN...

Kırk beş dakikalık seans bitmişti. Bir daha gelmemize gerek yoktu, ama yine de istersek tekrar gelebileceğimizi söylemişti.

İnsan evvela kendi kendisinin psikologudur. Kendine çare olamayana, başkası çare olamaz. Başkaları sadece yolu gösterir, gerisi kişinin kendisine kalmıştır. Yolu gösteren

çok olur, fakat doğru yolu gösteren kişi azdır ve bunların en başında belki de psikologlar gelir.

Psikolog bize yapmamız gerekenleri ve gideceğimiz yolları gösterdi. Gerisi bize kaldı. Birçok sıkıntının üstesinden gelen biz, bunun da üstesinden gelecektik inşallah. Biliyorum psikolojik sıkıntıları yenmek, beden sıkıntılarını yenmekten daha zordur. İnsan tek başına içine düştüğü kuyudan çıkamaz. Muhakkak bir el lazım düştüğümüz kuyudan çıkmak için. Benim ellerim, Ahlâ'm için her zaman hazır. Kendime söz verdim “Ne olursa olsun, hangi dertte olursan ol, Ahlâ'm seni kurtaracağım” diye.

Seni tutmayan ellerimi neyleyeyim? Hem gönlüm seni sevmiş, gönül emrettikten sonra, ellerin ne hükmü var. Bedenim gönlüme esirdir. Gönlüm ne derse, bedenim emre amadedir. Aşk değil mi ki gönüldedir, o halde bedeninin hali nicedir. Ben seni gönlüme yar diye sevdim Ahlâ'm, gözlerim senden başkasına kapalıdır. Kulaklarım senden başkasına sağır ve dilim senden başkasına lâldir.

Bu düşünceler zihnimin içinde dönüp dönüp durdu. Bir an önce bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ahlâ'ma iyi gelecek her yere onu götürmek ve ne gerekiyorsa sonuna kadar yapmak istiyordum. Arabamıza bindik. Kitap satışlarından çok para kazanıyordum. İstedğim kişilere ve kurumlara maddi yardımlarda da bulunuyordum, buna rağmen bize de çok para kalıyordu. Kendimi yazmaya adanmak ve bize daha çok zaman ayırmak için çalıştığım şirketten de ayrılmıştım. Ahlâ'm da çalışmıyordu. Bu se-

bepile kendimize de çok zamanımız kalıyordu. İstedığımız zaman kalkıp, istediğimiz zaman uyuyabiliyorduk.

Arabayı tam çalıştıracakken, elimi tuttu. “Beni seviyor musun?” diye sordu. Hiç düşünmeden “evet” dedim. Bekleyip cevap verseydim, beklediğim için belki acaba mı diyecekti. Bu yüzden ne sorsa, hiç düşünmeden net cevaplar veriyordum. Bana bu soruyu her sorduğunda içimin yandığını her seferinde dile getirmek istesem de, üzülür düşüncesiyle vazgeçiyordum. Ben de her seferinde “İnsan gönlünü bırakır mı?” diye cevap vermekle yetiniyordum.

– “Ahlâm bilir misin?”

– “Neyi?”

– “Bir insanın aşk merkezi, gönlüdür. Aşk gönle değince, akıl alır başını gider.”

– “Nereye?”

Tebessüm ederek iki elinden tuttum. Gözlerimi gözleminin içine doğru adeta teslim ettim.

– “Aklım benden çok uzaklarda ve şu an hiç ulaşamayacağım yerde. Fakat gönlüm emin ellerde, yani sende. Sensiz bu gönlüm ne güzelleşir ne de taşınacak halde olur.”

Ben bu sözleri söyleyince yüzü güldü. Hiç hız kesmeden devam ettim. Aklındaki beni kahreden soruları tamamen yok etsin diye:

– “Ben sendeyken her saniye, nefes almanın muhteşem bir duygu olduğunu anlıyorum. Sevmenin, özlemenin tadını iliklerimde hissediyorum. Sırf sen varsın diye, yaşa-

mayı seviyorum. İnsan sevdiğinden vazgeçmez, geçemez canım.”

Son sözüme kadar tebessümle beni dinleyen Ahlâ'mın yüzü birden asıldı. Kafasını eğdi.

Ben – “Senden asla vazgeçmeyeceğim. Sana söz veriyorum”

Duruşunu hiç bozmadan kısık bir sesle:

Ahlâ – “Gerçekten söz mü?” dedi

Ben – “Milyonlarca kez söz... Hatta aldığım her nefes kadar sana söz veriyorum. Hadi Allah aşkına çıkar şu soruyu aklından.”

Yüzüme baktı. Sarıldı. Dudaklarını kulaklarıma yaklaştırıp:

Ahlâ – “Ben de sana söz veriyorum, bu soruyu bir daha sana sormayacağım”

Ben – “Sormaktan ziyade, aklından çıkar ne olursun”

Ahlâ – “Tamam, sana söz veriyorum, aklımdan da çıkaracağım”

27. Belirtiler

Cumartesi akşamı ev telefonumuz çaldı. Ben yerimden doğrulana kadar, Ahlâ'm cevapladı. Arayan kayıncıydı. “Efendim anne” dedikten sonra telefonun mikrofona kısmını boş elinin avucuyla kapatıp, bana:

Ahlâ – “Annem bu gece beni yanına çağırıyor, ne dersin canım? ,diye sordu.

Ben – “ Hayrolsun, neden çağırıyor? Sorun yok değil mi?”

Bilmem dercesine dudağını büzüp kafasını sağa sola salladı. Ben de sormasını söyledim.

Ahlâ – “Anne bir sorun yok değil mi? Varsa lütfen doğruyu söyle. Merak etme, Yusuf hep yanımda. Vallahi bir saniye bile yanımdan ayrılmıyor neredeyse. Ben nereye, Yusuf oraya... Dizimin dibinde kamp kurdu adeta. Sağ ol annecim. Aleyküm Selam olsun, iyi geceler.”

Konuşması bitti.

Ahlâ – “Bu gece evde yalnızmış ve kendini yalnız hissetmemek için, bir gece de olsa yanında kalmamı istiyormuş.”

Ben – “Sen ne güzel bir şeysin. Bilemedim ki çiçek misin? Peri misin?”

Ahlâ – “Neden Yusuf’um?”

Ben – “Benden söz ederken annene, yüzün bir çocuk yüzü gibi bayram havasına büründü adeta.”

Ahlâ – “Sen benim bayramımsın. Ben seninle her gün arife günündeyim.”

Ben – “ Canımsın sultanım. İstersen annene git, ama yok yok, tek olmaz. Gideceksen ben de geleyim.”

Ahlâ – “Olur. Hadi hazırlanıp çıkalım.”

Ben – “ Ama Ahlâ’m, yarın günlerden pazar. Annen uyanmadan parka gideriz. Sonra gelir evde birlikte kahvaltı yaparız. Unutmayalım.”

Ahlâ – “ Aşk, sen değil miydin “İnsan yüreğini unutm mu” diyen. Ben o parkta yüreğime yüreğini koydum. Yüreğim artık yüreğindir. Unutmak ne mümkün.”

Sahi bazı şeyleri unutmak ne mümkün! Ahlâ’mın gözlerini unutmak, teninin sıcaklığını unutmak, nefesinin serinliğini unutmak, ayakkabı numarasını unutmak, saçlarının mis kokusunu unutmak, hele gülüşündeki efsunu unutmak ne mümkün! Hayatımda birçok şeyi unutabiliydim. Belki de birçok şeyi unuttum. Birçok şeyi de unutabilirim. Ama kadınıma dair hiçbir şeyi unutmadım. Çünkü unutmak ne mümkün! İnsan yüreğini unutm mu?

Kayınvalidem uyumadan yetişelim diye arayıp geleceğimizi söyledik. Ahlâ’m hayatıma girdiğinden beri, yalnız kaldığım zamanlarda korktuğumdan daha çok korkmaya başladım. Korkum kendimden değildi. Korkum Ahlâ’mın üzülmesi idi. Tek isteğim ise onun asla üzülmemesi idi. Sakınan göze çöp batır mıydı gerçekten.

Ben – “Ahlâ’m, hadi direksiyona sen geç”

Ahlâ – “Tamam canım”

“Kara Tren Gecikir Belki Hiç Gelmez

Dağlarda Salınır Da Derdimi Bilmez

Dumanın Savurur Halimi Görmez

Gam Dolar Yüreğim Gözyaşım Dinmez...” türküsü çalışıyordu radyoda. Çok da severim bu türküyü. Aslında bütün türkülerini severim. Türkülerini hasrete çok yakıştırıyorum. Hele özlediğim zamanlarda birkaç türkü dinleyince, adeta kendimden geçiyorum.

Ahlâ – “Yusuf “ dedi, gözleri kapandı birden. Zar zor açıyordu. Çok korktum.

Ben – “Gaza bas hemen”

Frene bas diyeceğim yerde gaza bas demiştim o telaşla. Gaza bastı iyice.

Ben – “Ahlâ’m, dur dur! Gaza bas gaza çabuuuukkkk!”

Aklım durmuştu araba birden hızlanınca. Ben hala gaza basmasını söylüyordum deli gibi, lanet olsun! Direksiyonu tutmak aklıma geldi, direksiyona rahat ulaşmak için hemen emniyet kemerimi çıkardım.

Tam direksiyona doğru uzatıyordum ki ellerimi, birden araba durdu. Ben torpidoya doğru fırladım, ardından koltuğun ayak uzatılan boş yerine düştüm. Torpidoya çarpan sağ kolum fena ağrıyordu. O kadar sert çarpmama rağmen başka bir şeyim yoktu. Umurumda da değildi. Olduğum yerden kafamı kadınıma çevirdim. “Çok şükür rabbime”, dedim. Kolumun ağrısını hissetmemeye başladım. Ben tam ellerimi direksiyona uzatırken, o frene basmıştı.

Ahlâ – “İyi misin? İyi misin Yusuf’um?” diyordu. Bir yandan da kendi emniyet kemerini çıkarıyordu.

Ben – “İyiyim. Hem de çok.”

Bundan daha iyi olamazdım sanırım. Kolumla ilgilenmeye başladı. Bir süre arabanın içinde arabayı park edip dinlendik. On beş dakika kadar dinlendikten sonra direksiyon koltuğuna ben geçtim. Başını omzuma dayamıştı, öyle yola devam etmeye başladık.

Ben – “Şimdi iyi misin? Beni çok korkuttun.”

Ahlâ – “İyiyim bir tanem.”

Ben – “Çok mu uykusuz kaldın? Sen hiç araba kullanırken uyumazdın. Neden olabilir ki? Yarın muhakkak doktora gidelim.”

Çok sıradan bir şey de olabilirdi. Uykusu bir anda gelmiş olabilirdi.

Ahlâ – “Yarın olmaz, çünkü yarın pazar. Pazartesi gideriz.”

Ben – “Peki. Bir şeyin yok değil mi?”

Ahlâ – “Yok, canım benim. İlk defa oldu böyle. Bayılacak gibi oldum.”

Ben – “Allah’ım seni korusun Ahlâ’m.”

Ahlâ – “Bizi korusun Yusuf’um.”

Ben – “İnşallah. ÂMİN.”

Benden sakladığı bir rahatsızlığı mı vardı yoksa... İnsan birden ve hele hele araba kullanırken neden uyuyakalır ki? Allah’ım sen koru onu. ÂMİN, ÂMİN, ÂMİN...

Kayınvalidem gecenin geç saati olmasına rağmen masayı kurmuş, biz gelmeden birkaç çeşit yemek yapmış. En çok sevdiğim yemekleri; bulgur pilavı ve tavuk da yapmış sağ olsun. Neredeyse günde 2 öğün bulgur pilavı ve tavuk yesem bıkmam. O derece seviyorum.

Eve girer girmez yemek masasına oturduk. Ahlâ’m oturur oturmaz “Çok halsizim” diyerek şikâyet etti.

Ben – “Neden hayatım? Neyin var?”

Ahlâ – “Bilmiyorum, bir anda halsizlik çöktü.”

Ben – “Hadi, dinlen sen.”

Ahlâ – “Olmaz, geçer birazdan.” dedi.

Kafamı önüme eğip, gözlerimi tabağıma sabitledim. Tüm iştahım kaçmıştı. Sırf kayınvalidem o kadar hazırlık yapmış diye zor da olsa tabağıyı bitirmeye çalışıyordum. Anne kız yemeklerini benden önce bitirmiş, kendi aralarında konuşuyorlardı.

Kayınvalidem – “Kızım, ne iyi ettiniz de geldiniz.”

Ahlâ – “Evet annecim. Bence de. Yusuf da sevindi. Öyle değil mi Yusuf?”

Zar zor duyduğum sorusuna “evet” diyerek cevap verdim. Tabağıyı bitirdikten sonra masayı toplamak için Ahlâyla kalktık. Ahlâ sandalyesinden kalktığı gibi yavaşça geri oturdu. Gözüm üzerindeydi. Yanına yaklaşıp rahat oturmasını sağladım. Annesine sezdirmeden:

Ben – “İyi misin meleğim?” diye sordum.

Ahlâ – “İyiyim, derman.” dedi.

Bana “derman” demişti. Kesin bana ihtiyacı vardı, ama söylemiyordu. Belki gerçekten kendi de bilmiyordu neyin olduğunu. Ben masayı toplamaya başladım. Bugün yorulmuştuk ve benim pek uykum olmasa da uyumak için yerimize geçtik.

Ahlâ – “İyi geceler anneciğim.”

Kayınvalidem – “İyi geceler güzel kızım.”

Ben – “İyi geceler annem.”

Kayınvalidem – “İyi geceler oğlum.”

Sabah gözlerimi açtığımda, yanımda yoktu. Hızlıca fırladım yataktan,

Ben – “Ahlâ, Ahlâ, neredesin?”

Ahlâ – “Lavabodaydım. Ne oldu ki?”

Ben – “Hiç... Parka gideceğiz ya geç kalmayalım diye.”

Ahlâ – “Merak etme kalmayız.”

Koluma girdi, evden çıktık. Bir korku vardı içimde. Dün o kadar çok şey yaşamıştık ki... Acaba bugün de halsizliği devam eder mi? Birden yine uyku bastırır da gözleri kapanır mı? Sokaklarda düşer bayılır mı? Allah korusun. Allah'ım sen Ahlâ'mı koru inşallah, ÂMİN.

Onu kolumdan bir saniye bile olsun ayırmıyordum. Parktaydık ve hala iyiydi. Hiçbir şeyi yok gibiydi.

Ben – “Tanıştığımız ilk yer burası. Ne güzel anılar yaşadık burada. İlk günümüzden bugünüme kadar her pazar bu saatte buradayız.”

Ahlâ – “Evet aşk. Burası bizim aşka ilk adım attığımız yer.”

Ben – “Ben burada seninle çocukları daha iyi anladım, kuşları daha çok sevdim”

Ahlâ – “Ne olmuş yani derman, ben de seni burada sevdim.”

Bu hali, bu hoş tavırları çok tatlıydı. Bayılırdım bu hoş tavırlı hallerine. Yine nazlanarak konuştu ve beni bir kez daha kendine âşık etti. Eve gelene kadar uykusuzluğundan ve halsizliğinden şikâyetçi olmadı. Belki de ben üzülme-yeyim diye bir şey söylemedi. Yok, yok, ben tanırım ka-

dınımı. Söylemese bile muhakkak yüzünden, bakışından anlarım.

Kayınvalidemi uyandırmayalım diye dışarı çıkmadan, evin anahtarını almıştık. Ahlâ'm kapıyı açtı. İlk koltuğa kendini bırakıp, "yoruldum" diyerek oturdu. Beş dakika kadar dinlendikten sonra çay yapmak için mutfağa gitmek istedi, olmaz dedim. Ne kadar olmaz dediysem de kabul etmedi.

Bu kadın milletin inadı tuttu mu, eyvah. En iyisi biz erkekler o an tamam deyip inatlaşmamalıyız. Yoksa yine kaybediyoruz. Çünkü kadınlar inatlarından kolay kolay vazgeçmiyorlar. Ya dedikleri olacak ya olacak. Belki bir ihtimal, tatlı dil...

Ben – "Tamam, ama yavaş yavaş ve yanımda yürü."

Mutfağa girdiğimizde sırtını duvara dayadı.

Ahlâ – "Derman, ellerimden tutar mısınız?"

Ellerini tuttum, sol üst omzundan öptüm.

Ben – "Neyin var ömrüm?"

Ahlâ – "Kendimi yorgun hissediyorum. Sırtım da ağrıyor, hâlbuki hiç ağrımazdı. Sanki günlerce sırtımda taş taşımış gibiyim"

Ben – "Hadi hazırlan. Hatta boş ver hazırlanmayı, hemen gidelim."

Ahlâ – "Nereye?"

Ben – "Hastaneye. Hem de hemen."

Ahlâ – "Dün yaşadıklarımızdandır bu yorgunluğum. Geçer. Bugün geçmezse, yarın söz gideriz."

Ben – “Olmaz dedim. Hemen gidiyoruz. Annene çıkarken bir arkadaşımızın hastaneye yattığı yalanını söyleyip, onun yanına gideceğimizi söyleriz.”

Vazgeçmeyeceğimi iyice anlayınca, kaynanama mecburen yalan söyleyip evden çıktık. Evin dış kapısını kapatıp hemen arabaya bindik, en yakın hastaneye doğru yol aldık. O ne kadar da “iyiyim, acele etme, yavaş git” dese de, ben normalden biraz daha hızlı gitmeye başladım. En yakınımızda bulunan bölge hastanesine gittik. Kaydımızı yaptırıp, sıramızı beklemeye koyulduk.

Duvar kenarında sıralı duran sarı renkli sandalyelerden bir tanesi hariç hepsi doluydu. Sekiz tane sandalye vardı. Boş olan sandalyeye Ahlâ'm oturdu. İki sandalyede iki sevgili, birbirlerinin ellerinden tutmuş, öylece oturuyorlardı. Üç tane sandalyede, orta yaşlı iki adam ve bir kadın oturuyordu, ortalarındaki sandalyeleri ayıran ufak yeri bir çocuk sahiplenmişti. Diğer bir sandalyede kendi halinde orta yaşlarında bir kadıncağız vardı. Sonuncu sandalyede, Ahlâ'mın hemen solunda, yaşlı bir teyze oturuyordu. Kadının hemen önünde ise tekerlekli sandalyede oturan, kadınla aynı yaşlarda, yaşlı bir amca vardı. Yaşlı teyze, bana dönüp:

Yaşlı Teyze – “Oğlum geçmiş olsun, karın mı?” diye sordu.

Ben – “Evet, Teyzem...”

Yaşlı Teyze – “Neyi var kızımın?”

Ben – “Biz de bilmiyoruz. Bir-iki gündür kendini çok halsiz ve uykusuz hissetmeye başladı.”

Teyze, tekerlekli sandalyedeki kocasına dönüp kulağına eğilerek, bizim duyabileceğimiz bir şekilde seslendi:

Yaşlı Teyze – “Erdal Bey, hanım kızımız hastaymış. Yanındaki genç de kocasıymış.”

Adam birkaç kez “efendim” kelimesini tekrarladı. Teyzenin ne dediğini anladıktan sonra, biraz yüksek sesle, ama çevredekileri rahatsız etmemeye de özen gösterip Ahlâ'nın neyi olduğunu sordu. Erdal amcanın zor işittiğini anlayıp üzgün bir şekilde Ahlâ'm ile çaktırmadan birbirimize baktık.

Tekerlekli sandalyesini sürerek yanıma yanaştı. Elini omzuma koydu, sonra bir babanın evladını sahiplenircesine iki eliyle bir elimi tuttu. Sanki beni her kötülüğe karşı korumak istiyor gibiydi..

Erdal Bey – “Aferin oğlum, karına sahip çık. Çünkü o senin her zaman yanında olacak tek kişidir. Anneniz, babanız yaşlanır, mecburen ellerini ayaklarını sizin üzerinizden çekerler. Kardeşler desen, bir zaman sonra sizler gibi kendi yuvalarını kuracaklar. Ne kadar sizleri çok sevseler de aileniz, uzaktan bir yere kadar yanınızda olabilirler. Herkesin bir hayatı var, doğanın kanunu bu. Çocuklar desen, kendilerine zor yeterler. Büyüdüklerinde onlar da yuvalarını kurma telaşesine düşerler. Belki bir süre yanınızda kalıp size eşlik ederler. Ah evladım, o da hayırlıysa şayet. Değilse, boş ver.”

“Ama karın, hep yanında olacak. Ona iyi bak ki o da sana iyi baksın. Aramızda kalsın, Neriman teyzen sakın duymasın, ben biraz aksiyimdir, fakat huyum bu, ne yapa-

yım evlat. Sağ olsun teyzen, aksi biri olmama rağmen hep benimle ilgileniyor. İlgisini bir an olsun üzerimden çekmiyor. Sanki onun çocuğuyum. Ama ben de onu hala ilk günkü gibi seviyorum.”

Erdal amcanın öğüt veren sözlerini pür dikkat dinliyordum. Sözleri bitene kadar elleri hala elimdeydi. Sağ olmasına rağmen, sesi hep alçaktı. Tane tane konuşuyor, bazı kelimeleri özellikle vurgulayarak söylüyordu. Sebebini tahmin etmiştim, sanırım sözlerini çok iyi anlamam içindi.

Erdal Bey – “Oğlum sen ne iş yaparsın, çalışır mısın?”

Ben – “Erdal amca, ben şairim”

Erdal Bey – “Ben de şiiri çok severim. Aferin sana delikanlı. Zamanında Neriman teyzenize çok şiir yazmışlığım vardır.”

O ara hemşire yanımıza gelip Erdal amcaya seslendi:

Hemşire – “Erdal amca, doktor hanım sizi bekliyor, gelin lütfen”

Neriman hanımın boş bıraktığı sandalyeye ben oturdum. İki dakika sonra kalktım. Rahat edemiyordum. Bütün gücümü ayalarıma verip bekleme yerinde, ellerim cebimde, volta atmaya başladım.

Erdal amcalar doktorun odasından çıktılar. Yanımıza uğrayıp vedalaştılar. Sıradaki üç kişi girdi doktorun odasına. On beş dakika geçmişti ve hala sıra bize gelmemişti. Sabırlı bir şekilde beklemeye gayret ediyordum, ama aslında çok endişeliydim:

Ben – “Daha fazla sürerse, başka hastaneye gideriz canım.”

Ahlâ – “Şimdi bize sıra gelir, sakınleş lütfen.”

Sevdiğim kadın hasta olabilirdi ve ben neyi olduğunu bile bilmiyordum. Nasıl sakın olabilirdim ki... Volta atarken içimden Ahlâ'm hasta olmasın diye Allah'a yalvarıyordum, dualar ediyordum. Yanındaki boş sandalyeyi eliyle gösterip, oturmam için beni çağırdı.

Ahlâ – “Çok telaşlısın Yusuf. Ama biliyor musun?”

Ben – “Neyi?”

Ahlâ – “Senin yerinde ben de olsam aynı şekilde telaşlanırdım, üzülürdüm. Tamam, telaşlan, heyecanlan, ama yanımda kal. Lütfen gel, yanıma otur derman.”

Ben – “Yanımdayım meleğim. Hep yanımdayım.”

Yanımıza gelen hemşire, sıranın bizde olduğunu, doktorun bizi çağırdığını söyledi. Teşekkür edip doktorun odasına doğru gittik. Kapıyı çalıp içeri girdik.

Doktor – “Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk” dedik ikimiz aynı anda.

Doktor – “Geçmiş olsun Ahlâ Hanım, neyiniz var? Adınızı kayıtlarda okuyunca merak ettim doğrusu. Pek güzel bir isim. Anlamını da araştırdım. Gerçekten bu isim size çok yakışmış.”

Ahlâ – “Teşekkür ederim, doktor hanım.”

Bana dönüp hastanın neyi olduğumu sordu. Kocasının olduğumu söyledim.

Doktor – “Aaa siz şu... Tamam, hatırladım Ahlâ isminden, şu Ahlâ şiir kitabının yazarısınız. Siz şair Yusuf değil misiniz? Hem yüzünüz de ona çok benziyor.”

Ben – “Evet, benim doktor hanım.”

Doktor – “Ben de Nur, çok memnun oldum. Sizi görmek çok mutlu etti beni. Kitabınız geçen gün görür görmez dikkatimi çekti, içinden Ahlâ şiirini okuyunca hemen aldım. Sahi, imza günü yaptınız mı? Yoksa kaçırdım mı? Yapmadıysanız ne zaman yaparsınız? Hem hazır sizi yakalamışken kitabı imzalatırım burada. Yoksa vallahi bırakmam sizi.”

Masanın üstünde duran çantasını açıp kitabı çıkardı. Benim derdim Ahlâ'nın bir an önce muayene olmasıydı. Doktor hanım bir türlü susmak bilmiyordu. Bir an muayeneyi unuttuğunu düşünüp Ahlâ'nın yüzüne baktım, o da bana bakıyordu. Kitabı ve çekmecesinden çıkardığı gökkuşağı desenli kalemini bana uzattı:

Doktor – “Bu kalem benim için çok kıymetli. Bana yıllar önce, yurt dışında oturan değerli bir arkadaşımдан hediye gelmişti. Pek kullanmam bu kalemi. Size hediye etmek istiyorum.”

Ben – “Teşekkür ederim. Fakat hediye olarak kabul edemem, kusura bakmayın.”

Kalemi almadım. Kitabı imzalayıp masasının üstüne bıraktım.

Doktor – “Ahlâcığım çok şanslısın. Adına şiirler yazan ve kitap çıkaran şair bir kocan var. Herkese nasip olmaz, kıymetini bil Yusuf Bey'in.”

Ben – “Doktor Hanım, Ahlâ benim kıymetimi fazlasıyla bilir, merak etmeyin.” diye ben yanıtladım.

Daha fazla konuşmasın ve daha ileri gitmesin diye de muayene olmamız gerektiğini hatırlattım. Bozulmuş olmalı ki yüzü asıldı.

Doktor – “Özür dilerim, haklısınız. Şikâyetin nedir Ahlâ?”

Ahlâ – “Bir, iki gündür kendimi çok yorgun ve uykusuz hissediyorum. Otururken birden istem dışı uyukluyorum.”

Doktor – “Hamile misiniz, yoksa?”

Yoksa baba mı oluyordum? Ahlâ’m anne mi olacaktı? Aşkımızdan bir aşk daha mı doğacaktı. İçimi acayip bir duygu kapladı. Hiç tatmadığım, çok farklı bir duygu. Babalık duygusu böyle bir şeydi sanırım.

Ahlâ – “Bilmiyorum doktor hanım.”

Ardından kaç aylık evli olduğumuzu sordu. Onu da cevapladık.

Doktor – “Ultrasonla bakalım önce.”

Doktor hanım Ahlâ’mın karnına ultrasonla baktı.

Doktor – “Hamile olduğunuz görünmüyor. Bir de kan tahlili yaptırın yarın, ona da bakalım.

Ben – “Tamam, yaptırırız.”

Doktor – “O halde yarın saat 09.30 da gelip kan tahlilinizi yaptırın.”

Teşekkür edip vedalaştık. Sabır bazen insana öyle çok lazım oluyor ki, işte şu an ihtiyacım olan tek şey yarına

kadar sabredebilmekti. Hemen yarın sabah olmalı, tahlili yaptırıp sonuçları öğrenmeliydim.

Ertesi gün hastaneye yakın olup geç kalmayalım diye, o gece de kayınvalidemde kaldık. İkimiz de cep telefonlarımızdan alarmı 09.00 a kurduk. Otuz dakika üzerimizi giyip evden çıkıp, hastaneye yetişmemiz için yeterdi.

Uyumak neydi, bu gece bilmiyordum. Ya sabır, bu gece en iyi bildiğim şeydi. “Allah’ım hakkımızda en hayırlısını bize nasip et. İnşallah Ahlâ’m hasta olmasın. ÂMİN.”

Dua ederek uyuyakalmıştım. Saat kaçta uyuduğumu hatırlamıyordum. Geç uyumama rağmen sabah önce ben uyandım. Ahlâ’yı da burnundan öperek uyandırdım:

Ben – “Günaydın yaz mevsimim, günaydın aşk. Hadi uyan bakalım.”

Gözleri yarı kapalı şekilde “günaydın” diyerek cevap verdi.

Ahlâ – “Yusuf, bugün uyusam, tahlil yaptırmaya yarın gitsek olmaz mı?”, diye sordu.

Ben – “Sakın olmaz bir tanem. Hemen bir şeyler yiyip çıkmamız lazım.”

Ahlâ – “Lütfen Yusuf, o kadar yorgunum ki.”

Ben – “Seni yaramaz çocuk seni. Üçe kadar sayıyorum. Eğer kalkmazsan, yastıkla döverim seni. Hem bir gün daha bekleyemem. O tahlil bugün olacak. Hem ya baba olursam?”

Ahlâ – “Ben de anne olurum.”

Ben – “Hiç tatmadığım duyguyu bugün tattım. Kendimi çok olgun hissettim bir an. Çocuğumuz olursa onu en iyi şekilde, seni koruduğum gibi korurum.”

Ahlâ – “İnşallah derman. Hadi geç kalmadan yetişelim. Arabada devam ederiz.”

Hastaneye varır varmaz, hemen kan tahlili yapacağımız yere doğru yürüdük. Tahlilimizi yaptırıp sonucunu beklemeye koyulduk. Bir buçuk saat sonra tahlil sonucumuzu aldık. Heyecanımız daha da artmıştı.

Ahlâm çok heyecanlı görünse de, benden daha soğukkanlı görünüyordu. Ben hem hamile olabilir diye heyecanlanıyor, hem de Allah korusun hamile değil de, hastaysa diye korkuyordum. Doktor hanımın odasına kapıyı çalıp girdik.

Ben – “Günaydınlar doktor hanım. Tahlil yaptırdık. İşte sonuçlar.”

Doktor – “Günaydınlar. Hoş geldiniz. Buyurun, oturun lütfen.”

Ben – “Doktor hanım, sonuç nedir, lütfen hemen söyleyin.”

Doktor – “Yusuf Bey, aceleci tavrınızı anlıyorum, ama daha sonuçları elime şimdi aldım. Bakıp hemen söyleyeceğim size sonuçları.”

Bana tebessüm ederek cevap vermişti. Özür dileyip susmuş, sabırsızlıkla doktor hanımın iki dudağından dökülecek sözleri bekliyordum. Kaç saniye ya da kaç dakika baktı o kâğıtlara, bilmiyorum, ama bana bir asır geçmiş gibi geldi.

Doktor – “Gözünüz aydın. İki buçuk haftalık hamile-sin Ahlâcım. Sizi de tebrik ederim, baba olacaksınız Yusuf Bey.”

Ben baba olacağım, Ahlâ da anne. Hiç tatmadığım bir duyguydu bu. Tarifi olmayan bir duyguydu, baba olacaktım. O sevinç ve tarifi mümkün olmayan duyguya kendimi kaptırıp Ahlâma sımsıkı sarıldım. Doktor hanım bana kızmıştı:

Doktor – “Aman Yusuf Bey, ne yapıyorsunuz? Karınız artık çok hassas. Daha dikkatli davranmalısınız. Hem artık iki canlı...”

Ahlâ – “Hayır, üç canlıyım. Ben, bebek ve içimde sevgisi her geçen gün büyüyen Yusuf’unun kalbi var. Hem de en güzel yerimde, tam kalbimde.”

Doktora neden böyle şeyler söylediğine anlam veremedim. Daha sonra da hiç sormadım. Belki de doktorun bana olan dünkü tavrından ötürü kıskançlık hissine kapılmıştı.

Kadınlar erkeklere göre daha iyi hissederler. Çünkü onlar daha ince düşünür, daha dikkatli gözlemler erkekleri. Kim bilir belki de gerçekten doktoru kıskanmıştı.

Bu güzel haberi uzaktalar diye, önce telefonla benim aileme verdik. Kayınvalideme telefon açmak yerine bizzat gidip söylemek istedik. Çünkü bize yakındı. Biricik ve çok sevdiği kızı hamileydi. Torunu olacaktı. O anki sevincini bizzat görmek istedik. Bizimkileri de o şekilde görmek mutlu ederdi bizi, ama uzakta oldukları için Ahlâ’nın do-

ğumundan sonrasına bıraktık. Ahlâ'm artık hamileydi. Yorulmamalıydı. Uzun yol yorabilirdi.

Acaba çocuğumuzun cinsiyeti neydi... Hangimize benzeyecekti... Saçları, kaşları, burnu, çenesi, dudakları, gülüşleri... Hangi rengi daha çok sevecekti? Yemek ayrımı yapacak mıydı? Maça gitmeyi isteyecek miydi? Alışveriş yapmayı sevecek miydi?

'Dur, dur, Yusuf, hemen kocaman yaptın doğmamış çocuğu" dedi birden içimdeki ses bana. Doğru ya, niye bu kadar kendimi kaptırıdysam... Ama insan hemen büyüyor. Bugün daha varlığı zar zor belliyken, yarın doğar ve bir bakarız ki kocaman olur. Sonra yaşlanır ve ölür. Aslında biz bir varız bir yokuz, aynı masallar gibi.

Ben – "Ahlâ'm!"

Ahlâ – "Efendim aşk?"

Ben – "Çocuğumuzun şiir sevmesini çok isterim."

Ahlâ – "Ben de. Hem merak etme, babası şair. Annesi, şairin tek şiiri... Şiir sevmemesi ne mümkün... Yusuf, gerçekten ya şiir sevmezse?

Ben – "Deme öyle, Allah korusun tatlım."

Ahlâ – "Şaka yaptım, buruşuk dudak seni."

Ben– "Geç dalganı geç. İnşallah şiir yazsın benim gibi. Gör sen o zaman."

Ahlâ – "İnşallah aşk, inşallah."

Kaynanamın evine geldik. Arabayı park ettik. Kapıyı ben çaldım.

Kayninvalidem – "Kim o?"

Ben – “Biz geldik anane”

Kapıyı hemen açtı. Şaşkın bir şekilde “Anane mi?” diye sordu. Ahla “Evet!!!” diye haykırdı. O an dünyada sadece biz varmışız gibi hissettim. Sevinç gösterisi yaparcasına anne kız birbirlerine sarıldılar.

Kayınvalidem – “İçeri gelin hemen. Allah aşkına ne oluyor, anlatın hemen çocuklar.”

Ahlâ – “Anane oluyorsun, anneciğim.”

Kayınvalidem – “Canım kızım, güzel kızım. Çok sevindim.”

Gözleri dolmuştu sevinçten.

Kayınvalidem – “Nasıl öğrendiniz peki? Ne zamandan beri hamilesin? Dur, sen dur.”

Sözlerini böyle bitirip elini Ahlâ’nın karnına koydu.

Kayınvalidem – “Bu çocuk doğunca çok uslu olacak sanki. Demedi demeyin. Peki, isim düşündünüz mü? Gerçi cinsiyeti belli olmaz şimdi. Ama siz yine de hem kız hem erkek ismi düşünün bence.”

Ahlâ – “Anneciğim, biz Yusuf ile aramızda anlaşma yaptık, tabi sana ve Yusuf’un ailesine sormadan. İzniniz olursa anlaştığımız gibi olsun istiyoruz.”

Kayınvalidem – “Tamam, siz daha iyi bilirsiniz kızım, neymiş anlaşma?”

Ahlâ – “Kız olursa adını ben koyacağım, erkek olursa adını Yusuf koyacak. Çocuk doğana kadar cinsiyetini öğrenmeyeceğiz. Hem cinsiyeti, hem ismi sürpriz olsun istedik.”

Kayınvalidem – “Aaa olur mu hiç öyle şey? Peki, çocuğun elbiselerini neye göre alacaksınız. Olmaz, olmaz. Hem ya erken doğum olursa?”

Ben – “Merak etme sen kayınvalideciğim. Doğuma yakın bir zamanda, çocuk elbisesi satan bir mağaza ile anlaşacağız. Elbiseleri bir ay kala alacağız. Hem kız hem erkek çocuk elbisesi ayıracağız. Çocuk elbisesi satan mağaza sahibi arkadaşım var, ona söylerim, halleder.”

Kayınvalidem – “Hadi, öyle olsun, inşallah en hayırlısı ile sağlıklı bir şekilde doğsun da.”

ÂMİN dedik üçümüz bir anda. Anne kızın bu mutluluğu, biz evden çıkana kadar devam etti. Ben de çok mutluydum, içim içime sığmıyordu. Baba olacaktım. Çocuğumu kucağıma alınca acaba nasıl bir duyguya kapılacaktım. Baba olmak nasıl bir duyguydu. Merak, merak, merak, hep merak...

Bu konuda bilinçsiz olduğum için her fırsatta doktora soruyordum. Doktor Hanım da bana, Ahlâ'nın yorulmamasını, kendine dikkat etmesini, üzülmemesi gerektiğini söylüyordu. Ahlâ'mın üstüne daha çok düşmeye başladım.

Hamile olduğunu öğrendiğimizin ikinci günün sabahı eve temizlik ve yemek işleri için bir kadın alma kararı aldık. Hem yemekleri yapar, hem temizlik yapar, hem de Ahlâ'ma arkadaşlık ederdi. Böylelikle hem Ahlâ'm yorulmazdı, hem canı sıkılmazdı. Sorup soruşturduk. En sonunda bir şirketle anlaştık.

Bize Aysel adında bir kadın gönderdiler. 41 yaşında, te-settürlü bir bayandı. Neredeyse 70 kiloydu, 1.60 boyların-

daydı. Aysel Hanım’la anlaşmamızı bir kez de yüz yüze yaptık. Sabah saat 09.00’da gelecek, akşam 19.00’da gidecekti.

Aysel Hanım gelir gelmez, ona hemen yapması gerekenleri anlattık, bir yandan da ona evi gezdirdik. Bizden öğle namazını kılmak için müsaade istedi. Biz de müsaade verdik.

Tuttuğunu koparan bir kadına benziyordu. Esmerdi. Tokalaşırken parmaklarının küçük, ama biraz kalın ve sert olduğunu fark ettim. Namazını kıldıktan sonra hiç oturmadan ev işlerine başladı. Saat 16.00 olmuştu.

Aysel Hanım – “Yusuf Bey, ne yemek yapmamı istersiniz?”

Ben – “Aysel Hanım, Ahla’ya sorun lütfen. Kendisi ne isterse onu yapın. Unutmayın hamile, ona göre bir şeyler yapın olur mu?”

Aysel Hanım – “Tabi efendim, müsaadenizle.”

Ben – “Kolay gelsin.”

Ahla’m yatak odasındaydı. Ben salonda oturuyordum. Aysel Hanım akşam yemeğini konuşmak için, yatak odasına doğru gitti. Sağ olsun daha ilk günden bu kadar itinalı çalışması çok hoşuma gitmişti doğrusu. O arada kapı çaldı.

Ben – “Ben bakarım kapıya.” dedim.

Kapı deliğinden baktığımda kayınvalidemin gelmiş olduğunu gördüm.

Ben – “Hoş geldiniz kayınvalideciğim.”

Kayınvalidem – “Hoş buldum oğlum, sağ olasın. Çok yoruldum. Al şunları lütfen.” dedi, elinde pastane logosu olan poşetleri göstererek.

Ben – “Bunlar nedir böyle?”

Kayınvalidem – “İçinde tatlı, pasta, börek var.”

Ben – “Bu kadar çok pasta, böreği ne yapacağız?”, diye gülererek sordum.

Kayınvalidem – “Çocuk sağlıklı doğsun diye, mahalleye dağıtacağım damat.”

Ben – “Tamam, merak etmeyin, ben hepsini dağıtıyorum. Peki, bu kadar yorgunluğunuz niye?”

Kayınvalidem – “Buraya gelmeden önce bizim mahalleye de dağıttım bir bu kadar, ondan oğlum.”

Birden Ahlâ'mın seslendiğini duydum.

Ahlâ – “Yusuf, kim o?”

Ben – “Tatlıcı geldi. Bize tatlı getirmiş.”

Kayınvalidemle bu sözüm üzerine kahkaha attık. Ahlâ'm yanımıza geldiğinde, annesinin geldiğini gördü.

Ahlâ – “Anneciğim hoş geldin.”

Kayınvalidem – “Hoş buldum, güzel kızım.”

Sarılp öpüştüler her buluştuklarındaki gibi. Elimdeki tatlı poşetlerini göstererek,

Ben – “Bu tatlıları annen getirdi.” dedim.

Ahlâ – “Anneciğim âlemsin. O kadar tatlıyı ne yapacağız.”

Kayınvalidem – “Size almadım kızım.”

Ahlâ – “Kime aldın?”

Kayınvalidem – “Çocuk sağlıklı doğsun diye, mahallenizde oturanlara sadaka niyetine dağıtmak için aldım.”

Ahlâ – “Tamam, Aysel Hanım’a söyleriz, o dağıtır.”

Kayınvalidem – “Aysel Hanım mı? O da kim?”

Ben – “Ahlâ’ya yardımcı olsun diye bir kadın tuttuk kayınvalideciğim. Yemek ve temizlik işlerine bakacak.”

Kayınvalidem – “Olmaz öyle oğlum. Ben neyim burada! Hem ben de aslında bu yüzden gelmişim.”

Ahlâ – “Anneciğim, neden geldin?”

İkimiz şaşırmış bir halde kayınvalidemin neden geldiğinin cevabını bekliyorduk.

Kayınvalidem – “Yusuf oğlum, Ahlâ’yı çocuk doğana kadar bana götürmek istiyorum. Ben kendim bakarım. Hem emin ellerde olur. Fena mı?”

Kısa bir süre sessizlik çöktü üstümüze. Aslında haklıydı. Hem tecrübeliydi, hem de kızına herkesten daha iyi bakardı. Ben olmadığım zamanlarda gözüm arkada da kalmazdı. Lakin kayınvalidem tek başına nasıl bakardı Ahlâ’ya? Kendine zor yetiyordu. Bir de iki canlı olan Ahlâ’nın yükünü de omuzlayacaktı. Olmazdı, gücü yetmezdi. Eminim Ahlâ’m da böyle düşünmüş olmalı ki, ısrarla “hayır, olmaz” demişti.

Kayınvalidem – “Yusuf, karına bir şey söyler misin? Ne demek olmaz. Bal gibi de olur.”

Ben – “Kayınvalideciğim, Ahlâ haklı. Tek başınıza, iki canlı olan kızınıza bakamazsınız. Bu sizi çok yorar. Buna ben de müsaade etmem, edemem.”

Kayınvalidem – “O zaman başka bir yolu olmalı. Kızımın ve torunumun yanından ayrılmam. Tabi siz de isterseniz.”

Ahlâ – “İsteriz tabi anneciğim. Hem de çok.”

Benim aklıma bir fikir gelmişti. Hem kayınvalidemin isteği olacak, hem Ahla’m yalnız kalmayacaktı. Benim de içim rahat ederdi. Hem Ahlâ’nın yanında olması, hepimize güç verirdi. Hamilelik döneminde, Ahlâ daha hassas olacağı dönemlerde ona destek olurdu.

Ben – “Tamamdır.”

Ahlâ – “Ne tamam Yusuf?”

Ben – “Benim aklıma bir fikir geldi. Kayınvalidem, istediğin olacak.”

Mutfakta duran Aysel Hanım’a seslendim.

Ben – “Aysel Hanım, lütfen gelir misiniz?”

Ben – “Hoş geldiniz Aysel Hanım. Bundan sonra bu evde kayınvalidem de yaşayacak. Bu, Ahla’m için çok iyi olacak.”

Anne kız bir an şaşırıp önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. Bense söylediğim sözün arkasında dimdik duruyordum. Böylesinin daha iyi olacağını biliyordum. Hem Ahla’m da gözümün önünde olurdu.

Aysel Hanım başını sallayarak isteğimi onayladı. Aysel Hanım ev ve temizlik işlerine yardım eder, kayınvalidem

de ilgisi ve sevgisi ile Ahla'ma destek olurdu. Bundan sonraki sürecin daha kolay ve güzel olacağını düşünmeye başlamıştım. Ben de yazmaya daha çok zaman ayırabilirdim. Ne de olsa kadının artık emin ellerdeydi.

Ahlâ'm gözümün nuru, gözbebeğim

Anne şefkati sıcaktır, yoksa seni nasıl teslim ederim başka ele

Anne cennettir, ben seni cennete bıraktım

Ben seni pamuklara sarıp da sarmaladım

Aşkın rengi, gönlümün dengi

Kadınım...

Kayınvalidem önce olmaz dese de, sonra hepimiz için en iyisinin bu olacağını düşününce kabul etti.

Kayınvalidem – “Aysel Hanımcığım, şu pasta, börekleri mahalleliye dağıtıp gelemim. Hadi bana yardım ediver lütfen. Bu da aradan çıkmış olsun.”

Aysel Hanım – “Peki, hanımefendi.”

Kayınvalidem – “Kızım, biz çıkıyoruz, dikkat et kendine. Sakın iş falan da yapayım deme. Yusuf biz gelene kadar gözlerin Ahlâ'nın üzerinde olsun.”

Ben – “Siz hiç merak etmeyin. Kıpırdatmam.”

Ahlâ – “Aysel Hanım, annemi biraz gezdirin bence. Ben de Yusuf'u uyutayım. Yoksa bu ikisi yüzünden hareket edemeyeceğim ve kilo alacağım.”

Aysel Hanım da bizimle birlikte gülmeye başladı. Sonra derin bir iç çekti. Sanki bu kadında bir şeyler vardı, ama ne, bilmiyordum. Belki de saçma bir düşünceydi

benimkisi. Tam kayınvalidem Aysel Hanım'a yüzünü dönmüş bir şey diyecekti ki, birden Aysel Hanım konuştu:

Aysel Hanım – “İnşallah bu mutluluğunuz hep daim olsun. Ben uzun yıllardır böyle mutlu bir aile tablosu görmedim. Ne olur yanlış anlamayın, asla kıskançlık değil benimki, ama çok imrendim. Neyse özür dilerim. Ben hazırım, isterseniz hemen çıkabiliriz.”

Kayınvalidem – “Aysel Hanım aileniz var mı? Yoksa yalnız mı yaşıyorsunuz?”

Aysel Hanım – “Var hanımefendi. İki kızım, bir de oğlum var, ellerinizden öperler.”

Kayınvalidem – “Allah bağışlasın. Evden çıkmadan önce bu pasta, böreklerden çocuklarınıza da ayırın. Geri kalanını dağıtalım.”

Aysel Hanım – “Teşekkür ederim.”

28. Koca Bir Hüzün

Nedendir bilmiyorum, bu pazar Kuş Parkı'na hiç gitmek istemedim. İçimde çok büyük ve sebebini bilmediğim bir sıkıntı vardı. Birçok kez sebepsiz yere “gitmeyelim” dediğim halde, bir türlü Ahlâ'mı ikna edemedim.

Ben – “Ahlâ'm kar yağıyor, üşürsün. Hem çocuğumuz da seninle birlikte karnında üşür. Yarın Kuş Parkı'na gitmeyelim.”

Ahlâ – “Olmaz, gidelim lütfen. Sen hiç merak etme. Çok kalın giyinirim, üşümeyiz. Hem bu bizim için bir gelenektir, unuttun mu aşk?”

Ben – “Asla bir tanem, unutmadım.”

Ahlâ – “O zaman her pazar yaptığımız gibi, bu pazar da geleneğimize uyup, Kuş Parkı’na gidiyoruz. Azıcık dururuz, söz. Hem aşk kırmaz ki beni.”

Ben – “Ah Ahlâ’m ah. Seni kırmak, en başta kendi kalbimi, sonra bütün kalpleri kırıp parçalamam demektir. Sana ben hiç kıyamadım ki. İçimde sebepsiz bir sıkıntı var ve bir türlü atamıyorum içimden.”

Ahlâ – “Bu geleneğimizin bozulmasını istemiyorum. Söz aslan kocam, az durur geliriz. Simitlerimizi yer yemez hemen parktan ayrılır, evimize geliriz. Ben üşümem, çünkü dermanım beni ısıtır. Hem gitmezsek kuşlar bize küserler.”

Ben – “Tamam güzelim. Hadi uyuyalım, yarın erken kalkacağız.”

Ahlâ – “Teşekkür ederim, iyi geceler aşk.”

Ben – “İyi geceler aşk.”

İçimdeki sıkıntının sebebi Ahlâ’m olmasın diye çok dua ettim. Gözlerime bir türlü uyku girmiyordu. İçimi tıka basa dolduran bu sıkıntı yüzünde bir türlü uyuyamadım. En son saate baktığımda sabahın üçü olmuştu, uykuya dalmışım. Sonra, alarmı çalan saatlerimizin sesi ile uyan-dık. Dün geceki sıkıntım geçmemişti.

Ben – “Günaydın Ahlâ’m.”

Ahlâ – “Günaydın derman.”

Bana yine “derman” diye seslenmişti. Hem de sebepsiz... Belki de benim henüz bilmediğim bir sebebi vardı.

Ben – “Acaba diyorum gitmesek mi?”

Dudaklarını büzüştürdü. Kıyamadım.

Ben – “Tamam, hadi hadi gidiyoruz. Ah seni seni...”

Evden ben istemeye istemeye ayrıldık. Arabaya bindik. Arabayı her zamankinden daha dikkatli ve yavaş kullanıyordum. Yerler buzlanmış, kaldırımların üzeri karla kaplanmıştı. Çok dikkatli olmalıydım. Daha çok, daha çok dikkatli...

Parka yaklaştığımızda arabamızı Ahlâ'm için en müsait yere park ettim. Arabadan çıkar çıkmaz koluma girdi. Yavaş adımlarla yürümeye başladık.

Ben – “Bana çok sıkı tutun olur mu?”

Ahlâ – “Kollarında hiçbir yerde olamayacağım kadar güvendeyim. Geçti mi içindeki sıkıntı?”

Ben – “Geçti”

Sırf gönlü ferahlasın diye geçti deyip yalan söylemiştim, ama geçmemişti. Simitçi bu karda kışta yine aynı yerindeydi. Simitlerimizi aldık, her zaman oturduğumuz banka yöneldik.

Ahlâ – “Park bugün ne kadar güzel değil mi? Kar nasıl da güzel yağıyor. Ağaçlar sanki gelinlik giymiş gibi bembeyazlar. Aynı kartpostal gibi... Kuşlara bak aşk, bizi bekliyorlar sanki. Yusuf bugün buraya gelmemi istemedi, ama geldik.”

Kuşlara beni şikâyet etmeye başladı. Ben hiç sesimi çıkarmadan öylece onun şirinliklerini izliyor, hiç bölmeden öylece onu dinliyordum. Bir yandan simitlerimizi yiyor, bir yandan kuşları beslemeye devam ediyorduk.

Simit parçalarını kuşlara atarken birden yerde bulunan buza basıp sertçe yere düştü Ahlâ. Kafası da sert şekilde yere çarptı. Yerde 15 santim kar vardı. Neyse ki o, kafasını yerin sert zemininden korumuştı, ama yarı baygın halde yerde yatıyordu. Elini karnına götürdü, “bebeğim” diye ağlamaya başladı.

Hemen onu kucağıma alıp arabaya doğru hızlı, ama dikkatli adımlarla yürüdüm. Arabaya binip hastaneye doğru sürmeye başladım. Daha önce gittiğimiz doktorumuzu cebinden aradım. İki defa aramama rağmen cevap vermedi. Bir dakika sonra kendisi aradı.

Doktor – “Merhabalar Yusuf Bey, hayırdır?”

Ben – “Merhabalar olsun, kusura bakmayın rahatsız ediyorum. Fakat Ahlâ’m bir kaza geçirdi.”

Doktor – “Ahla hanım iyidir umarım. Çok üzıldüm, ne oldu?”

Ben – “Yere düştü doktor hanım. Ahlâ iyi görünüyor, çocuk için korkuyoruz. Ne yapmamız gerekiyor hiç bilmiyoruz.”

Doktor – “Bana gelin. Evin adresini veriyorum. Ben burada muayene edeyim.”

Evin adresini verdi. Neyse ki doktorun evi parka yakındı. Kısa bir süre sonra doktorun evine vardık. Zile basar basmaz kapıyı hemen açtı. Belli ki o da bizi tetikte bekliyormuş.

Doktor – “Ahlâcığım çok geçmiş olsun. Koluma gir, omzumdan tutun. Yusuf Bey, siz de diğer kolundan nazikçe tutun, içeri götürelim.”

Ben – “Nur hanım, Ahlâ'ma ve çocuğuma bir şey olmaz değil mi? Lütfen ne gerekiyorsa hemen yapın.”

Doktor – “Merak etmeyin, şu koltuğa yatacaksın. Ahlâcığım uzan, lütfen. Hiç korkma. Yusuf Bey, siz salona geçip dinlenin. Gerekinde çağıracağım sizi. Yalnız dış kapı açık kaldı, kapatır mısınız lütfen?”

“Evet” dercesine kafamı sallayıp kapıyı kapatmaya gittim. Kapıyı kapatmadan önce, kapı eşiğinde bir süre durdum. Havada uçuşan kar taneleri yüzüme çarpıyordu, aldırış etmiyordum. Ellerimin ve yüzümün üşüdüğünü iyice fark edince, evin de soğuyacağını düşünüp, kapıyı kapattım, içeriye girdim.

Aradan epey zaman geçti. Salonun her karesini adım adım ezberlemiştim. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Acaba neler oluyordu içeride? Ahlâ'm nasıldı? Çocuğumuz nasıldı? Sorular, sorular, sorular... aklımı kemirmeye başlamıştı. Zaman durmuş, aklım durmuştu. Salonda volta atıp duruyordum. Yoksa çocuğumuz düşmüş müydü? Kötü bir şey olduğunu düşünmek istemesem de elimde değildi. Ya düştüyse? Bunları düşünürken Ahlâ'mın bulunduğu odanın kapısının açıldığını duydum. Doktor Hanım karşımda duruyordu.

Ben – “Nur Hanım, Allah aşkına söyleyin ne oldu? Ahlâ'm, çocuğumuz ne durumda? Yoksa...”

Doktor – “Sakin olun lütfen. Ahlâ bir gün boyunca dinlense iyi olacak. Bugün burada kalın, yarın gidersiniz. Böylelikle dinlenmiş olur. Durumu gayet iyi, telaşlanmayın. Ahlâ yere düşünce biraz sarsılmış, neyse ki yerdeki kar, kafasının yere sert çarpmasını engellemiş, Allah korumuş.”

Ben – “Ya çocuğumuz, o nasıl?”

Doktor – “Maşallah, o da iyi. Hiçbir sorun yok. Hem karınız hem çocuğunuz çok iyi. Yalnız dediğim gibi, yarına kadar dinlenmeli Ahlâ.”

Ben – “Ama nasıl olur Nur Hanım? Bizi tanımıyorsunuz, bizi evinize alıp geceyi burada geçirmemizi istiyorsunuz. Biz gidelim, evde dinlenir.”

Doktor – “Bırakın şimdi bunları canım. Hem kontrolüm altında olur. Sıcak çorba yaparım, kış ayında içimizi sıcak tutar. Ahlâ’ şu an uyuyor. Siz de rahat olun rica ediyorum. İstedığınız yere oturun. İsterseniz üzerinize rahat bir şeyler vereyim.”

Anlaşılan kararlıydı doktor hanım. Bizi bugün bırakmayacaktı.

“Teşekkür ederim, böyle iyiyim”, deyip, rahatlamış bir şekilde tekli koltuğa oturdum. Nur Hanım çok iyiydi, sağ olsun. Bu zamanda böylesine iyi insanlar hala vardı demek ki. Doktor hanım peşimden salona geldi. Tam karşımda ayakta durup, yüzü yüzüme dönük şekilde bana doğru eğildi.

Çiçekli pijamasının üstüne, göğüs tarafı düğmeli, kısa kollu bir tişört giymişti. Tişörtün iki düğmesini açmış hal-

de tam karşımda duruyordu. Bir an kapıda bizi karşıladığı anı düşündüm. O zaman düğmeleri kapalıydı. Şimdi ise açık! Kafamı yukarı kaldırıp, gözlerimi gözlerinin içine diktim.

İki eliyle, oturduğum koltuğun iki yanını sıkıca tuttu. Bir yandan Ahlâ'mın gelip bizi böyle göreceği ihtimali, bir yandan da bu kadının bana bu şekilde yaklaşması beni tedirgin ediyordu. Sakinliğimi korumaya çalıştım. Cesaretimi toplayıp;

Ben – “Müsaadenizle, mutfak nerede? Su içeceğim” dedim.

Doktor – “Siz durun lütfen, ben size getiririm.”

Ben – “Teşekkür ederim, zahmet etmeyin.”

Doktor – “Ne zahmeti, Yusuf Beyciğim.”

Her zaman “Yusuf Bey” diye hitap eden doktor, şimdi bana “Yusuf Beyciğim” diyordu.

Aklıma o an, su istemekten başka bir şey gelmemişti. Ahlâ'ma yakalanmadan bu durumdan kurtulmanın belki de tek yolu buydu. Doktor ya çok pişkindi ya da benim tavrımı anlamamıştı.

Ben doktorun tavrını, ne istediğini çok iyi anlamıştım. O halde daha net bir tavır sergilemeliydim. Bu durumu Ahlâ'ma da anlatmalıyım. Allah korusun, doktordan benim haberim olmadan daha farklı şekilde öğrenirse, Ahlâ'yı kaybedebilirdim. Asla buna izin veremezdim.

Yarın sabaha kadar doktoru oyalamalıyım, ama nasıl? Elinde bir bardak su ile yanıma geldi. Bardağı geri ala-

na kadar ayakta yanımda bekledi. Teşekkür edip bardağı geri verdim. Kıvıra kıvıra mutfaka doğru gidiyordu. Beni baştan çıkarmaktı niyeti, belliydi.

Mutfaktan çıkıp başka bir odaya girdi. Ben de bunu fırsat bilip Ahlâ'mın bulunduğu odaya girdim. En güvenli yer onun yanıydı.

Ne de güzel uyuyordu. Bütün dertlerimi unuttuğum, yüzümün güldüğü yerdı Ahlâ'mın yanı. Yatağın yanında, Ahlâ'mın başının ucunda diz çöktüm. Saçlarını okşamaya, yüzünü sevmeye başladım. Sonra bir elini iki avucumun arasına alıp öpmeye başladım. Niyetim uyandırıp, doktordan kurtulmaktı. Sonra kıyamadım, çünkü yorgundu, dinlenmesi lazımdı.

Aklıma kötü ihtimaller gelmeye başladı. Ya doktor hırs yapıp Ahlâ'm uyurken zarar verirse, ben o zaman ne yapardım. İçime bu kuşku düştü bir kere. Doktor gelmeden uyandırdım Ahlâ'yı. Koluna girip salona götürdüm onu. Bizi birlikte gören doktor hanımın yüz ifadesi değişti, suratı asıldı.

Doktor – “Yusuf Bey ne yapıyorsunuz! Uyuyup dinlenmesi lazım... Çocuğa zarar mı gelsin istiyorsunuz?”

Ben – “Bir şey olduğu yok Nur Hanım. Salonda yanımda uzanarak dinlenir. Düşünceniz için teşekkür ederim”.

Ahlâ'ma hiçbir şey belli etmemek için böyle davranıyordum. Hem kadının yanımda kalması daha iyi olacaktı. Acaba bir gün boyunca dinlenmesi gerekiyor derken, bana yalan mı söylemişti. Ya gerçekse? Yarın sabaha

kadar orada beklemeye karar verdim. Bir şekilde doktoru hem kendimden hem Ahlâ'mdan uzak tutmalıydım.

Bazen insan kendisine zarar gelmesinden ziyade, başkasına zarar vermeyi seçebiliyor. Buna mecbur kalıyor. En sakın insan bile bazen bir makineli tüfeğe dönüşebiliyor. Ahlâ'ma zarar gelmesin diye, gerekirse doktora zarar verebilirdim. Bunu göze almıştım.

Artık kendimi bu düşünceye hazırlamaya başladım. Bir yandan ne yaparım da doktoru bizden uzak tutarım diye düşünüyordum, bir yandan da gerekirse kendimizi korumak için doktoru nasıl engelleyebilirim diye düşünüyordum.

Ahlâ'mı salona getirdiğimde, doktorun tişörtünün düğmeleri ilikliydi. Doktor bir süreliğine holdeki kapısı kapalı odaya girmiş, uzun süre çıkmamıştı. Elbisesi de değişmemişti. O odada bir şey vardı. Nedense içimde bir his bana o odaya bakmam gerektiğini söylüyordu. Ama nasıl? Mutlaka bir yolunu bulmalıydım. Belki de öylesine girmişti o odaya. Öylesine de girse, aklım şüphelerle dolmuştu bir kere.

Zaman geçmek bilmiyordu sanki. Saate baktım. Saat sabahın 11.30'u olmuştu çoktan. Benim saate baktığımı görmüş olacak ki, doktor hanım "Saat kaç olmuş. Siz şimdi kahvaltı da yapmamışsınızdır. Hep sizin yüzünüzden Yusuf Bey... Telaşa verdiniz ortalığı ve kahvaltıyı unuttuk." dedi. Ahlâ'm varken bana "bey" diyordu. Gözlerimi Ahlâ'ma çevirip:

Ben – “Biz kahvaltı yaptık değil mi canım. Hiç gerek yok.”

Ahlâ – “Evet, ben düşmeden önce yapmıştık.”

Tek gözümü kırpınca hemen anlamıştı, doktora hiçbir şey belli etmedi.

Doktor – “O zaman size meyve tabağı hazırlayayım.”

Ben bahaneler bulmaktan çok yorulmuştum. Neyse ki akıllı karım sanki kendi kendime konuştuğumu fark etmiş ve doktor hanıma cevabı sert bir dille kendi verdi.

Ahlâ – “Nur Hanım, bizim şu an ihtiyacımız olan tek şey dinlenmek. Malum sabahki olayın ağırlığı hala üzerimizde... Biz müsaadenizle biraz Yusuf’la birlikte diğer odada uyuyalım. Sonra uyanır birlikte bir şeyler yeriz.”

Doktor hanım’ın suratı bir kez daha asıldı. Ne kadar belli etmese de biz anlamıştık. Acaba bu durum doktor hanımı hırslandırır mıydı? Belki de evet. Biz odaya çekildik. Kapıyı kapattık. O öylece koltukta oturuyordu ve hiçbir şey diyemedi. Yaşadığım stresi bir kenara bıraktım Ahlâ’mın yanında. Her gözlerinin içine baktığımda, dinlendiğimi hissettim.

Ben – “Kadın zeki olmalı. Erkeğini zor durumlardan kurtarabilmeli. Yani senin gibi olmalı.”

Ahlâ – “Teşekkür ederim canım. Ama bu da nereden çıktı şimdi?”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Şimdi mi anlatsaydım her şeyi. Ya telâşlanıp üzülürse... Ya panik yapıp ço-

cuğa zarar verirse... İyice dinlensin, sonra söylerim. Peki, şimdi ne cevap versem ki... Buldum!

Ben – “Baş başa kalmak için hayatım. Çok özledim seni. Bir türlü yalnız bırakmadı bizi, o yüzden de biraz kızdım aslında ona. Ben de bu yüzden çok sert konuştum, belki anlar da bizi yalnız bırakır artık diye. Hadi uyuyalım. Dinlenmiş oluruz biraz.”

Ahlâ'm uyumuştı. Bense uyumamalıyım. Yatağa uzanıp gözlerimi kapatırsam uyuyakalırdım. Uyumamayıp diye yatağa oturdum. İkimiz de uyursak acaba neler yapabilirdi? Bize zarar verir miydi? O odada ne vardı acaba? Bu kadar ısrarı niyeydi? O düğmeleri açık tişörtü... Bu cevapsız sorulara cevap ararken ayakta uyumuşum. Gözlerimi açar açmaz odanın kapısına baktım. Kapının hemen yanında duran paspası koyduğum gibi buldum. Neyse ki odamıza girmemişti. Rahat bir nefes aldım.

Ahlâ'm hala uyuyordu. Saate baktım, saat 16.30 olmuştu. Sıkışmışım. Tuvalete gitmek için kalktım. Tuvalete giderken göz ucuyla salona bakınca, doktorun tekli koltukta hala gözleri açık şekilde oturduğunu gördüm. Oralı olmadan tuvalete gittim. Tam çıkıyordum ki doktor hanımı yine tişörtünün düğmeleri açık halde karşımda buldum.

Doktor – “Uyandın demek. İyi ki uyandın.”

Ben – “Dinlenmiş oldum. Uyumak iyi geldi.”

Doktor – “Ahlâ uyuyor mu hala?”

Ben – “Evet uyuyor.”

Doktor – “O uyusun. Daha çok dinlensin. Hem ihtiyacı var. Bize de kahve yapayım, birlikte içeriz.”

Ahlâ’mı görmeye tahammülü yoktu sanki. Uyuyor deyince yüzü güldü. Kahvesini içmemeliydim. Kahve sevmiyorum desem, başka bir şey iç diyecekti. Evinde her şey var gibiydi. Salona geçeceğimi söyleyip yanından ayrıldım. O da mutfğa kahve yapmaya gitti. Hemen Ahlâ’mın yanına gittim. Aklıma bir fikir gelmişti:

Ben – “Canım benim, hadi uyan! Bir şeyler yemelisin.”

Ahlâ – “Tamam, bir tanem...”

Salona birlikte geçtik. Bizi birlikte gören doktor salona gelince şaşırdı ve suratı bir karış asıldı yine. Yapmacık haliyle “Günaydın Ahlâ” diyerek gülümsemeye çalıştı.

Doktor – “Uyandın demek. Umarım uykunu almışındır. Yusuf ile bana kahve yaptım. Sana da yapayım mı? “

Ben – “Ahlâ kahve içmez, ama varsa, meyve suyu getirebilir misiniz lütfen...”

Doktor – “Var, hemen getiriyorum.”

Ben – “Peki, neli var?”

Doktor – “Kayısı ve karışık var.”

Ben – “Tüh, ikisini de içmiyor. Vişneli yok mu?”

Doktor – “Yok.”

Ben – “O zaman biz gidip alıp gelelim.”

Doktor – “Ahlâ kıpırdamamalı. Yusuf, biz ikimiz gidelim”

Ben – “Ahlâ’m tek kalmamalı evde. Zahmet olmazsa siz gidin. Ben de Ahlâ’mın başında beklerim.”

Mecbur kalarak “tamam” demişti. Sonra eklemişti:

Doktor – “Ahlâcım madem sen de buradasın, hep birlikte sonra film izleyelim mi?”

Ahlâ – “Bilmem ki, Yusuf’um sen ne dersin, izleyelim mi?”

Ben – “Olur, komedi bir film varsa iyi olur. Günün kötü anını unutturur belki bize.”

Doktor hanımın dışarı çıkması, o odaya bakmamı kolaylaştıracaktı. Doktor hanım dışarıda biraz daha oyalansın diye, film seyrederken yanında bir şeyler yiyip içmek istediğimi söyledim. Böylelikle doktor dışarıda biraz daha fazla kalır, ben de o odaya rahatça gidip bakardım.

Ben – “Nur Hanım, filmin yanında bir şeyler yiyip içsek ne iyi olur. Ahlâ’mı biz öyle yaparız. Her film izlediğimizde... Değil mi Ahlâ’m”

Ahlâ – “Evet canım”

Doktor – “O halde, ne istersiniz Ahlâ ve Yusuf Bey?”

Ben – “Atıştırmalık ne istiyorsanız alabilirsiniz. Mesele soda, biraz karışık çerez falan...”

Ben vişneli meyve suyu içer dediğimde, o an Ahlâ’m bana baktı. Ama anlamıştı bir şey olduğunu. Bu yüzden bizi hiç lafa karışmadan dinliyordu.

Markete gidip siparişlerimizi almak için üzerini değiştirdi. Yine aynı odaya gitti. O odaya muhakkak girmeliydim. Hatta o odaya baktıktan sonra, doktor gel-

meden biz de evimize giderdik. Harika bir fırsat doğacaktı birazdan. Kurtulacaktık doktordan. Odadan çıkıp, “görüşmek üzere” deyip evden çıktı.

Gittiğinden emin olmak için camdan onu izledim. Arabamın yanında biraz oyalandı. Arka tarafına geçip biraz durduktan sonra, kendi arabasına binip gitti. Ben de hemen o odaya gitmek için harekete geçtim.

Ahlâ – “Yusuf, o odaya gitme. Ayıptır.”

Ben – “Anlatacağım bir tanem, sabret”

Ahlâ – “Zaten bir şeyler olduğunu sezdim, neler oluyor Yusuf?”

Ben – “Anlatacağım canım, sen beni burada bekle.”

Ahlâ – “Tamam.”

O odaya girdiğimde duvara dayalı, bir metre genişliğinde tahta bir masa gördüm. Üzerinde ilaç kutuları ve şişeleri, serum ve şırıngalar vardı. Birkaç tanesinin üzerini okumaya çalıştım, ama zaman kaybetmemek için vazgeçtim. Bir tane şırınga, içi bir sıvıyla dolu, öylece duruyordu. Kimbilir ne vardı içinde... O sırada kapıda Ahlâ’mın sesini duydum.”

Ahlâ – “Yusuf ne yapıyorsun burada. Hadi gel, görürse çok ayıp olur.”

Ben – “Boş ver ayıbı. Daha önemli bir sorunumuz var. Hemen arabaya binip buradan uzaklaşmalıyız.”

Ahlâ – “Neden? Ne oldu? Doktor hanım ne güzel ilgileniyor bizimle.”

Ben – “Aksine canım, aksine. Hiç görüldüğü gibi değil, yolda anlatırım.”

Evden hızlıca çıkıp arabamıza bindik. Biraz gidince tekerleğin patlak olduğunu fark ettik. Arabadan inip tekerleklerle baktığımda, arka tekerleğin kesilmiş olduğunu gördüm. Sapasağlam tekerlek birden nasıl olur da kesilir. O kesmişti, buna emindim. Şimdi ne yapacaktık...

Ahlâ'm da haklı olarak iki de bir, ne olduğunu soruyordu. Ona tüm olanları anlatmaya başladım. Ben anlatırken hem şaşırıyor, hem çok kızılıyordu doktor hanıma. Çok kibar bir insan olmasına rağmen, “Yuhh olsun ona. Gösteririm ona gününü” demişti. Bir an kibarlığını unutmuş, pençelerini çıkarmıştı Ahlâ'm. Aslında haklıydı da. Hangi kadın bu durum karşısında sakinliğini koruyabilirdi ki...

Doktorun evine geri dönmeyi düşündük. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırdık. Arabamızın yanından eve doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladık. Evin kapısına geldiğimizde kötü bir durumla karşılaştık. Kapının anahtarı bizde yoktu, Ahlâ'm arkamdan çıkarken evin kapısını kapatmıştı.

Hava çok soğuktu, ellerimiz donmuştu neredeyse. Evin kapısında dururken, Ahlâ'm avuçlarını ovuşturup ellerini ısıtmaya çalışıyordu.

Ben – “Çabuk arabaya geçelim bir tanem. Arabada ısınırız, bir yandan da ne yapacağımızı düşünüyoruz. Çabucak bir şeyler düşünmeliyiz.”

Ahlâ – “Patlak tekerle gitsek. En azından gidebildiğimiz yere kadar gideriz, böylelikle buradan da uzaklaşmış oluruz. Ne dersin?”

Ben – “Aslında fena fikir değil. Hadi gidelim o halde.”

Tam arabayı hareket ettirmeye başlayacaktım ki, bize doğru gelen arabayı fark ettim. O olduğunu düşünüp arabayı çalıştırmaktan vazgeçtim. Yanımıza doğru geldi ve gelen, ne yazık ki oydu. Arabasını tam park etmeden önümüzde durdurdu, arabasından inip yanımıza geldi.

Doktor – “Siz nereye gidiyorsunuz bu saatte?”, diye sordu hesap sorarcasına, sesini yükselterek. O an bir bahane ya da yalan bulamadım. Gerçi ne desem inanmazdı. Her şey açıkça ortadaydı.

Ahlâ – “Evde çok sıkıldım, Yusuf da sağ olsun, beni biraz dışarı çıkarmak istedi. Evden çıkarken kapıyı kapatmıştım ve anahtarımız olmadığı için eve giremedik. Dışarıda üşümeyelim diye de mecburen arabanın içinde ısınmaya başladık.” dedi Ahlâ’m.

Bizi bu kötü durumdan benim zeki karım kurtarmıştı. Doktor hanım inanmış gibiydi. Bu sözleri duyunca, asık yüzü gevşemiş, ses tonu yumuşamıştı. Arabasına binip güzelce park etti. Biz de Onun peşi sıra yürüyüp eve girdik.

O odada bulunan iğne ne içindi, onu öğrenmem lazımdı. Artık kendi kendime kesin karar almıştım, o iğnenin ne için olduğunu öğrenmeliydim. Yoksa? Hayır hayır... Hemen Ahlâ’mın kulağına eğilip “Sabah buraya geldiğimizde, doktor sana iğne vurdu mu?” diye sordum.

Neyse ki vurmamıştı. Aldığım cevaptan sonra biraz da olsa rahatlamıştım.

Ahlâm bana uyumak istediğini söyledi. Salondaki çiftli koltukta uyumasını söyledim. Doktor hanım “İçeride rahatça uyusun kadıncağz. Hadi, içeri geç canım.” dedi. Koluna girerek salondan, sabah yattığı odaya götürdü. Doktor hanım bilgisayarını alıp biraz çalışacağını söyledi. Ben de biraz olsun iyi gelsin diye duş almalıydım. Ama duşa girersem, yokluğumu fırsat bilip, Ahlâm’a zarar verebilir diye vazgeçtim.

Doktor – “Yusuf, ben duş alacağım. Sen takıl canım. Çabuk çıkarım zaten.”

Ben – “Tamam, sıhhatler olsun Nur Hanım.”

Doktor – “Hanım mı? Aşk olsun Yusuf, ne hanımı. Artık aramızda sizli bizli mesafe mi kaldı?”

Ben – “Peki. Ben de uzanırım biraz.”

Doktor – “Sen duş almayacak mısın? Hem iyi gelir, duş almak insanı rahatlatır.”

Ben – “Belki alırım. Belki yarın eve gidince alırım.”

Doktor – “İstersen gel, birlikte alalım.”

Ben – “O nasıl söz! Ne demek istiyorsunuz?”

Çok sinirlendim. Ayağa kalktım. Üstüne yürüdüm. Şaka yaptığını söyledi.

Ben – “Böyle şaka mı olur? Lütfen gidin, düşünuzu alın.”

Sessizce gülerek yanımdan ayrıldı. Banyoya girdi. Çok rahat davranmaya başladı. Banyonun kapısını tam ka-

patmamıştı. Belli ki amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu duruma dur demezsem, daha da ileriye gidebilirdi. Bir an önce bu işe bir dur demeliydim. Allah korusun, işin içinden çıkılmaz bir hal alabilirdi bu durum.

Bir erkeğin nefsin karşısında dik durabilmesi çok zordur. Ama ben Ahlâma asla ihanet etmedim. Ben hep Ahlâmı sevdim. Gözbebeğimden sakınırcasına haramdan uzak durdum.

Günahın kıyısında yürürken, zerre günaha dokunmak, doğrusu her yiğidin de harcı değil. Şu an tam günahın kıyısındaayım. Dört bir yanıma doktor hanım sardı. Bu günaha parmağımın ucu dahi değmemeli. Yoksa nasıl bakarım bana helal olan karımın yüzüne.

Birden doktor hanım bornozu ile banyodan çıktı. Yanıma yaklaştı. Ayağa kalktım hemen. Ahlâm bizi böyle görecekti diye ödüm koptu.

Ben – “Nur Hanım hemen banyoya ya da başka bir odaya girin. Hem de hemen!”

Doktor – “Yusuf’um hiçbir yere kıpırdamıyorum. Hem buradan gitmesem ne olur?”

Ben – “O halde biz şimdi hemen buradan defolup gideriz.”

Doktor – “Ya sevgili karın bizi bu halde görürse?”

Ben – “Saçmalamayın. Yeter artık. Biz gidiyoruz.”

Ahlâmın odasına doğru bir adım attım, ikinci adımı atamadan önüme geçti. Bir yandan da buradan ayrılmak istemiyordum. O iğnenin ne olduğunu öğrenmeliydim.

Önüme geçip beni durdurduğu iyi olmuştu. Blöfüm tutmuştu. Ellerini omuzlarımda gezdirdi. Yüzü yüzümün tam önünde, dudaklarıyla beni tahrik etmeye çalıştı. Ellerini omuzlarımdan göğsüme doğru indirince, ellerinden tuttum. Artık dayanamaz haldeydim. Dedim ya bir erkeğin nefsin karşısında dik durabilmesi çok zordur. Kulağına eğildim:

Ben – “Nur sen boş bir odaya geç. Ben de duş alıp yanına geleceğim. Aman sessiz ol. Hatta çok sessiz...”

Doktor – “Hah şöyle, gel koynuma şekerim. Benim olacaksın. O pis karının değil.”

Ben – “Sus ve içeri git, hadi yakalanacağız.”

Yine kıvıra kıvıra, bir şampiyon edasıyla başka bir odaya gitti. Hemen ardından önce mutfığa gittim. Mutfaktan çıktıktan sonra o odaya koştum. Kaybedecek hiç zamanım yoktu. Bir an önce ne yaparsam yapıp sonra bu lanet olası yerden çıkıp gidecektik. Doktorun olduğu odanın kapısını açtım. Karşımdaki yatakta uzanmış, beni bekliyordu.

Doktor – “Çabuk geldin. Yoksa sen de mi çoktandır beni istiyordun?”

Ben – “Hişşşt, hiç ses çıkarma.”

Doktor – “Hadi öyle olsun, korkak erkek seni. Işığı acar mısın? Yatakta seni çıplak görmek istiyorum.”

Ben – “Olmaz. Böyle karanlık olması daha iyi...”

Doktor – “Hadi, gel artık”

Yanına gider gitmez, yatakta doğrulup oturdu.

Doktor – “Sen duş almadın mı daha? Bu kadar mı çabuk istiyorsun beni?”

Ben – “Sus dedim sana”

Elimdeki bıçağı boğazına dayadım. Mutfağı bıçak almak için gitmişim.

Doktor – “Ne yapıyorsun? Dur, ne olur, dur?”

Ben – “Seni geber-teceğim. Bana şimdi doğıruyu söyleyeceksin, hem de tek seferde. Bu iğnenin içindeki nedir?”

Biraz önce gevrek gevrek konuşan doktor, şimdi sus pus olmuştu.

Ben – “Demek pis karım ha? Onun için de gırtlaklarını keseceğim. Hadi söyle! Bu iğnenin içindeki nedir?”

Doktor – “Dur, dur, yalvarırım! Canımı acıtıyorsun.”

Bıçağı boğazına biraz bastırmışım. Boğazı çizilmiş, biraz kanıyordu.

Ben – “Söyle abuk, yoksa şimdi öldürürüm seni. Hadi dedim sana. Yok, vazgeçtim, söyleme! Söyleme de ben de iğneyi direkt sana saplayayım! Artık iğnenin içinde ne varsa, tadına sen bakarsın.”

Doktor – “Tamam, dur, dur, ek bıçağı boğazımdan, şu iğneyi de kaldır nolarsun! Anlatacağım her şeyi”

Ben – “Kaldır kafanı, gözlerime bak. Şimdi söyle”

Doktor – “O iğnenin içindeki Ahlâ içindi. Ahlâya yapacaktım, çocuğunuz ölü doğacaktı.”

Ben – “Seni aşagılık kadın... Gebermeyi hak ettin sen. Ama ölümün benim elimden olamayacak. Ellerini bağlamam için nerede ip var?

Doktor – “Yatağın yanındaki ufak iğne iplik kutusunda”

Ne dersem hemen yapmaya başladı. Ben öldürmek istemesem de, bir an bıçak elimden sertçe kayabilirdi. Benim sakın olmam için ne dersem hemen yapıyordu.

Ahlâ'ma yüksek sesle seslendim. Üçüncü seslenişimde yanıma geldi. Elimdeki bıçağı doktorun boynunda görünce korktu.

Ahlâ – “Yusuf’um dur. Ne olur bizi düşün.”

Ben – “Korkma meleğim. Bunun pis kanı ellerime bulaşmayacak. Polisi ara hemen. Yatağın yanındaki şu ufak kutudan ip çıkartıp bana verir misin?”

Polisi aradık. Adresi doktora sorup öğrendik. Polis gelene kadar ben ve Ahlâ'm elleri bağlı doktorun yanında bekledik.

Ucuz yırtmıştık. Hem de çok ucuz. Polisler geldi, karakola gittik. Doktor her şeyi itiraf etti. Biz de ifademizi verdik. Polisler sağ olsunlar, gecenin yarısında bizi istediğimiz bir otele götürdüler. Bu saatte kayıinvalideme gitseydik kadıncağız telaşlanabilirdi. Arabamızı da çekici çağırıp bir oto tamircisine götürmeleri için polislere rica ettik. Gittiğimiz otelde sabaha kadar deliksiz güzel bir uyku çektik...

Sabah uyandığımızda saat 11.30 olmuştu. İkimiz de telefonlarımızı elimize aldığımızda, kayıinvalidemin cevapsız aramaları ile karşı karşıya geldik. Ahlâ'm arayıp merak etmemesi gerektiğini söyledi, haber verdi. Otelde kahvaltımızı edip eve döndük.

Kayınvalidem bizi görür görmez, sanki ocakta yemeği yanmış gibi telaşla “Ya erken doğum olursa, elbise olayını nasıl yapacağız çocuklar” dedi. Haklıydı aslında.

Çocuk doğduktan sonra her şeyin bir anda olup bitmesine gerek yoktu. Hem acele işe şeytan karışmaz mıydı? Ahlâ’m ile beşinci ayda çocuğun cinsiyetini öğrenme kararını aldık. Ama çocuğa vereceğimiz ismi çocuk doğmadan kesinlikle kimseye söylemeyecektik.

Gözbebeklerine değdiğim anda, önce içimde öldüm. Sonra sen diye içimden doğdum.

Aşk benlikten çıkıp sen olmaktır. Ben artık ben değilim, ben sadece sen oldum.

Göremezsın artık beni bende. Tepeden tırnağa, huyumla, tavrımla, bakışım la, artık bir sen var içimde.

Sakın gitmeyi düşünme. Gidersen kaybolurum. Bir ceylanın, aslana yem oluşu gibi, ben de yalnızlığa kurban olurum.

Varlığım senden ibarettir. Bakıyorsam eğer bir çift göze, seni gördüğümdendir.

Yaşamak nedir, bilir misin? Sadece seni sevmektir.

Sen hep yaşa, ben çok yaşıyorum. Çünkü seni seviyorum.

SON BÖLÜM

– “Şair olmak biraz da gezmek demek... Konserler, seminerler, imza günleri için gidilecek birçok yer demek... Çocuğumuzun doğumu yaklaştıkça gittiğim yerlere Ahlâsız gitmeye başladım. Yolculuk yormasın, stres yaşamasın diye evde kalıp dinlenmesini daha uygun buldum. Şehir dışına gittiğim zamanlar muhakkak en az bir gece iki gündüz, evimden uzak otellerde kalıyorum. Evimin sıcaklığını çabuk özlüyorum. Biliyor musun, ev bahane, ben aslında kadınımı özlüyorum.”

“Geçen seferki şehir dışındaki seyahatim üç gün sürdü. Ahlâmı aradığımda telefonlarıma, eskisi gibi cevap vermedi. İlk gün ancak akşam konuşabildik. İkinci günün sabahı aradığımda, beni meşgule alıp mesaj attı, “İşim var, birazdan dönerim” diye. Aradan iki üç saat geçtikten sonra bana ancak geri dönüş yaptı. Eve döndüğümde ise, her zamanki gibi dizimin dibinden hiç ayrılmadı. “Evlilik aşkı öldürüyor” diyenler acaba haklı mıydı Hamit? Yoksa ben mi saçmalıyorum, ne dersin, sence niye böyle düşüncelere kapıldım?”

Hamit – “Belki işleri vardır Yusufçuğum. Misafiri de olabilir. Ya da arkadaşına gitmiştir. Birçok ihtimal var.”

Ben – “Haklısın işleri olabilir. Misafirliğe gitmiş de olabilir. Orada, şurada, burada olabilir. Ama gideceği her yeri bana bildirir.”

Hamit – “Belki hasta olabilir.”

Ben – “Ama konuştuğumuz zamanlar sesi gayet iyi geliyordu. Hasta değildir. Hem olsa bana söyler. Yani öyle düşünüyorum.”

Hamit – “Karın hamile. Hamilelik dönemlerinde böyle şeyler olur, takma kafana lütfen. Belki de söylemez. Bazen her şeyi söylemeyiz bilmez misin? Mesela ben birçok şeyi eşime söylemem.”

Ben – “Haklısın, neticede kadıncağız hamile. Ne şapşal adamım, hemen neler düşünüyorum. Uykusu gelebilir benim güzeller güzelimin. Yorgun düşebilir. Belki o anlarda benimle konuşup moralimin bozulmasını istemediğinden benimle konuşmuyordur.”

“Benim kadını bana hala ilk günkü gibi âşık. Belki de ben onu ihmal ediyorum. Seyahatlerime, en azından şehir dışı olanlara biraz ara mı versem. Belki böylesi daha iyi olur. Evet, evet kesinlikle çocuk doğana kadar ara vereceğim. Önümüzdeki ay, son bir tane konserim var Antalya’da. Önceden anlaşma yaptık, iptal etmek olmaz. Bir buçuk hafta kadar Antalya’da olacağım. Gelince evden hiç ayrılmam. En güzeli de inşallah bu olacak. Teşekkür ederim Hamitçiğim, seninle konuşmak iyi geldi. Tekrar görüşürüz, hoşça kal”

Bu konuşmamızdan sonra Hamit bize eskiye nazaran daha sık gelmeye başladı. Sağ olsun, ilişkimizi yakından takip ediyor, bana destek olmaya çalışıyordu.

İnsan, içinde yaşadığı ortamı dışarıdan bakan biri gibi göremeyebilir. Dışarıdan bakan biri daha objektif davranır, çünkü herhangi bir duyguya sahip değildir. Ancak olayı yaşayanlar duygulara sahiptir ve objektif davranmak onlar için bir hayli zordur.

Hamit her geldiğinde Ahlâ'dan gizli konuşurduk. Her seferinde aksi giden hiç bir şey görmediğini söylerdi. Bazen Ahlâ ile ikisi sohbet ederdi. Birçok kez ikisini baş başa konuşurken görürdüm. Hamit, Ahlâ'nın ağzını arıyormuş. “Belki bana söyleyemediklerini Hamit’e söyler, Hamit de yardım eder” düşüncesiyle sesimi çıkarmıyordum.

Antalya konserimin sabahında, kahvaltıya Hamit de geldi. Çocuk doğana kadar son konserim olduğunu Ahlâ'ya gitmeden o gün söylemeye karar vermiştim.

Ben – “Ahlâ'm, büyük Antalya konserime bir gün kaldı. Bu konserden sonra artık çocuk doğana kadar hep evde, seninle kalacağım. Böyle bir karar aldım.”

Ahlâ – “Hiç gerek yok, canım. En çok sevdiğin şey bu... Bence devam etmelisin.”

Ben – “Benim en çok sevdiğim şey, seni sevmek.”

Hamit ayağa kalkıp bu sözümü coşkuyla alkışladı. Tekrar sandalyesine oturunca konuşmaya başladı:

Hamit – “Yusuf bravo, ne güzel söyledin. Ama Ahlâ haklı aslında. Hem gözün arkada kalmasın, ben varım. Yokluğunu aratmam.”

Ben – “Sağ ol dostum. Sen hep düşünceliydin, yine düşüncelisin. Yine de kararım kesin.”

Hamit – “Ahlâ, yere düşen çatalımı değiştirir misin?”

Mahsus çatalını yere düşürüp, Ahlâ'nın bizi kısa süre de olsa yalnız bırakmasını sağladı. Kulağıma yanaştı, çok kısık sesle

Hamit – “Yusufçuğum, sen ne yaptığını sanıyorsun. En çok sevdiğin şeyden uzaklaşırsan, Ahlâ çok üzülür. Onun üzülmelerini istemezsin sen.”

Ben – “Zaten bu yüzden bu kararı aldım ya Hamit. Geçenlerde seninle de bu konuyu konuşmuştuk. Unuttun mu?”

Hamit – “Yok, dostum hiç unutmuyum? Ama sen kararını söyledikten sonra, Ahlâ'nın gözlerindeki o üzüntüyü görmedin mi?”

Ben – “Neyse geliyor.”

Hamit – “Teşekkür ederim Ahlâ. Annem bayağıdır hasta, teyzenin yanında. Eve bir kadın da almıyorsunuz.”

Ahlâ – “Ne gerek var Hamit eve kadın almaya. Annem zaten bir hafta sonra gelecek.”

Ben – “Aslında Hamit doğruyu söylüyor. Bir kadın tutsak, en azından kayınvalidem gelene kadar sana eşlik eder”

Ahlâ – “Yok hayatım. Hiç gerek yok. Hem annem gelene kadar, Hamit sağ olsun gerektiğinde yardımcı olur bana.”

Hamit – “Tabi ki... Gözün arkada kalmasın dostum.”

Ben – “Tamam, o halde. Hadi Hamit, uçağa yetişelim.”

Hamit masadan kalktı, lavaboya gitti. Biz de vedalaşmak için masadan kalktık.

Ben – “Ahlâ’m, gözümün nuru. Senden ne zaman ayrı düşsem gönlüm üşüyor. Ama biliyorum ki sana kavuşunca ısınıyor. Ben özlemeyi bile seninle sevdim. Ben gelene kadar kendine ve bebeğimize iyi bak, olur mu? Seni seviyorum kadını.”

Ahlâ – “Ben de seni seviyorum. Sen hiç merak etme. İkimize çok iyi bakacağım.”

Ben – “Aslında diyorum ki, ya da neyse bir tanem.”

O arada yanımıza Hamit geldi.

Hamit – “Ne oldu dostum? Söyle ben de bileyim. Tabi önemli değilse.”

Ben – “Aslında çok önemli, ama senin de öğrenmende bir sakınca yok. Bu hafta ben geldikten sonra çocuğumuzun cinsiyetini öğrenecektik. Diyorum ki o kadar beklemesek, sen yarın gidip öğrensen, bana da müjdeyi versen olmaz mı Ahlâ’m? Hem daha büyük bir aşkla konserimi ve diğer işlerimi tamamlarım.”

Ahlâ – “Tamam, öyle yaparım canım. Hadi geç kalmanın. Dikkat edin kendinize.”

Beş aylık olmuştu bebeğimiz. Kayınvalidem en çok da bu yüzden erken gelmeye çalışacaktı. Cinsiyetini öğrendikten sonra alışveriş yoğunluğu başlayacaktı. Ahlâ’m tek başına onca alışverişi yapamazdı. Hem yanında bu işlerden anlayan birinin olması daha iyi olurdu.

Hamit beni havaalanına bıraktı. Onunla da vedalaştık. Akşam, konseri yaptık. Antalya’da bir hafta kalacaktık. Ertesi günden itibaren beş gün boyunca imza günü yapılacaktı. Birkaç gün de gezmek için zaman ayırmıştık.

Nereye gidersem gideyim, muhakkak o bölgenin gezilmesi gereken yerlerini gezip görüyordum. Vatanımın her yeri çok güzeldi, gidip de görmemek olmazdı.

Ertesi gün neredeyse öğleye kadar uyudum. Ahlâ'nın telefonu ile saat 10.00 gibi uyandım. Bu uyanma, hayatımın en güzel uyanışıydı. Aylardır merakla beklediğim haberi vermişti. Bebeğimizin cinsiyeti erkekti. Ben de eve gider gitmez Ahlâ'ma sarıldıkça sarılacaktım.

Bu güzel haberden sonra geri yatıp iki saat daha uyudum. Uyandıktan sonra kahvaltı yapmak yerine, arkadaşlarla gezerken yemek yeriz diye düşündüm. Kahvaltıya ayıracağım zamanı uykuma ayırdım. Saat 12.30'da birkaç arkadaş buluştuk. İçlerinde bizi gezdirecek bir rehber de vardı.

Arabaya binince telefonuma whatsapp'tan mesaj geldi. Tanımadığım bir numaradandı. Whatsapp mesajını açar açmaz, gördüğüm fotoğrafla yıkıldım. Canım acıyordu, tüm bedenim titremeye başladı. Telefonu avuçlarımda sıkıyordum. O kadar çok sıkıyordum ki sanki avuçlarımda parçalanacaktı. Fotoğrafın altındaki yazıyı zar zor okudum:

“Yusuf Bey belki görmek istersiniz?”

Bu kimdi? Bilmiyordum. Gördüğüme inanmamak mümkün değildi. Her şey açıkça belliydi. Sevdiğim kadın Hamit ile sarmaş dolaş Kuş Parkı'ndaydı. Benimle oturduğu, bana beni sevdiğini söylediği yerde, bir başka erkekle birlikteydi. O erkek benim en yakın arkadaşımdı.

Hemen arabadan inmek istediğimi söyledim. Arabadakiler ne olduğunu anlamadan “Neden, ne oldu?” gibi sorular sordular. Onlara cevap bile vermedim.

Yol kenarında her şeyini kaybetmiş biri gibi taksi aramaya başladım. Dağılmıştım. Arabadan inerken gözlüğüm yola düştü. Gördüğüm tüm taksileri durdurmaya çalıştım. En sonunda boş bir taksi yanımda durdu.

Ben – “Hemen havaalanına lütfen!”

Şoför – “Tamam. Siz iyi misiniz?”

Ben – “İyiym, devam edin.”

Konuşacak takatim yoktu. Nefes bile alamıyordum.

Ben – “Daha hızlı... Daha hızlı... Baş şu lanet gaza!”

Şoför – “Ceza yemeye hiç niyetim yok. İsterseniz başka taksiye binin.”

Sustum. Telefonumu cebimden çıkarmak bile zor geliyordu, ama biraz uğraştıktan sonra telefonu cebimden çıkarabildim. Tuş kilidini açar açmaz fotoğrafa yeniden bakmaktan vazgeçip telefonu geri kapattım.

Onları suçüstü yakalamak istiyordum. Havaalanına gelene kadar taksici ile hiç konuşmadık. Taksimetreye baktığımda 39.25 TL yazdığını gördüm. Cebimden çıkardığım 100 TL'yi verip, üstü kalsın diyerek arabadan indim.

Bir buçuk saat sonrasına bilet bulabildim. Sabırsız ve çaresizce beklemek, dünyada en kötü şey olsa gerek. Bir yandan Ahlâ'yı aramak için telefonu cebimden çıkartıyordum, sonra vazgeçip cebime koyuyordum. Sonra aynı şeyi Hamit için yapıyordum. Bunu defalarca yaptım. Neyse ki vakit geldi, doğruca uçağa koştum.

Uçakta, hemen yanımdaki koltukta oturan kadının bakışları aynı Ahlâ gibiydi. Kafamı camdan dışarı çevirdim. Yoksa yanımdaki kadının boğazına yapışıp sırf bu yüzden onu öldürebilirdim. Kadın beni tanımişti. Benimle konuşmasını diye camdan dışarı bakmaya devam ettim.

Kadın – “Yusuf Bey! Büyük şair... Tatile mi geldiniz?”

Beni tanıdı. Kafamı hiç çevirmeden, evet dercesine kafamı salladım.

Kadın – “Ben de sizi çok mütevazı biri olarak biliyorum, meğer yüzüme bakmaya bile tenezzül etmiyorsunuz. Çok yazık. İyi yolculuklar dilerim yine de size.”

Yanımıza ikramlar için gelen hosteslere, ellerimle hayır işareti yaparak ikramları reddediyordum. Başka bir kadını da Ahlâ'ya benzetmekten korkuyordum.

Nihayet uçak İstanbul'a geldi. Taksiye binip evimin yakınlarında indim. Evde kimse var mı yok mu öğrenmek için, gizli numaradan evi aradım. Ahlâ cevap vermedi. Yine de emin olmak için tam dört kez aradım.

Evime bir hırsız gibi girdim. Hemen etrafı önce bir kolaçan ettim, ev bomboştı. Yatakların altında bulunan sandığın içinden silahı almak için yatakları kaldırdım, ortalık savaş alanına döndü. Evi darmaduman etmiştim, ama bunu önemseyecek durumda değildim Neyse ki silah yerindeydi.

Silâhı alıp salona geçtim. Her zaman oturduğum koltukta Ahlâ'yı ve belki yanında gelir düşüncesi ile Hamit'i bekledim. İki buçuk saat sonra kapının açıldığını duydum. Haklıydım; ikisi beraber gelmişti. Sesleri kulaklarımı par-

alıyordu. Hele Ahlâ'nın Hamit'e aşkım demesi, gönlümü paramparça etmişti.

Gözümünden sakındığım sevdiğim, bir başkasını seviyormuş. Hem de en yakın dostum dediğim kişiyi... Salona kol kola girdiler. Beni gördüklerinde onların yüz ifadelerini asla unutmayacağım. Ahlâ konuşmak istedi, "Sus!" diyerek konuşmasına izin vermedim. Silâhı ikisine birden doğrulttum. İçim titriyordu. Sevdiğim kadınıma silah doğrultmuştum.

Ben – "Duvarın kenarına geçin. Sen kes sesini lan! Sana dostum dedim, şerefsiz seni. Ahlâ, ya sen! Çocuğumuzun adını Burak koyacaktım. Kardeşini adıyla yaşatsın diye. Bir Burak öldü, bir Burak yaşasın diye. Şimdi hem seni hem de bebeğimizi öldüreceğim."

Önce Hamit'i öldürdüm. Sonra polisi arayıp kendimi ihbar ettim.

– "Alo, ben Yusuf... Şimdi bir kişi öldürdüm ve birazdan iki kişiyi daha öldüreceğim. Adresi söylüyorum..."

Adresi söyleyip telefonu polisin yüzüne kapattım. Önce alnından vurup Ahlâ'yı, sonra karnına ateş edip bebeğimizi öldürdüm. Dizlerimin üstüne çöküp Ahlâ'nın kanlı başını ve saçlarını okşadım. Karnındaki kanları üzerimdeki gömlek ile temizlemeye çalıştım. Evin dış kapısını polisler eve girsinler diye gidip kendim açtım.

Ben – "Polis Bey, buyurun silahımı, aşk öldü, dostluk öldü. Ellerime takılan kelepçeler sahi ne işe yarayacak polis bey?"

Polis – "Kes sesini katil!"

Ben – “Katil sözünü daha önce de duymuştum. Ama ilk defa şimdi gerçekten katil oldum.”

Polis – “Sus dedim sana!”

Ben – “Polis Bey, bu evin her karesinde aşk yaşarken, şimdi akıttığım kan ile ayrılıyorum.”

Polis – “Susturun şu dengesiz manyağı!”

Ben – “Durun! Bari evden çıkana kadar konuşayım. Sonra zaten hep susacağım.”

Polis – “Götürün hemen şunu, arabaya tıkın!”

Ben – “Polis Bey, aşk öldü, dostluk öldü...”

* * *

Hapishaneye girdiğim zaman, haberlere ve gazetelere de “Katil Şair” diye çıktım. Şairlik hayatım bitmişti. Hapishanede hiç kimseyle konuşmadım. Doğmamış çocuğumu öldürdüğüm için bana yemek dışında hiçbir şey vermezlerdi. Yemeği de bazen. İki üç günde bir, belki bir öğün.

Hapiste tüm işleri bana yaptırıyorlar. Temizliği ben yapıyordum, bulaşıkları ben yıkıyordum, çamaşırları ben yıkıyordum. Kitaplardan, konserlerden kazandığım paralar çabuk suyunu çekti. Hapishaneye girişimin üçüncü günü koğuş ağası beni haraca bağladı. İlk başta vermem deyince de beni bir güzel dövdü.

Bir kere elinizi kaptırmaya görün, zamanla her şeyi alıyorlar. Her hafta para vermeye başladım. Hapishane müdürüne banka hesabımdan her hafta para çekmem gerektiğini rica ettim. Önce “olmaz” dedi, ama rüşvet vereceğimi söyleyince kabul etti.

Ben her şeyimi kaybetmekle yetinmemiş, kendimi de kaybediyordum. Koğuş ağası bir hafta dolmadan yanıma gelip ranzama yanıma oturdu.

Koğuş Ağası – “Param bitti, bana para ver.”

Ben – “Daha üç gün önce verdim. Hem bir hafta dolmadı.”

Koğuş Ağası – “Bana hesap mı soruyorsun lan sen?”

Beni yakamdan sıkıca tuttu, pis suratını yüzüme yaklaştırıp sözünü tekrarladı:

Koğuş Ağası – “Bana hesap mı soruyorsun lan sen!”

Ben – “Zaten her hafta sana para veriyorum, bari bekle bir hafta dolsun.”

Koğuş Ağası – “Sana bir daha demeyeceğim, anladın mı lan beni. Bana hemen yarın para vereceksin.”

Ben – “Tamam, yarın veririm.”

Koğuş Ağası – “Hah şöyle, adam ol, aferin sana.”

Ellerini yakamdan çeker çekmez gardiyan geldi. Bana mektup geldiğini söyleyip elime bir zarf tutuşturdu. Okurlarımdandır belki... Başka kim olabilir ki. Bir okurum yine sövmüştür.

Sırtımı ranzanın kenarına yasladım, ayaklarımı uzattım. Zarfı açtığımda içinden bir mektup çıktı:

“Bir insan kalbi ile birine teslim olduğu zaman, bedeninin hapisanede olması çok da önemli olmuyor. Eğer birini seviyorsan ve bu karşılıksız ise, nerede olursan ol fark etmiyor, her yer insana hapisane oluyor. Benim için ha evim, ha hapisane, ikisi de aynı...”

“Karım dediğin Ahlâ’nın, dostum dediğin Hamit’in, sana neler yaptığını öğrenir öğrenmez doğrusu çok üzuldüm. Senin gözünden sakındığın karın, seni en yakın dostunla aldattı. Sen onun için neleri göze almıştın. Beni bile öldürmeye yeltendin.”

“Sahi hapislane ortamın nasıl? Alışman çok zaman alır. Orası sana göre değil. İnsan buraya düşünce kimsesiz olduğunu anlıyor. Sen şimdi kimsesizsin. Bu arada doğmamış çocuğunu öldürmüş olmanı kimseler anlayamaz, ama ben anlarım. Çünkü sırf seni elde etmek için aynısını ben de düşünmüştüm. Ahlâ’yı o kadar çok severken ihanete uğraman, seni delirtmiş olmalı. Sen artık bir delisin, “deli şair.” Gazeteler olsun haberler olsun, senin için “katil şair” diyorlar.”

“Seni hala seviyorum. Bilsem ki bana karşı gönlünde az da olsa yer var, deli de olsun, katil de olsun senin hapishaneden çıkmanı beklerim. Adresim aşağıda yazılı. Cevap yazmak istersen çok sevinirim. Yazmasan da, yazmanı bekliyor olacağım.”

“Ben sağlam bir avukat tutup çıktım hapishaneden. Artık doktor değilim. Bir kuaför dükkânı açtım, onu işletiyorum. Merak ettiğim bir şey var, çocuğunun cinsiyetini öğrendin mi?”

“Son olarak sana bir itirafta bulunacağım. Sen bana cevap yazana kadar bir daha sana asla yazmayacağım. Ahlâ ile Hamit’in fotoğrafını, bir arkadaşım aracılığı ile sana ben gönderdim. Sen konser için Antalya’ya giderken, her adımlarını takip ettirdim. Bir fırsatını bulup seni karından ayırmak istedim. Başardım, sizi ayırdım. Fakat artık seni kazanabileceğimi sanmıyorum. Eminim ki bana olan kız-

gınlığın daha da artmıştır. Sen nasıl ki ihanetin esiri olduysan, ben de kıskançlığın esiri oldum... Hoşça kal...

Doktor Nur

Kâğıdı zarfın içine koyup çöp kutusuna attım. Başımı yastığa koyduğum zaman, hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Her karede Ahlâ vardı. Sanki onunla doğmuş, onunla ölmüş gibiydim. O zaman anladım ki her aşk, ardından ayrılığı getiriyormuş. Zamanı gelince, aşk gidiyor, geriye ayrılık kalıyormuş. Aşktan sonrası hep hüsrancımış.

Yine de insan ayrılığa rağmen, aşkı yaşamalı. Çünkü âşık olmayan biri gerçekte yaşamıyordur, sadece yaşadığını zannediyordur. Âşık olan biri ise hayatı gerçekten yaşar, hem de iliklerine kadar...

– “Katil, hadi kalk, bize çay yap!”

Hapishanede hakaret edilerek, horlanarak, ezilerek uyandırılmak nedense artık zoruma gitmiyordu. İnsan her şeye zamanla alışıyormuş. Burada hayvan muamelesi görüyordum. Kim ne dese yapıyordum. Çayı hazırlarken yanıma koğuş ağası geldi. Yine para istediğini söyledi.

Ben – “Daha dün sana para verdim, yok param.”

Koğuş Ağası – “Sana paran var mı demedim. Bana para ver dedim.”

Ben – “Param yok dedim!”

Koğuş Ağası – “Vay katil! Yoksa beni de mi öldürecek-sin?”

Ben – “Neden olmasın!”

Koğuş ağası birden kalakaldı. Surat ifadesi değişti. “Demek öyle haa” diyerek, elleriyle boğazımı sıktı. Nefes

almakta zorlanıyordum. Kimse de bizi ayırmıyor, herkes öylece maç izler gibi bizi izliyordu. Beni duvara yapıştırdı. Ağzından salyalar akıtarak küfür ediyor, bir yandan da boğazımı sıkmaya devam ediyordu. Ocağın üstünde duran çaydanlığa uzanmaya çalıştım. Bir şekilde boğazımı ellerinden kurtarıp, çaydanlığı elime alıp, kaynar suyu koğuş ağasının yüzüne döktüm. Bir hayvan gibi bağırmaya başladı:

“Gözlerim, yüzüm... Çabuk doktor çağırın lan! Hepinizin ben...”

Elimde duran çaydanlıkla kafasına vurdum. Vurur vurmaz yere yığıldı. Hıncımı alamamış, çaydanlıkla kafasına vurdum, vurdum, vurdum... Gardiyan gelip beni tuttu. Çevremdekilerin “Öldü, öldü” diye bağıştıklarını duydum. Öldürmüştüm onu.

Beni hapishane müdürünün yanına götürdüler. Birkaç soru sorduktan sonra bana yumruk attı. Ben de karşılık vermeye başladım. Yanımdaki gardiyanlar beni tutana kadar müdüre birkaç yumruk attım.

Müdür – “Tutun şu katili. Demek beni de öldürmek istedi. Şahitsiniz değil mi?”

Gardiyanlar – “Şahidiz efendim.”

Gardiyanlar beni tuttu, müdür beni baya bir dövdü. Sonra tek kişilik soğuk bir odaya götürdüler. Koğuş ağasını öldürdüğüm ve müdürü de öldürmeye teşebbüs ettiğim için beni bir psikolog ile görüşturdüler. Akli dengemin bozuk olduğu kanaatine varıldı. Beni iki asker ile akıl ve ruh hastalıkları hastanesine götürdüler.

* * *

Odaman kapısının önünde daima iki asker nöbet bekliyor. Ben hep odamdayım. Artık yeni yerim burası. Burada gayet iyiyim. Ara sıra duvarlarla konuşuyorum, bana iyi geliyor. Sadece Kuş Parkı'nı özlüyorum. Bir gün hiç tanımadığım birinden bir mektup aldım. Zarfta sadece adres olarak yaşadığı ilçenin PTT şubesi vardı. Adı yoktu, "okur" diyordu kendisine. Erkek mi, kadın mı, onu bile bilmiyorum. Hiç sormadım, o da yazmadı. Benim için önemli değil zaten.

Hakkımda onca kötü düşünelere rağmen o bana kötü hiçbir söz yazmıyor, yazdıkları hep umut aşıyor, insanı yeniden hayata bağlıyor. Yaşadığım her şeyi şimdi sadece ona yazıyorum. Günlük tutar gibi mektup yazıyorum artık. Belki bir gün ziyaretime de gelecekmiş.

Merhaba Okur;

Teşekkür ederim, bugün daha iyiyim. Aslında ben iyiyim, ama kimse bilmiyor. Herkes beni deli sanıyor. Boş ver, sansınlar. Bir tek sen bil, olur mu? Birçok şey yaşamama rağmen, sadece Kuş Parkı'nı özlüyorum ve çok da merak ediyorum. Acaba son hali nasıl? Bir gün benim için Kuş Parkı'na gider misin? Oraların resmini çekip bana gönderir misin? Kuşlar, ağaçlar, banklar, çocuklar her şeye şahit. Eğer bir gün beni ziyarete gerçekten gelirsen, beni de Kuş Parkı'na götürür müsün?

Sevgilerle, Yusuf

Yusuf BİTİM